

Liêm Âm vãn tình

Contents

Liêm Âm vãn tình	1
1. Tiết Tử	2
2. 1	3
3. 2	7
4. 3	10
5. 4	15
6. 5	20
7. 6	24
8. 7	27
9. 8	29
10. 9	32
11. 10	35
12. 11	38
13. 12	40
14. 13	42
15. 14	46
16. 15	48
17. 16	50
18. 17	53
19. 18	55

Liêm Âm vãn tình

Giới thiệu

Translator: QT đại hiệpEditor: Tiểu Thiên ThiênNguồn: tieuthienthien. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-am-van-tinh>

1. Tiết Tử

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

Tiết tử

Translator: QT đại hiệp

Editor: Tiểu Thiên Thiên

Nguồn: tieuthienthien.

Cuối thu, cỏ cây muôn vạn xơ xác, cảnh tượng một vẻ hoang tàn.

Vương phủ nội viện, trong một gian phòng nọ, ánh nến cháy hừng hực, thi thoảng lại có từng trận rên rỉ truyền ra. Đám nô tài ra ra vào vào, tất cả đều sắc mặt ngưng trọng.

Ngoài phòng, Lục vương gia Hiên Viên Liễm Âm sốt ruột đi tới đi lui, thấy một nha đầu mang ra một chậu máu loãng, Liễm Âm cả kinh xông đến hỏi:

- Khanh nhi thế nào rồi?
- Bẩm Vương gia, Vương phi nàng... nàng xuất huyết rất nhiều! – Tiểu nha đầu hoảng hốt thưa.
- A! - Tiếng kêu khàn giọng thảm thiết.

Liễm Âm cả kinh liền dõng xông vào nội thất. Một bên lão bộc giữ chặt hần, nói:

- Vương gia! Trong phòng uế khí quá nặng, thỉnh người đừng nên vào a!
- Khanh nhi!

Liễm Âm nôn nóng hai mắt đỏ ngầu, xô lão bộc xông vào nội thất, chỉ thấy trong phòng vô cùng hỗn loạn. Bà đỡ ôm trong tay đứa nhỏ mới sinh máu me nhầy nhụa, thấy Liễm Âm tiến vào, sợ hãi thưa lên:

- Vương gia... Tiểu vương gia...Ngài...Ngài...

Liễm Âm kinh sợ nhìn đứa nhỏ trong tay bà đỡ, như thế nào lại không khóc la? Đứa nhỏ nào mới sinh hạ không phải cũng khóc nháo lên sao? Vừa thấy đã đau đớn không thốt nên lời, đứa bé kia vẻ mặt tím tái, nhất định là tử thai! Lệ không thể tuôn rơi...

Khanh nhi, đứa con mà ta và nàng chờ đợi, cuối cùng lại không còn nữa! Khanh nhi, người biết được đứa con mình vất vả sinh hạ sớm mất đi, người sẽ đau khổ biết nhường nào!

Nghĩ đến Khanh nhi, Liễm Âm sững người, rồi kéo lấy bà đỡ vội hỏi:

- Khanh nhi nàng thế nào?
- Vương gia, Vương phi xuất huyết không dứt, sợ là... Sợ là... – Bà đỡ vẻ mặt khổ sở.

Liễm Âm thấy trong lòng như vừa bị người ta chém một nhát đao, đau đớn toàn thân, hét lớn:

- Mau mời ngự y đến! – Nói xong, vội lao đến trước giường, vỗ về khuôn mặt trắng bệch – Khanh nhi, người phải tỉnh, Khanh nhi!

Trên giường đáng mạo mê man chậm chạp mở mắt, run rẩy đưa tay hướng đến khuôn mặt Liễm Âm, khẽ vuốt:

- Âm, thiếp sợ không qua khỏi, không thể sống cùng chàng và con. Hãy hảo chăm sóc con chúng ta...

Liễm Âm nắm chặt tay nàng, nước mắt tuôn như mưa, đau lòng không cách nào mở miệng: Khanh nhi đáng thương, nàng còn không biết con chúng ta đã mất! Khẽ hôn bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần, lại không ngừng gật đầu.

- Âm, thiếp rất yêu chàng, cảm tạ chàng cũng yêu thiếp, thiếp thực hạnh phúc, cũng thực thoải lòng. Sau khi thiếp đi, chàng phải sống tốt, tìm cho con chúng ta một mẫu thân khác... – Khanh nhi vẻ mặt yếu ớt,

rồi thấp giọng thở dài – Kiếp này được tương ngộ làm tri kỉ, chỉ trách thiếp bạc mệnh như tờ giấy. Kiếp sau sẽ không phụ tình chàng, nhất định bên nhau.

Trần trời xong, đầu từ từ lệch sang một bên, Vương phi hơi thở đã không còn.

- Không! Khanh nhi!!

Liễm Âm chỉ cảm thấy hồn phách lạc đi, ngơ ngẩn ngồi trước giường nhìn nường tử trước mặt, lẩm bẩm trong miệng:

- Đây không phải sự thật, không phải! Khanh nhi, nàng chỉ là đang ngủ, phải không?

Một lúc sau, Liễm Âm lại đột nhiên phát ra một trận gào thét tuyệt vọng quằn quại:

- Không! Khanh nhi! Ta không cần nàng sinh con, Khanh nhi, nàng phải trở về! Nàng... trở về đi... – Nói xong, đoạn lại gào khóc.

Nô tài xung quanh, tất cả cũng gặt lệ. Lục vương gia cùng Vương phi tình cảm phi thường sâu đậm. Vương gia mười bảy tuổi cưới Vương phi, không hề có một trắc phi* nào khác, ngay cả a hoàn thị tẩm cũng không hề đòi hỏi. Vương phi sau khi về phủ, cùng Vương gia hai người tình thâm bên nhau, hòa hợp êm ấm, làm cho người ta ngưỡng mộ không thôi. Vương phi về phủ ba năm mà không có thai, vất vả mới mang thai lần này, thật không ngờ lại là nhân gian thảm kịch!

- Nhất định phải sống bên nhau! Nhất định phải sống bên nhau... – Liễm Âm cười thảm không ngừng lặp đi lặp lại.

Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới nhân gian nguyện làm phu thê muôn đời. Câu nói yêu xưa ai oán vang lên bên tai. Hiện giờ chính mình và Khanh nhi đã nghìn trùng biệt li, bản thân như con nọan cô độc, như nhánh cây lìa cành héo khô...

* trắc phi: vợ lẽ

2. 1

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

Chính văn chương thứ nhất.

Translator: QT đại hiệp

Editor: Tiểu Thiên Thiên

Nguồn: tieuthienthien.

Kinh thành, trước cửa Khinh Hoan quán, đôi vợ chồng đáng mạo thô thiển dắt theo một thiếu niên chừng mười một, mười hai tuổi, miệng mắng mỗ không ngừng:

- Tiểu tử, đưa người đến chỗ tốt thế này, còn không vừa lòng?

Thiếu niên kia mắt ngấn lệ đáp lại:

- Nơi này tốt vậy, sao lại không đưa con của người tới đi?

Khuôn mặt nữ nhân hung ác nhưn mày, “Bốp” liền tát thiếu niên kia một cái:

- Cái tên tảo bả tình như người! Con ta sao có thể đem so sánh với người chứ. Đến nơi này chính là cái số của người, đừng nhiều lời nữa!

sao chổi, ý chỉ người đem lại tai hoạ cho người khác

Thiếu niên lau khô miệng đang chảy máu, cắn răng ngạo nghễ đứng thẳng, vẻ mặt khinh bỉ nhìn hai vợ chồng nhưng lòng đã uất hận gần như khóc nghẹn: Ta không phải thứ cặn bã! Phụ thân, người mặc dù đọc đủ thứ thi thư, thông tuệ sáng suốt, nhưng đã nhìn lầm bọn chúng! Người không nên đem hài nhi phó thác cho hai kẻ lòng lang dạ sói này. Người nên mang hài nhi theo cùng, vì sao lại phải để ta ở lại nơi trần thế dơ bẩn này chịu tội!

Từ trong quán, một nam nhân tao nhã, xinh đẹp chậm rãi bước ra, thấy thiếu niên khuôn mặt đã sưng tấy, nhú mào bảo:

- Vương Tứ, hài tử này sẽ là người của Khinh Hoan quán ta. Nếu người đem khuôn mặt hấn mà phá hủy, ta nhất định khấu trừ tiền đó!

Vương Tứ nham hiểm liếc mắt sang bà vợ, cười tiếp lời:

- Thường quán chủ, đứa nhỏ này tính tình ngang bướng, không đánh không nghe! Vợ chồng ta ra tay cũng không nặng, thương thể trên mặt sẽ chẳng sao cả, hai ngày là lành thôi. Quán chủ, giá không thể giảm, chắc giá hai trăm hai mươi lượng, bằng không chúng ta không bán cho ngài.

Nói xong đem thiếu niên kéo đến, nâng mặt lên bảo:

- Thường quán chủ, ngài xem hấn đáng dập còn hơi nhỏ một chút, nhưng sẽ nhanh chóng xinh đẹp lên. Thân thể này, làn da này, ngài mua hấn về, chẳng bao lâu ngài liền thu được lợi!

Thường Khinh Hoan nhìn thiếu niên trước mặt, đôi lông mày mảnh mai, hai con ngươi u uẩn lóe sáng như hắc diệu thạch, ngập tràn khuất nhục cùng nước mắt tuyệt vọng. Cái mũi thẳng, đôi môi nhỏ nhắn mang sắc hồng nhợt nhạt khe hé mở, chính là lộ vẻ động lòng người. Khuôn mặt trẻ con non nớt hơi tái lại nhưng làn da vẫn mềm mại mịn màng. Thấy thiếu niên này giống như thấy chính mình hai mươi năm trước, trong lòng có chút buồn, khẽ xoa mặt hấn, ôn nhu nói:

- Hài tử, người tên gì?

Thiếu niên chán ghét tránh bàn tay đang xoa mặt, vẻ mặt dè dặt theo dõi hấn, không trả lời. “Bốp”, Vương Tứ tát mạnh vào sau gáy, mắng hấn:

- Tiểu tử chết tiệt! Thường quán chủ hỏi người đó.

Thường Khinh Hoan nhướn nhướn mày. Vương Tứ thấy vậy, nghĩ hấn ghét bỏ thiếu niên kia ngang bướng biết đâu lại không mua, có chút nóng nảy tát mấy cái. Thiếu niên vẫn không chịu khuất phục, chẳng hề nhúc nhích một li, liền bị hấn ra tay đánh thêm.

- Dừng tay! – Thường Khinh Hoan quát một tiếng – Vương Tứ, người đánh người của Khinh Hoan quán, thì chuyện gì sẽ xảy ra a?

Gặp Thường Khinh Hoan vẻ mặt khó chịu, Vương Tứ ngừng tay cười cười:

- Tiểu tử này ngang bướng vô cùng, ngài sẽ phải tốn nhiều tâm sức, đánh cho nhiều vào thì ắt sẽ nghe lời!

Thường Khinh Hoan khinh miệt nhìn vợ chồng lão, cau mày gọi:

- Người đâu, đem bạc cho bọn họ, tiễn khách! – Nói xong, quay sang đỡ lấy tay thiếu niên, ôn nhu nói – Hài tử, đi theo ta!

Có lẽ thanh âm ầm áp của Khinh Hoan làm hấn có phần an tâm, cũng rất muốn ly khai khỏi thứ gọi là thân nhân trước mắt nên hấn không phản kháng, chậm rãi bước vào trong theo vị Thường quán chủ này.

- Ta khinh! – Vương Tứ nhận bạc, hướng xuống đất nhổ nước bọt – Hạng tiểu quan nghìn người cười vạ người dè, thanh cao cái giống gì!

Lão vừa rồi thấy ánh mắt Thường Khinh Hoan khinh miệt nhất thời bực mình không thôi.

- Phải vậy không? Người chẳng phải cũng muốn cười hấn sao? – Vương Tứ lão bà mĩa mai lão chồng.

- Người muốn bị ta đánh hả? – Bị nói trúng tim đen Vương Tứ thẹn quá hóa giận.

Vương Tứ lão bà hừ lạnh một tiếng, bỏ đi.

Bên trong Khinh Hoan quán, phòng quán chủ, Thường Khinh Hoan nhẹ nhàng thoa thuốc cho thiếu niên, ôn ôn nhu nhu hỏi:

- Đau không?

Thanh âm ấm áp giống như phụ thân, thiếu niên kìm không được nước mắt chảy ròng. Khinh Hoan thở dài, ôm lấy hắn, vỗ vỗ đầu nói:

- Đừng khóc! Về sau sẽ không ai đánh ngươi!

Gặp hải tử này liền làm hắn nhớ lại mình lúc bé, cũng bị ép buộc vào chốn phong trần này. Nhưng nếu không vào cái nơi đó thì hắn sẽ không gặp được người ấy. Nghĩ đến người có đôi mắt màu ngọc bích, trong lòng phiền muộn không nguôi. Lại vỗ đầu thiếu niên kia, không biết tâm tư hắn đã bay lạc tới chốn nào rồi.

- Sở Thanh Phong – Bỗng nhiên thiếu niên kia khẽ nói.

- Hải tử, ngươi tên Sở Thanh Phong? – Thường Khinh Hoan sửng sốt, lập tức hiện lên nét cười.

- Ân! – Sở Thanh Phong nhìn nam nhân xinh đẹp trước mặt, lộ ra lúm đồng tiền tuyệt mỹ như hoa, mặt đỏ ửng, gật gật đầu.

- Thanh Phong, ngươi nhập quán ta, mặc dù đã là người quán ta rồi nhưng theo phép tắc, ta không bắt ngươi tiếp khách ngay. Nhưng ngươi không được ngồi không, ta không nuôi những kẻ rảnh rỗi! – Thường Khinh Hoan thu ý cười, nghiêm mặt dạy bảo rồi dặt tay Sở Thanh Phong, nói – Đi theo ta!

Sở Thanh Phong ngỡ ngàng đi theo hắn, không rõ Thường Khinh Hoan này kéo hắn đi đến đâu. Đi khoảng chừng một nén hương, đã đứng trước một dãy phòng trong hậu viên. Khinh Hoan mở cửa một gian, bên trong khoảng mười nam hải tử độ mười tuổi, mông trần nằm sấp trên thảm lót. Một phó dịch ở giữa đang chặt thịt bò, chặt xong một miếng lại để sang bên cạnh.

Thấy Thường Khinh Hoan tiến vào, vội đứng dậy nghênh tiếp:

- Quán chủ, ngài đã tới?

- Ân! Mấy hải tử kia thế nào rồi?

- Có vài hải tử không tệ, thân thể chịu đựng khá tốt. Có hai đứa hậu đình nhỏ hẹp, cần phải huấn luyện hơn nữa!

Lão phó dịch nhìn qua Sở Thanh Phong, thầm nghĩ: "Hải tử này bộ dạng thật xinh đẹp, so với đám hải tử này tuần tú hơn mấy lần!"

- Quán chủ, hải tử này ngài đưa tới huấn luyện phải không?

Sở Thanh Phong sợ hãi lùi một bước, nhìn mấy nam hải tử thân thể không có mảnh vải, thầm oán: "Nếu bức ta làm như vậy, thà chết ngay đây còn hơn!"

- Không phải, ta chỉ dẫn hắn đi xem thử.

Thấy Thanh Phong lại lộ ra ánh mắt không phục, Thường Khinh Hoan cười cười, nghĩ trong lòng: "Thanh Phong, ta sao lại đem ngươi đi kiếm chút tiền như đám hải tử này. Ta muốn đem ngươi nuôi dưỡng thành đệ nhất công tử đứng đầu bảng trong kinh thành, kiếm cho ta vô số bạc kia!"

Lão phó dịch không nói nhiều, cầm trong tay thanh thịt bò, đến chỗ một hải tử, lấy ra hộp dầu trơn bôi lên, nhẹ nhàng thâm nhập một ngón tay vào hậu đình hải tử kia, một bên tách ra, vừa nói:

- Đề khí, hút lấy ngón tay ta!

Hải tử kia không dám không nghe, liều mình dùng mông hút lấy ngón tay hắn. Tiểu hoa hồng nhật căng thẳng hé ra. Phó dịch hải tử lòng gật đầu, nhú mày nói:

- Chính là đau?

Hải tử gật đầu lia lịa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bệ bệ mồ hôi.

Phó dịch đem thịt bò cầm trong tay, từ từ nhét vào hậu đình tiểu hài tử. Đến khi nằm trọn bên trong, hài tử kia cũng chậm chậm gục xuống, mặt đến nỗi thở hồng hộc.

Phó dịch đối với đám hài tử lặp lại chuyện vừa rồi, làm Sở Thanh Phong nhìn xem trợn mắt há hốc mồm! Thường Khinh Hoan thấy thế chỉ khẽ cười:

- Thanh Phong, mấy hài tử đó ba tháng sau thì tiếp khách. Hiện tại phải huấn luyện bọn họ, cần nhất là làm cho hậu đình bọn họ từ từ thích ứng, đến lúc đó sẽ không bị thương. Thứ hai là rèn luyện sàng thuật. Mỗi công tử ở Khinh Hoan quán đều có sàng kỹ tinh thông, có thể đem hậu đình tự co rút, tách ra rồi khép lại, lỏng rồi lại khít, phun rồi lại hút, làm cho khách nhân thất hồn lạc phách, chết trong ham muốn!

Sở Thanh Phong nghe hắn nói, xấu hổ cúi đầu, mặt đỏ hệt như lựa đào. Thường Khinh Hoan lại cười, cầm lấy một miếng thịt bò hỏi:

- Thanh Phong, ngươi biết thứ này có công dụng gì không?

Sở Thanh Phong lắc đầu, phó dịch đặc ý liền tiếp lời:

- Thịt bò này, chẳng những công dụng chữa thương thế da thịt, hơn nữa đem nó nhét vào hậu đình qua đêm, liên tục mấy ngày rồi lấy ra, thịt bò ở trong nơi trảng nội rất nhỏ không ngừng kích thích nội vách, xoay người hay hoạt động đều làm tăng kích thích ở hậu đình làm quen dần cảm giác có ngoại vật bên trong. Đồng thời, khi thịt không ngừng kích thích, cơ thể tự động tiết ra một chất dịch trắng ngà. Sau này hậu đình khi bị vật lạ kích thích, liền tự tiết ra trơn dịch, hoan ái sẽ không bị nội thương. Còn có thể dùng để giữ vệ sinh, không có uế vật đọng lại, hậu đình vừa thơm vừa sạch.

Nói xong, tự hào vỗ nhẹ mông một hài tử bên cạnh:

- Lão Trương ta huấn luyện ra các vị công tử hậu đình vừa thơm, vừa trơn lại vừa ẩm, vừa chặt sống động vô cùng. Công tử, ngươi cũng biết mùi thơm này chính là...

- Tốt lắm lão Trương, đừng giải thích nữa! – Thấy lão Trương đang say hứng nói chuyện hậu đình, Khinh Hoan cười cười ngăn hắn lại – Ta mang Thanh Phong đi Khinh viện. Chuyện ở Hoan viện ngươi làm chủ, phải hảo hảo huấn luyện mấy hài tử này, đừng làm mất danh tiếng của ta!

- Đương nhiên rồi. Quán chủ, ngài yên tâm, ta dám cam đoan, Hoan viện này huấn luyện công tử, hậu đình mỗi người đều là cực phẩm! Cam đoan khách nhân đều mê mẩn! – Lão Trương lại tự hào nói.

Thường Khinh Hoan cười, dắt Thanh Phong rời đi, chốc lát sau vào tới một tọa viên. Tiếng đàn trầm bổng truyền đến, hai người sải bước tiến vào một cách cửa. Bên trong có hai mỹ mạo thiếu niên chừng mười hai, mười ba tuổi và một nam tử nho nhã đang chỉ điểm bọn họ đánh đàn. Nam tử kia thấy hai người họ tiến vào, từ tốn đứng lên, cười nhẹ chào đón:

- Quán chủ, hôm nay ngài có thời gian đến Khinh viện sao?

- Trần tiên sinh, Hồng Diệp cùng Lục Ngọc cầm nghệ, họa nghệ có tiến bộ chút nào không?

- Một chút, nhưng so với yêu cầu của tại hạ vẫn chưa đạt được.

Trần Tiên sinh cười đáp, nhìn lướt qua Sở Thanh Phong, thầm nghĩ: " Hài tử này tướng mạo bẩm sinh xinh đẹp. Nếu được ta dạy dỗ, ắt hẳn sẽ trở thành kinh thành đệ nhất công tử.

Gặp Trần tiên sinh nhìn chăm chú Sở Thanh Phong, Khinh Hoan hiện lên ý cười, đem Thanh Phong sang bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi:

- Thanh Phong, Hoan viện kia cùng Khinh viện này ngươi đều xem qua. Nhập Hoan viện kia, ngươi chỉ cần bán thân năm năm, liền có thể rời đi. Bản quán chủ không cần bạc chuộc thân. Khách nhân tặng quà còn có thể nhận lấy, tự hưởng thụ. Nhập Khinh viện này, không cần bán mình, chỉ cần mua vui, nhưng khách nhân tặng quà đều không được nhận lấy. Quán chỉ lo việc ăn uống, hơn nữa mười năm sau tiền chuộc thân là do bản quán chủ định. Thanh Phong, ngươi có thể tự lựa chọn?

Sở Thanh Phong ngây người, khi phụ thân lâm chung, đem gia tài cùng hắn phó thác cữu cữu. Không thể tin cữu cữu cùng cữu mẫu bán sạch nhà cửa, tài sản. Cả ngày còn đánh chửi hắn, còn nói hắn là thứ táo bả tinh hại chết phụ mẫu. Bây giờ còn bán hắn vào thanh quan quán. Nhập Hoan viện? Mỗi ngày hầu hạ

dưới thân người khác? Không! Đánh chết hấn cũng không thể hạ nhục phụ thân cùng thế gia. Nhập Khinh viện? Tuy rằng cũng là vào chốn phong trần, nhưng vẫn làm nhục gia phong gia đình. Dù sao nhất quyết không chịu bán mình, nhưng hiện giờ không còn lựa chọn nào khác, đành thấp giọng nói:

- Quán chủ, ta...ta nhập Khinh viện.

Thường Khinh Hoan cười vui vẻ, hấn biết hài tử này tính tình kiên quyết, tuyệt đối không cam nguyện "Một đôi tay ngọc hàng nghìn người gối đầu", hầu hạ kẻ khác. Kéo tay hấn tới trước mặt Trần tiên sinh, bảo:

- Trần tiên sinh, ta đem Thanh Phong giao cho người. Hy vọng người không làm ta thất vọng!

- Quán chủ, thỉnh ngài an tâm. Không đến một năm, chắc chắn giao cho người một tuyệt phẩm kinh thành Thanh Phong công tử! – Trần tiên sinh vẫn từ tốn mà tự tin đáp.

Sở Thanh Phong nhìn cây phong đương bùng cháy một mảnh lửa đỏ trong viện, trước mắt mờ mịt một màn sương hồng: phụ thân, mẫu thân, Thanh Phong thực tạ lỗi với hai người!

*tảo bả tinh: sao chổi, ý chỉ người đem lại tai họa cho người khác

3. 2

Liễm Âm văn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

Chính văn chương thứ hai.

Translator: QT đại hiệp

Editor: Tiểu Thiên Thiên

Nguồn: tieuthienthien.

Một năm sau, kinh thành, khách đến Hương Trà lâu, có vài người trông như ông chủ đang nói chuyện phiếm.

- Lý lão bản, người cũng biết Khinh Hoan quán mới ra mắt một vị Thanh Phong công tử vô cùng xinh đẹp chứ?

- Đương nhiên đã nghe qua. Nghe nói Thanh Phong công tử kia năm nay mới chỉ mười ba tuổi nhưng đã là quốc sắc thiên hương, tư sắc hơn người, chẳng những cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, lại có tài nghệ đặc biệt, hai tay có thể cùng lúc viết hai kiểu chữ thư pháp khác nhau. Chữ viết như rồng bay phượng múa, tiêu sái lưu sướng*, nho sinh bình thường luyện mười năm chưa thể sánh bằng, thật sự rất khó đạt được!

- Đúng vậy a, nghe nói một bức thư pháp của Thanh Phong công tử bán được ngàn lượng bạc một bức!

- Ân, nghe nói Thanh Phong công tử còn có tài gảy đàn tuyệt diệu hấp dẫn hồ điệp đậu bên người, nhẹ nhàng nhảy múa. Tuyệt kỹ này quả thật thần kì a!

- Thật vậy sao? Sự thật thần kì như thế?

- Vô cùng chính xác. Là đại cữu của Trương lão bà cạnh nhà ta nghe từ chất nhi của hấn tận mắt nhìn thấy!

- Ân, quả thật ta cũng nghe bằng hữu của nhi tử của nhị thúc của tiểu cữu tử* của ta nói qua. Tranh của Thanh Phong công tử này vẽ, vô cùng sống động. Nghe nói có lần hấn họa một bộ thanh minh du xuân đồ, thuận tay điểm vài giọt mưa, bầu trời ban đầu trong xanh thế nhưng tức thì mưa phùn lại đến. Thật sự kì lạ a!

Vài người không ngớt lời cảm thán, những người xung quanh đó cũng xen vào:

- Đúng vậy đúng vậy a! Lại nghe nói Thanh Phong công tử còn có tài vũ kỹ phi thường. Lần trước chất nhi của biểu huynh của Nhị di* của tiểu thúc ta đến Khinh Hoan quán giao vài dệt, bất chợt nhìn thấy trong vườn, Thanh Phong công tử đang luyện vũ, chỉ thấy hồng trù* phát phối, xung quanh lạc hoa phi vũ*, vô cùng duyên dáng! Lúc ấy hấn ngấm đến choáng váng, tưởng như là cửu thiên tiên nữ hạ phàm, thật là tuyệt hữu nhân gian. Vũ kỹ kia, dáng vẻ kia, chỉ sợ trên đời không ai sánh được với hấn! – Một tên thư sinh mặt mũi thanh tú hơn hử nói, giống như hấn đã tận mắt chiêm ngưỡng, nói xong còn lau nước miếng tràn ra khóe miệng.

Đám người xung quanh tất cả đều mờ mắt, chìm trong trí tưởng tượng vô tận, trong đầu cố hết sức họa ra một Thanh Phong công tử tuyệt mỹ dung mạo cùng phong thái thanh nhã.

Tiểu nhị mang một bình nước rót thêm vào trà cho khách nhân, lại thấy chén trà mỗi người đều còn đầy, biết là không cần rót thêm nên đi ra, thầm nghĩ: ” A, ai có lòng tốt đã thay ta rót trà cho các khách nhân này rồi?”. Nhìn kĩ lại, thì ra khách quan ai cũng chảy nước miếng, làm chén trà trước mặt đều đổ đầy! Ha! Tiểu nhị lắc đầu: Đều là Thanh Phong công tử kia làm cho náo nhiệt lên!

Trước cửa Khinh Hoan quán, đầu người nhấp nhô, tranh nhau nhìn vào trong, hi vọng có thể may mắn thấy được phong thái của Thanh Phong công tử kia. Có vị Sơn Đông lão khách đang cầm bạc lớn tiếng gào:

- Tiểu ca, xin hãy để cho ta thấy mặt vị Thanh Phong công tử đi, liếc mắt được một cái ta lập tức quay về!

Một tiểu tư trước cửa đảo mắt nói:

- Thanh Phong công tử quán ta một tháng chỉ tiếp ba khách nhân. Hãy chờ tháng sau trăng lên qua ngọn cây, đưa ra một trong ba giá cao nhất, mới có tư cách gặp Thanh Phong công tử! Người ra giá cao nhất, Thanh Phong công tử sẽ tặng một điệu vũ, gảy một khúc đàn, cũng tặng một bộ sổ thư tự tay viết, còn được trò chuyện hết một nén hương! Ra giá cao thứ hai, Thanh Phong công tử tự pha một chén trà dâng lên, gảy một khúc đàn! Ra giá cao thứ ba, chỉ có thể cách màn che mà nghe công tử gảy một khúc!

Sơn Đông lão khách kia bị lời nói tiểu tư làm cho trợn mắt há hốc mồm, thì ra diện kiến Thanh Phong công tử này so với diện kiến hoàng đế còn khó hơn. Chán nản cầm bạc lui ra, trong lòng đối với Thanh Phong công tử càng thêm tò mò, thầm nghĩ, lần này quay về phải mang thêm nhiều bạc lại đây, nhất định phải gặp được Thanh Phong công tử một lần.

Hậu viên Khanh Hoan quán, bên trong khinh viên, Trần tiên sinh phe phẩy vũ phiến, nhìn Sở Thanh Phong đang luyện thư pháp mà mỉm cười, hài tử này đúng là có tranh khí, không ngờ hấn tuy vậy nhưng lãnh hội chiêu thức vô cùng linh hoạt, cũng là nhờ mình đã dựng lên một chút chuyện nữa.

Thường Khinh Hoan che miệng cười nhẹ:

- Trần tiên sinh, người trước hết hãy để cho thiên hạ lưu truyền về hấn thật lâu. Hiện tại có một đồng người đang cầm bạc chen chúc ở cửa Khinh Hoan quán muốn gặp Thanh Phong! Mỗi người đều đem hấn lưu truyền đến thần hồ kì thần*!

Trần tiên sinh khẽ cười:

- Thanh Phong, hài tử này rất có tranh khí, quả thật có tài văn chương. Cũng khó trách, phụ thân hấn đương thời danh nho Sở Hoài Châu, phương diện học vấn không làm cho ta tốn công. Vả lại hấn vốn thông thạo cầm kỳ, chỉ là vũ kỹ làm ta mất chút tâm tư. Dù sao thân thể hấn võ công chưa từng luyện qua, không thật mềm dẻo. – Nhìn lướt qua Sở Thanh Phong đang cẩn thận tỉ mỉ luyện thư pháp, yêu thương nói – Song hài tử này bằng lòng chịu khổ, ép chân tới đau đổ mồ hôi lạnh mà không rơi lệ. Hài tử quật cường như vậy chưa hề thấy qua!

Thường Khinh Hoan cũng yêu thương nhìn Sở Thanh Phong, giống như lại nhớ tới chính mình khi bé, khẽ hít một hơi nói:

- Thanh Phong có xuất sắc thể nào đi nữa, cũng là người trong chốn phong trần! Chúng ta đều chỉ là những kẻ thấp hèn lưu lạc chốn phong trần thôi. – Nói xong chậm chậm xoay người rời đi.

Trần tiên sinh nhìn chằm chằm bóng lưng hấn, trong mắt không che dấu thâm tình trông theo, lòng mặc niệm: Hoan nhi, người một chút cũng không thấp hèn. Trong lòng ta người tựa như thần chi. Ta thậm chí

không dám bày tỏ yêu thương với người, sợ không tôn trọng người! Hoan nhi, ta yêu người, vô cùng yêu. Vì người, ta vứt bỏ tôn nghiêm nho sinh, đến nơi phong trần này làm người dạy dỗ, hết thấy đều vì người. Mười năm trước ta chỉ không lưu tâm một thoáng, ta liền thua cuộc. Hoan nhi!

Sở Thanh Phong nhìn chăm chú Trần tiên sinh, trong lòng thở dài: "Trần tiên sinh cảm mến quán chủ, vì cái gì không nói cho hần?"

Trần tiên sinh lấy lại tinh thần, thấy Sở Thanh Phong vẻ mặt thông cảm nhìn mình, sắc mặt lạnh lùng nói:

- Thanh Phong, luyện múa với dải lụa thêm lần nữa!

Canh đầu, trăng bán nguyệt treo trên góc mái hiên, Sở Thanh Phong đứng nơi cửa sổ ngẩng đầu nhìn trời, bỗng phía sau một trận ầm ập truyền tới. Quay đầu thấy Thường Khinh Hoan cảm ngoại bào khoác lên người mình, lạnh đậm nói:

- Quán chủ, cảm ơn!

Thanh Phong chính là đang nghĩ về phụ mẫu? – Thường Khinh Hoan ôn nhu nhìn Thanh Phong công tử chính mình một tay nuôi dạy giờ đã xinh đẹp lạ thường.

Hiện giờ Thanh Phong đã tròn mười tám tuổi, vẫn là cái tên đệ nhất kinh thành, vẫn là mục tiêu mọi người hướng tới! Chỉ là Thanh Phong chưa từng vui vẻ, trên mặt luôn mang một tia lãnh nhiên đau buồn. Hần, không thích hợp với nơi này!

Thở dài một chút nói:

- Thanh Phong, hôm nay Nhị công tử nhà Vương đại nhân muốn thay người chuộc thân. Người, có bằng lòng không?

Sở Thanh Phong khước môi hiện lên tia mỉm cười khinh khỉnh. Chuộc thân? Quên hết đi, không bị người ta mua làm nam sủng thì làm ngoạn vật của kẻ khác? Chi bằng ở lại Khinh Hoan quán này, giữ mình trong sạch, là Thanh Phong công tử thanh cao kiêu ngạo.

Thấy Sở Thanh Phong lại lộ ra bộ dạng như vậy, trong lòng biết hần căn bản đã chướng mắt tên Vương nhị công tử kia, liền nhẹ giọng nói:

- Thanh Phong, nếu thấy thích kẻ nào, cứ nói với ta một tiếng, người liền có thể cùng hần đi!

Thanh Phong kỳ quái nhìn Thường Khinh Hoan. Hần dự biết Thường Khinh Hoan không giống những quán chủ bình thường, ép buộc người ta bán mình, độc ác mà hút máu tiểu quan. Chỉ là hần ta đối với tiền bạc yêu thích vô cùng, là kẻ thấy tiền lập tức sáng mắt, không ngờ hần lại không cần tiền chuộc thân mà thả mình đi. Đáng tiếc, trải qua nhiều năm ở chốn phong trần, xem hết bao trò hề thế gian. Khách nhân ngoài mặt nghiêm chỉnh nhưng khi ở một mình với nhau liền động tay động chân, còn không biết xấu hổ mà cưỡng ép, có mấy người là thật tâm muốn giao hảo với ta? Đều là ham muốn dung mạo, thân thể này. Người ta thích? Hừ! Sợ là đời này cũng không bao giờ gặp mặt!

Thấy Sở Thanh Phong im lặng không lên tiếng, Thường Khinh Hoan thở dài, xoay người rời đi. Trước khi đi còn dịu dàng nói:

- Thanh Phong, đừng đứng lâu bên cửa sổ. Đêm đã khuya, khí trời rất lạnh.

Sở Thanh Phong vẫn như vậy không nói một lời, nhìn xuyên qua ánh trăng trong suốt, lãnh nhiên ngoài kia...

Lúc này, kinh thành phủ Lục vương gia không khí hân hoan tràn ngập, nơi nơi dán hỉ tự đỏ thắm. Trong phòng tân hôn, Liễm Âm hồi hộp mở khăn trùm đầu của tân nương, dung nhan kiều diễm tựa hoa hé mở trước mắt.

- Khanh nhi! Ta cuối cùng cũng cưới được nàng!

- Vương gia! – Tân nương e thẹn khẽ gọi.

- Khanh nhi, Khanh nhi của ta! – Liễm Âm ôm lấy cổ nàng.

Ba tháng trước vô tình gặp nàng ở sau hoa viên nhà ngoại công, đối với nàng vừa gặp đã yêu. Biết được nàng là nữ nhi của môn sinh ngoại công, liền cầu xin ngoại công mai mối cho, may mắn nàng còn chưa đính ước. Môn sinh của ngoại công hết sức vui vẻ, lập tức đồng ý chuyện hôn nhân, liền chuẩn bị hôn lễ, cho đến giờ đã cưới nàng về. Suốt ba tháng, chính mình cơ hồ đều mộng thấy nàng mỗi ngày.

- Khanh nhi, nếu như nàng đã xuất giá, liền hại ta mang bệnh tương tư! – Liễm Âm nâng mặt nàng, thâm tình nói.

Vương gia, Khanh nhi cũng nhớ chàng! – Khanh nhi đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, ghé vào lòng ngực Liễm Âm âu yếm.

Liễm Âm động tình mà ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng, hôn mãi không thôi. Vội vàng hạ trưởng xuống, đưa nàng vào trong tình yêu vô tận! Bị phiền hồng lãng, một phiến xuân ấm áp, nhu tình kiều diễm.

* tiêu sát lưu sương: phóng khoáng trôi chảy

* tiểu cữu tử: em vợ

* di: đi

* hồng trù: dải lụa hồng

* lạc hoa phi vũ: hoa rơi lá tả =)

*thần hồ kì thần: vô cùng kì diệu

4. 3

Liễm Âm văn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

Chính văn chương thứ ba

Translator: QT đại hiệp

Editor: Tiểu Thiên Thiên

Nguồn: tieuthienthien.

Trước cửa Khinh Hoan quán, một vị nam tử có đôi mắt Bích Lục đứng ngây người. Tên tiểu tử hoảng sợ nhìn người này, chính xác là ánh mắt màu lục. Má ơi, không phải là yêu quái chứ? Hắn ta sợ tới mức lùi lại hai bước, chạy vọt vào trong gọi quán chủ ra xem.

Cuống quít chạy đến trước mặt Thường Khinh Hoan đang ở hậu viên nói chuyện phiếm cùng Sở Thanh Phong và Trần tiên sinh, thở hổn hển thưa:

- Quán... quán chủ, trước cửa có yêu quái tới!

Thường Khinh Hoan quay người, khinh khỉnh mắng:

- Tên tiểu tử này, bị táo bón sao hả? Nói nhảm nhí gì vậy?

- Quán chủ, thật mà, có một nam nhân đôi mắt màu lục, đây không phải yêu quái thì là cái gì?

Tên tiểu tử chưa nói hết, thấy Thường Khinh Hoan biến sắc, nhanh như gió chạy vội ra ngoài. Sở Thanh Phong cùng Trần tiên sinh nhìn nhau, cũng chạy vội ra theo.

- Hắn bị sao vậy? – Tiểu tử gãi gãi đầu, quán chủ của họ sao tự nhiên vẻ mặt cũng như bị táo bón? Vậy mà còn nói ta!

Thường Khinh Hoan vụt chạy, tới trước quán, vỗ lên cánh cửa, thấy nam nhân mắt lục nhìn mình chăm chăm, nước mắt không kìm được mà chảy dài, trong miệng mắng:

- Bích nhân tặc, người...người còn trở lại ư!

Người nọ về mặt thâm tình đưa mắt nhìn hẩn, miệng nói:

- Hoan nhi, ta đã trở về. Ta trở về đón người! – Nói xong, liền tiến tới, ôm lấy Thường Khinh Hoan, hai người đứng giữa phố hôn nhau thắm thiết.

Trần tiên sinh vừa tới đã ngơ ngác nhìn hai người, thần tình đau xót, vỗ vỗ ngực, quay đầu, bước chân nặng trĩu chậm chạp quay về hậu viện.

Sở Thanh Phong cảm thương nhìn bóng dáng Trần tiên sinh. Nguyên lai Thường Khinh Hoan hay nhắc tới “Bích nhân tặc”, thì ra là nam nhân có bề ngoài kì lạ này! Nhìn hai người nồng nàn ôm hôn, trong lòng một tia ngưỡng mộ liền lặng lẽ thối lui, không nỡ quấy rầy đôi tình nhân đợi chờ đã lâu, quay về phòng mình. Ngắm nhánh hoa lan bên cửa sổ, hẩn chau mày khẽ lẩm bẩm:

- Lan hoa nhi, khi nào ta mới có một ái nhân đáng để ta yêu, đáng để ta chờ đợi đây? – Nói xong lại thở dài, khe khẽ – Ai! Sợ là kiếp này cũng chẳng có được!

.
. .

Lúc này, ở một biệt viện nằm ở vùng ngoại ô kinh thành, Liễm Âm đứng trong Lan viện, đối diện với một gốc lan tươi tốt, thở dài:

- Du du sinh tử biệt kinh niên, hồn phách bất tăng lai nhập mộng!* Khanh nhi, nàng như thế nào lại nhẩn tâm, ra đi đã nửa năm trời, vì sao không báo mộng cho ta. Chẳng lẽ nàng đến địa phủ liền phải uống Mạnh bà thang? Đã quên ta rồi sao? Khanh nhi, ta nhớ nàng, ta vô cùng nhớ nàng a! – Vừa nói lệ đã tuôn đầy mắt.

Ẩn trong một nơi bí mật gần đó, Vân ảnh vệ lắc đầu. Vương phi đã qua đời hơn nửa năm. Vương gia hầu như ngày nào cũng đến Lan viện này khóc tố, thật sự nghe thấy như ruột gan đứt đoạn từng khúc. Lan viện này là khu vườn mà Vương phi khi còn sống thích nhất, Vương gia tốn công đem về đây trăm loại lan trân quý. Ai, Vân thở dài một tiếng.

- Khanh nhi, nàng xem, hoa lan mà nàng yêu thích nở nhiều lắm! Khanh nhi, nàng hãy thương ta, tối nay nhập mộng đến bên ta, được không? – Một lúc lâu, Liễm Âm không kìm được đau thương bật khóc – Khanh nhi, ta nhớ nàng! – Không gian mờ mịt một thanh âm ai gửi theo, thanh âm ai gửi theo a! Khẽ vuốt một đóa lan, ôm nhu nói – Hoa lan nhi, xin người nói cho Khanh nhi một tiếng có được không? Xin nàng nhập mộng ta, ta nhớ... nhớ nàng quá!

Phía xa kẻ hầu người hạ đã sớm khóc không thành tiếng. Ô~~~ Vương gia thật si tình nga! Thật đáng thương!

.
. .

Trăng treo giữa trời, bên trong Khinh Hoan quán oanh ca yến vũ, khách tới tìm vui tấp nập. Có kẻ nhả nhận ngồi thưởng thức các vị công tử Khinh viện gảy đàn thổi khúc. Có kẻ vội vàng không thể chờ đợi liền chọn một vị công tử Hoan viện hướng vào phòng mà hưởng một đêm xuân.

Trong phòng quán chủ cũng một cảnh kiều diễm xuân sắc. Hai thân thể xích lõa quấn lấy nhau trên hồng mộc đại sàng. Trên cả cấm bị* diễm hồng cũng dính nhiều dịch thể. Một trận va chạm kịch liệt, kèm theo một trận hưng phấn mà rên rỉ, hai người chậm rãi dừng lại, ôm nhau thở gấp.

Tây Việt Ưng vuốt ve mái tóc mềm mại của Thường Khinh Hoan, ôn ôn nhu nhu nói:

- Hoan nhi, có đau không?

Thường Khinh Hoan lắc đầu. Thân thể hắn dù hai mươi năm chưa từng cùng người khác hoan ái qua, nhưng do Ứng phi thường ôn nhu, hắn một chút cũng không bị thương.

- Hoan nhi, tha thứ cho ta, tha thứ cho ta đã quên người hai mươi năm! – Tây Việt Ứng tự trách.

- Bích nhân tặc, người chó nói! Ta... ta không trách người!

Thường Khinh Hoan chặn miệng hắn, không cho hắn nói thêm gì nữa. Nói không oán hận, nhất định là giả dối. Hai mươi năm qua chờ hắn đến độ sắp tuyệt vọng, thậm chí luôn tưởng rằng hai mươi năm trước chính mình tự ảo tưởng cùng hắn, tất cả cũng không phải sự thật! Chính là Ứng không cố ý quên mình, hắn chỉ là bị người khác phong bế trí nhớ về mình, sao lại có thể trách hắn?

- Không, Hoan nhi! Đều tại ta, trách ta không đề phòng phụ vương, trúng tà đạo của quốc sư, đều tại ta!

- Không cần nói, ta thực không trách người! – Thường Khinh Hoan đưa môi mình lên ngăn miệng ái nhân.

Sau một trận hôn nhau ngọt ngào, Tây Việt Ứng nâng mặt hắn nói:

- Hoan nhi, theo ta quay về Tây Việt Quốc đi! Từ nay về sau chúng ta ngày đêm có nhau, ta muốn đem hai mươi năm qua bồi thường cho người!

- Cùng người quay về Tây Việt Quốc? – Thường Khinh Hoan bối rối nhìn quanh – Khinh Hoan quán ta chính là làm ăn thật tốt nha, mỗi ngày đều có thể kiếm vô số bạc! – Nghĩ đến thời bạc trắng bóng, Thường Khinh Hoan hai mắt phát quang.

Tây Càng Ứng thấy ái nhân nói đến bạc hai mắt liền phát quang, một trận khê cười, thầm nghĩ: “Hoan nhi này, vẫn là yêu tiền như vậy!”

- Hoan nhi, Tây Việt Quốc ta quặng bạc rất nhiều. Mấy ngày trước còn phát hiện một toà quặng bạc rất lớn. Ta đem toà quặng bạc kia ban cho người, thế nào?

- Quặng bạc? – Thường Khinh Hoan hai mắt hào quang vui mừng, quặng bạc nha, thiên na! Trong đầu tưởng tượng một toà núi bạc trước mắt mình phát sáng, nước miếng bắt giã chảy ra! Nhanh chóng gạt đầu – Hảo hảo, ta theo người quay về Tây Việt Quốc!

Tây Việt Ứng nhìn ái nhân bộ dáng như vậy, vừa buồn cười lại có chút ghen tị. Ghen tị mình ở trong mắt Hoan nhi vĩnh viễn không quan trọng bằng. Trong mắt hắn, vĩnh viễn bạc là thứ nhất, mình thứ hai. Quên đi, đành chịu thiệt thòi, ai bảo mình yêu hắn như vậy.

- Chính là, Khinh Hoan quán này làm sao bây giờ? – Thường Khinh Hoan chau mày – Tan quán, mấy tiểu hài tử đều không có nhà, nếu ra ngoài, sợ là không có đường sống! Bán đi, ta sợ người khác sẽ không giống ta đối xử tử tế với bọn chúng!

- Hoan nhi, không bằng như vậy đi! Người chọn trong bọn chúng một người giúp đỡ người tiếp tục trông coi Khinh Hoan quán!

- Cũng tốt! Ta nghĩ nhượng cho hài tử Thanh Phong làm quán chủ, chỉ là hắn tính tình cao ngạo, nhất định không nhận hảo ý của ta! – Thường Khinh Hoan lại cau mày.

- Không phải lo, ta sẽ khiến người giả ý mua lại Khinh Hoan quán, sao đó thỉnh hắn trông coi giúp, không được sao! – Tây Việt Ứng nói xong liền nhẹ thổi một hồi báo hiệu.

Phía ngoài vang lên tiếng đập cửa. Tây Việt Ứng đem cấm bị che thân thể xinh đẹp của ái nhân, trầm giọng gọi:

- Vào đi!

Người nọ vừa bước vào liền phủ phục trên mặt đất, miệng nghẹn ngào nói:

- Vương thượng, thần trông mong hai mươi năm, cuối cùng cũng có thể gặp ngài!

- Đứng lên đi, Dạ! – Tây Việt Ứng có chút xúc động, Dạ vô cùng trung thành, lúc trước vì một câu nói của mình, liền bảo hộ ái nhân của mình hai mươi năm.

Dạ đứng lên, mắt hạ xuống, không dám nhìn hai người trên giường. Thường Kinh Hoan cũng ngượng ngùng rúc đầu vào lòng ngực ái nhân.

- Dạ, mấy năm nay khỏe không? – Tây Việt Ứng xúc động hỏi.

- Vương thượng, thần hai mươi năm qua, từng khắc luôn theo sát Kinh Hoan công tử!

Thường Kinh Hoan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dạ, trộm nghĩ: ” A? Ta thế nào lại chưa từng thấy qua hân nha?”

- Hai mươi năm nay thần còn kinh doanh một số sản nghiệp, đào tạo một nhóm sát thủ, tổ chức của thần chính là Dạ Kiêu.

Thường Kinh Hoan cả kinh, Dạ Kiêu chính là tổ chức sát thủ vô cùng đáng sợ suốt mười mấy năm qua, lại chính là do con người vẻ ngoài có vẻ tầm thường này sáng lập ra sao?

- Dạ, vất vả cho người! – Tây Việt Ứng cảm động nhìn kẻ thuộc hạ trung thành hết lòng.

- Thần kinh doanh những sản nghiệp này và sáng lập Dạ Kiêu, đều vì chuẩn bị lực lượng cho kế hoạch đại nghiệp của vương thượng! – Dạ nói xong, quỳ một cái, tôn kính nhìn Tây Việt Ứng – Một ngày nào đó vương thượng chỉ huy quân nam hạ, nhất thống thiên hạ, lập cơ nghiệp muôn đời, thần vất vả thêm nữa cũng đáng!

Thường Kinh Hoan càng cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ Tây Việt Quốc muốn thôn tóm Hiên Viên Quốc ta? Ngẩng đầu oán trách nhìn Tây Việt Ứng, làm hân có chút xấu hổ cười cười, xoay mặt nói với Dạ:

- Dạ, ngày mai trẫm liền muốn cùng Kinh Hoan quay về Tây Việt Quốc. Người tạm thời cứ ở lại Hiên Viên Quốc đi!

Dạ có chút thấy vọng, vốn định cùng vương thượng về nước, nhưng mà vương thượng ra lệnh cho mình lưu lại, đành lưu lại thôi!

.
. .

Hôm sau, trước cửa Kinh Hoan quán, các công tử đứng thành hàng, mọi người đều lau nước mắt, nhìn cỗ xe chở Thường Kinh Hoan rời đi, thút thít mãi không thôi.

Bên trong Kinh Hoan quán, Sở Thanh Phong nhìn vị trung niên nam tử trước mặt không chớp mắt. Không thể tin vận số mình thật tốt, người này nói, hân mua lại Kinh Hoan quán, nhưng không giỏi chuyện quản lý, cho nên muốn thỉnh Sở Thanh Phong làm quán chủ. Mỗi tháng chỉ cần nộp lên trên một phần ngân lượng, chuyện khác đều do Sở Thanh Phong làm chủ, hơn nữa còn đổi tên Kinh Hoan quán thành Thanh Phong quán.

Sở Thanh Phong suy tính một lúc lâu, thâm nghĩ tuy mình là đầu bài nơi này, nhưng mới hai mươi tuổi, so với mấy năm trước, mọi người đối với mình nhiệt tình cũng giảm đi nhiều. Qua một thời gian nữa, sợ là tiền ăn cũng không có. Tuy rằng làm quán chủ, nhưng vẫn là sống giữa chốn phong trần, chính là lại miễn cưỡng tiếp khách. Trước kia tuy rằng bán nghệ không bán thân, nhưng thấy ánh mắt dâm loạn đảo quanh người mình, cũng không thoải mái gì.

Người trung niên đợi một lúc lâu cũng không nóng nảy, nhàn nhã mà uống trà. Sở Thanh Phong ngẩng người nửa ngày, cuối cùng ôm quyền nói:

- Thanh Phong đa tạ Dạ lão bản đã cất nhắc!

Dạ đứng lên, mỉm cười:

- Na, từ hôm nay, Kinh Hoan quán này liền đổi tên thành Thanh Phong quán! Sở công tử, người cần phải hảo hảo kinh doanh nga! – Nói xong cười cười xoay người đi.

.

.
.
- Công tử, người chờ ta một chút a! – Một tiểu đồng đi theo sau Sở Thanh Phong gọi.

Sở Thanh Phong dừng bước, nhú mồm nói:

- Đồng nhi, người nhanh lên được không. Chậm chạp như vậy, sợ là miếu hội đã kết thúc rồi!

- Công tử, làm sao có thể a, miếu hội tới giờ Tí mới chấm dứt, bây giờ còn rất sớm! Công tử, chút nữa tới chỗ đó, nhiều người, người chờ nên đi loạn a! – Tiểu đồng lo lắng nói, vị Sở Thanh Phong công tử này, đích thị là một người hoàn toàn mù đường.

- Người hãy tự lo lắng cho mình đi! Cũng đừng có đi lạc! – Sở Thanh Phong có chút không phục. Nói thế nào đi nữa hắn cũng là người hơn hai mươi rồi, chẳng lẽ so với tiểu mao tử* mười một, mười hai tuổi còn thua kém?

Thoáng cái hai người đã đi tới miếu hội, đường phố đông nghịt người, phi thường náo nhiệt. Sở Thanh Phong cùng tiểu đồng nhìn ngắm một cách vui vẻ, ngó bên này xem bên nọ, cực kỳ hưng phấn.

Tiểu đồng sa vào quây bán bằng đường hồ lô, mua hai xâu, quay về, nhưng lại chợt dừng bước, thầm nghĩ: ” Công tử thích nhất ăn cái này, quên mất, quay lại mua hai xâu đi!”

Quay lại mua cho đủ hai xâu, trở về chỗ Sở Thanh Phong đứng ban nãy, phát hiện chẳng thấy hắn đâu, tiểu đồng lo lắng gọi to:

- Công tử, công tử!

Nói về Sở Thanh Phong vốn đang đứng ngoan ngoãn ở kia, chờ tiểu đồng mua đường hồ lô thì bất thành linh một đám người xuất hiện, đưa hắn sang chỗ khác. Muốn trở lại chỗ cũ nhưng đi hoài không được, chẳng biết đã tới chỗ nào rồi, hắn nhất thời đầu óc rối rắm, trong cơn tức giận đành ngồi chờ ở ven đường.

Đang cúi đầu khó chịu, đột nhiên, có mấy cái chân dừng lại trước mặt, phía trên truyền xuống một trận cười bỉ ổi:

- Ôi, đây chẳng phải là Sở quán chủ của Thanh Phong quán hay sao?

Sở Thanh Phong ngẩng đầu, thấy đứng trước mặt là mấy nam nhân, trong đó có một tên hắn biết, chính là Nhị công tử nhà Vương đại nhân. Tên khốn này nhiều năm qua, vẫn muốn chuộc thân cho hắn, với hắn ham muốn đã lâu. Trong lòng vô vàn chán ghét, liền lạnh nhạt mà đáp:

- Nga, nguyên lai là Vương công tử, thất lễ! – Nói xong đứng lên, ôm quyền, thi lễ tỏ ý muốn đi.

Tên Vương nhị công tử kia giữ chặt ống tay áo của hắn:

- Thanh Phong công tử, chờ đi a, hôm nay gặp được công tử, cũng là có duyên. Nào, chúng ta tới trà lâu hảo hảo đàm đạo một bữa.

Vương nhị công tử này một lòng nghĩ về Sở Thanh Phong, nhiều năm nhớ mãi không quên hắn, vẫn muốn chuộc thân cho hắn, chiếm hữu hắn. Chính là Thường quán chủ kia mãi vẫn không chịu. Tuy Vương nhị công tử là con cháu quan lại, vốn gia đình có thể lực mạnh, nhưng Khinh Hoan quán sau lưng có tổ chức giang hồ thần bí che chở, nghe nói trước kia không ít người đến Khinh Hoan quán gây sự, đều chết không rõ nguyên do! Bởi vậy mà tên này không dám đụng đến. Hiện giờ nghe Khinh Hoan quán đổi chủ, chính là Sở Thanh Phong, Vương nhị công tử không còn sợ thể lực sau lưng Thường Khinh Hoan nữa!

- Vương công tử, thỉnh ngài tự trọng một chút! – Sở Thanh Phong chau mày.

- Ha ha, Vương công tử, một tên tiểu quan lại kêu người tự trọng một chút, thật sự là khôi hài a! – Vài tên tép riu bên cạnh Vương nhị công tử chế giễu.

Vương nhị công tử bị mấy tên hồ bằng cẩu hữu* cười nhạo thẹn quá hóa giận, hung bạo kéo lấy Sở Thanh Phong vào trong lòng mình, cười cợt nói:

- Thanh Phong công tử không chịu nổi tình, bản công tử liền không khách khí! – Quay đầu sang mấy tên bên cạnh trêu chọc – Các vị, hôm nay chúng ta cùng Thanh Phong công tử hữu duyên. Mọi người không ngại đến hoan hỉ chứ?

Đám người kia sớm đối với Sở Thanh Phong mỹ sắc thêm muốn dâng trào. Lúc này lại nghe Vương nhị công tử đề nghị, dĩ nhiên là hưng phấn không ngớt.

Sở Thanh Phong sợ hãi kêu lên:

- Các người dám? Người đâu a? – Tiếng kêu vừa bật ra, Vương nhị công tử liền một nhát vung tay ngay gáy hắn, tức khắc hắn ngất đi.

* cảm bị: áo ngủ

*hồ bằng cầu hữu: bạn bè xấu

Du du sinh tử biệt kinh niên

Hồn phách bất tăng lai nhập mộng

(đoạn trích từ Trường hận ca – Bạch Cư Dị. Vì rất dài nên ko tiện chú thích ra đây. Vạn phần tạ lỗi!)

Cách năm từ biệt đau lòng

Hồn phách đâu – mộng vẫn không đến cùng

(bản dịch thơ của Trương Đình Tín)

5. 4

Liễm Âm vấn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

Chính văn chương thứ tư

Translator: QT đại hiệp

Editor: Tiểu Thiên Thiên

Nguồn: tieuthienthien.

Vài kẻ mang Sở Thanh Phong đã bất tỉnh hướng nơi thành ngoại hoang vu mà đi. Chốc lát sau, đã đi tới một cánh rừng, xung quanh vắng lặng không một bóng người, chỉ có ánh trăng sáng trong lồng lờ giữa trời.

Sở Thanh Phong dần tỉnh lại, thấy mình bị đám người kia đưa đến một nơi u tịch vắng vẻ, không khỏi kinh hãi, hét lớn:

- Các người mau thả ta ra, sao dám tự tiện bắt người? Còn có vương pháp không hả?

- Ha ha ha, Thanh Phong công tử, người bán, chúng ta mua, ngay cả quan phủ cũng không được xen vào a!
- Vương nhị công tử đắc ý cười – Chưa từng nghe qua phiêu tiểu quan* cũng phạm vương pháp, ha ha ha!

- Đúng vậy a, một tên tiểu quan, giả vờ thanh thuần làm gì, hậu đình kia không biết đã bị bao nhiêu người thông qua, hôm nay làm cho chúng ta thỏa mãn, nói xem là cái gì? – Đám người kia cười vang.

- Các người! – Sở Thanh Phong cảm thấy trận trận cười nhạo này hệt như lưỡi dao sắc cắm vào ngực, đau đớn đến nổi lệ ứa đầy hai mắt.

- Thanh Phong công tử, chớ giả bộ rụt rè, bọn ta sẽ trả tiền đầy đủ, cam đoan sẽ không ít đâu! Ha ha, chư vị, phải không! – Vương nhị công tử nói xong, cười ha hả đưa tay giật lấy áo Sở Thanh Phong.

- Xích!

Y phục Sở Thanh Phong bị giật xuống, lộ rõ khuôn ngực trắng trẻo, nước da trắng như tuyết dưới ánh trăng tỏa ra quang trạch mờ mờ như trên châu, cực kì cảm dỗ. Ánh mắt đám xung quanh nhìn chăm chăm vào phiến da trắng muốt, còn Vương nhị công tử nước miếng chảy dài, hạ thân bưng bưng đứng thẳng, miệng kêu lên:

- Chư vị, ta lên trước, các người đợi lát nữa, lão tử chỉ nói thôi mà cũng muốn “trào” rồi*! – Nói xong, liền nhào đến.

Sở Thanh Phong hoảng hốt nhìn mấy tên ác lang mắt lóe dâm quang trước mặt, thầm nghĩ có chết cũng không để cho bọn chúng thỏa mãn, nhưng thân thể lại bị chúng giữ lấy, không thể nhúc nhích, trong lòng quỳnh quáng, đang định cắt lưỡi tự sát. Đột nhiên, Vương nhị công tử vẻ mặt vừa bất ngờ vừa hết sức thống khổ nhìn hắn, trên trán bỗng túa ra máu tươi, từ từ xoay người về sau rồi ngã xuống, hai người bên cạnh giữ hắn cũng phát ra tiếng kêu quái dị.

Sở Thanh Phong nhìn kĩ, chỉ thấy trước mặt là một nam nhân mang mặt nạ ngân sắc, cất giọng lạnh lùng:

- Thật đáng ghét, quá nhiều nhũ hính ngấm trắng của bản cốc chủ! - Nói xong, ngón tay nhẹ nhàng bắn, đám người kia trên trán đầy huyết động*, ngã xuống đất tắt thở!

Sở Thanh Phong sợ tới nỗi chân cũng mềm nhũn, nam nhân này cả người toát ra khí tức lãnh nhiên, lạnh tựa một tòa băng sơn, đưa cạnh hắn liền cảm thấy hàn khí bức người. Lấy lại bình tĩnh, run rẩy mà nói:

- Sở Thanh Phong cảm tạ ân cứu mạng của đại hiệp! Thỉnh đại hiệp lưu lại tính danh, Thanh Phong vô cùng khắc ghi ân đức của đại hiệp.

Người nọ xoay người không đáp, nghiêng mình một cái, đã không thấy đâu!

Sở Thanh Phong hoảng sợ đứng đó, một lúc lâu sau lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn mấy cỗ thi thể bên người, mới nhớ rằng chuyện xảy ra vừa rồi hết thấy đều là thật, liền khẩn trương lao ra khỏi khu rừng. Hắn vất vả chạy tới đường cái, hòa vào dòng người hướng tới miếu hội, đảo mắt xung quanh tìm kiếm tiểu đồng. Tiểu đồng nước mắt ngấn dài tìm kiếm khắp nơi, chợt thấy Sở Thanh Phong xóc y phục ven đường, lao tới kêu lên:

- Công tử, người sao lại chạy lung tung, hại tiểu nhân tìm nửa ngày!

Sở Thanh Phong kích động ôm lấy tiểu đồng:

- Đồng nhi, tìm được người rồi, chúng ta nhanh về thôi!

Tiểu đồng mặc dù không hiểu tại sao công tử bỗng muốn trở về, nhưng vẫn là phi thường thích về quán, liền cùng Sở Thanh Phong trở về.

.
. .

Trên con đường khác tại miếu hội, Tả tướng cùng Liễm Âm đang đi dạo, Tả tướng vỗ vỗ cánh tay Liễm Âm, nói:

- Âm nhi, cảm ơn người đã theo ngoại công đi giải sầu!

Liễm Âm khẽ cười:

- Ngoại công, người chớ nói vậy, Âm nhi biết người vì muốn con khuây khỏa mới chịu đến miếu hội đi dạo!

Tả tướng thấy Liễm Âm nói rõ, ha hả cười nói:

- Âm nhi, người đã biết tâm ý ngoại công rồi, có sao mỗi ngày còn buồn bã ở trong phủ? Hiện nay phụ hoàng người thân thể không tốt, đoạt trịch chỉ tranh người vẫn phải vì đại ca mà cố gắng a! Vả lại Khanh nhi đã qua đời hơn một năm, người... người cũng nên tìm một cô nương tốt đi!

- Ngoại công, con nhất định sẽ trợ giúp đại ca một tay đoạt ngôi báu, nhưng chuyện lấy vợ, người chớ nên nhắc nữa! – Liễm Âm nhẹ giọng nói.

Tả tướng thở dài, lòng biết Liễm Âm tính tình tuy rằng thật thà, nhưng đối với chuyện này cũng thật cố chấp, trong lòng đành thở dài Khanh nhi kia sao mất đi sớm quá!

.
. .

Bực mình, biệt viện chết tiệt kia ở nơi nào a? Sở Thanh Phong lau lau mồ hôi đầy trên mặt, tiểu đồng bên cạnh không ngừng lải nhải:

- Công tử, chúng ta trở về đi! Chỗ này không an toàn, nghe nói mấy ngày trước còn có cướp đường đó!

- Dọc đường toàn nghe người ồn ào, sớm biết đã không cho người theo! – Thật là, biệt viện nhiều lan quý chẳng tìm thấy, toàn nghe tiểu gia hỏa* này lảm nhảm!

- Công tử, người đừng có bảo ta nhiều chuyện, nếu thật sự gặp cường đạo thì thảm! – Tiểu đồng liếc liếc mắt.

- Đường này là ta mở, cây này là của ta, để lại tiền mãi lộ! – Một tiếng quát to, vài tên đầu trâu mặt ngựa, vóc người lực lưỡng tay cầm búa, cầm gậy từ hai bên đường nhảy ra!

Sở Thanh Phong hướng mắt liếc sang tiểu đồng đang cúi đầu bên cạnh, thầm nghĩ đúng là nên cho tiểu gia hỏa này đổi tên thành quạ đen! Rõ là chuyện tốt bất linh, chuyện xấu liền ứng nghiệm.

- Các vị đại gia, đây là chút tâm ý của tiểu nhân, thỉnh các vị nhận cho! – Sở Thanh Phong từ trong người lấy ra hai mươi lượng bạc, thầm nghĩ: ” Cửa đi thay người vậy!”

Mấy tên cường đạo vừa thấy bạc mặt mày hớn hở, một tên trông có vẻ là đầu sỏ nhận lấy bạc, ánh chừng nói:

- Tiểu tử, còn nữa không?

- Tiểu nhân xuất môn chỉ mang theo ít bạc, thật sự không còn! – Sở Thanh Phong phải phải y phục, chứng tỏ cho cường đạo thấy.

Bỗng nhiên một tên cường đạo mê đắm kêu lên:

- Đây không phải là đầu bài công tử của Thanh Phong quán nổi danh nhất kinh thành Sở Thanh Phong sao?

- Thật vậy chứ? – Tên cường đạo hỏi.

- Dĩ nhiên là thật, ta nhận ra hần, mấy năm trước công tử các quán ở kinh thành thi tài, Thanh Phong công tử này đoạt được đầu danh, ta thấy rất rõ, chính là hần!

- Hắc hắc hắc! Không ngờ rằng hôm nay có thể gặp được món hàng thượng đẳng như vậy!

- Đúng vậy a! Thanh Phong công tử này giá đắt kinh người, không ngờ hôm nay huynh đệ chúng ta có thể nếm thử món ngon!

- Các người thượng vài lần đi! Mẹ nó! Lão tử không quen thống cái chỗ đó*! – Tên đầu sỏ vẻ mặt khó chịu nhìn đồng bọn.

- Lão đại, sau khi người nếm qua mùi vị nam nhân này rồi, bảo đảm người thích!

- Các người thượng đi, lão tử không quen, lão tử vẫn là thích nữ nhân mềm mại thơm ngát!

- Hắc hắc hắc! Vậy chúng ta Vậy chúng ta liền không khách khí! – Nói xong vài tên cường đạo vẻ dung tục đâm tiểu đến gần Sở Thanh Phong.

Sở Thanh Phong sắc mặt trắng bệch, âm thầm hồi hận không nghe theo tiểu đồng, thầm thán: ” Lần này rơi vào tay mấy tên cường đạo này, thật sự sống không bằng chết! Thôi, số mệnh hèn mọn này đành từ bỏ! Quay đầu hướng đại thụ phía sau mà đâm tới.

Không đau đớn như dự đoán, ẩm áp được ôm lấy. Ngẩng đầu, thấy mình bị một anh tuấn nam tử toàn thân hắc y ôm vào ngực, nam tử kia mặt như quan ngọc, lộ ra đôi con ngươi đen trong thuần khiết không vấy bẩn hết như hải đồng. Được cứu rồi! Sở Thanh Phong trong đầu hiện lên ba chữ, yên tâm ngất đi trong lòng ngực hắn.

.
. .

- Công tử! Người tỉnh lại đi!

Một trận gào khóc kinh thiên động địa làm Sở Thanh Phong đang hôn mê mà tỉnh dậy, thấy tiểu trước mặt nước mắt nước mũi đầm đìa, nức nở mày nói:

- Van người, ta còn chưa chết, bây giờ không cần khóc tang!

- Công tử, người đã tỉnh, thật tốt quá! – Tiểu đồng lau nước mắt vui sướng nói.

- Ta mà không tỉnh lại sẽ bị người làm cho ồn chết mất! – Sở Thanh Phong giận dỗi liếc mắt.

Chợt thoáng thấy trên mặt đất mấy cổ thi thể, nhớ tới hắc y nhân cứu mình, gương mặt lên nhìn, gặp người nọ vẻ mặt buồn cười nhìn mình cùng đồng tử hai người đấu võ mồm. Đỏ mặt, ôm quyền nói:

- Ân cứu mạng của huynh đài, Thanh Phong vô cùng cảm kích, xin hỏi quý tính đại danh?

- Ly! – Ly dừng một hồi lâu, rồi thần sắc buồn buồn nói – Tại hạ họ Viên, tên gọi Ly! – Viên Ly, viên ly*...

Sở Thanh Phong thấy hắn mang thần sắc đau thương, cũng không tiện hỏi nhiều, cao giọng nói:

- Tại hạ Sở Thanh Phong!

Ly hơi gật đầu, lại muốn xoay người rời đi. Sở Thanh Phong vội gọi:

- Viên huynh, xin dừng bước!

Ly dừng lại.

- Viên huynh, ân cứu mạng, tiểu đệ vẫn chưa báo đáp! Thỉnh Viên huynh cùng tiểu đệ trở về, hảo hảo đền đáp mới phải! – Sở Thanh Phong chân thành thỉnh cầu.

- Không cần, cử thủ chi lao*! – Ly nói xong lại muốn đi.

Sở Thanh Phong ngạc nhiên, thầm nghĩ: ” Chẳng lẽ ân nhân khi này nghe đám cường đạo nói vậy, không ưa kẻ chốn phong trần như ta?”. Giữ chặt lấy hắn, thần sắc thống khổ:

- Viên huynh chính là không ưa tại hạ là người chốn phong trần, khinh thường tại hạ?

- Không, không phải!

Ly lúc trước đã nghe đám cường đạo đùa cợt Sở Thanh Phong, biết hắn là công tử quan quán, nhưng trong lòng cũng không có nửa phần coi thường hắn. Lúc này thấy bộ dạng hắn như vậy, nhất thời lo lắng, không biết nên trấn an thế nào.

- Nếu Viên huynh không ghét tại hạ, xin thuận theo tại hạ trở về! Hay là Viên huynh có việc gì vội?

- Ta, ta không có việc gấp! – Ly ngậy người chốc lát, gật đầu ưng thuận.

Hai người dọc đường trò chuyện vui vẻ với nhau, Sở Thanh Phong biết được Ly cũng là cô nhi, nhất thời cảm thông, liền đối với Ly mà nói:

- Viên huynh, tại hạ và huynh nhất kiến như cố*, tiểu đệ bất tài, muốn cùng Viên huynh kết bái huynh đệ, Viên huynh thấy thế nào?

Ly có chút cảm động, hẳn cô độc nhiều năm như vậy, thế nhưng lúc này lại có người muốn cùng hắn kết nghĩa huynh đệ, dĩ nhiên là cao hứng vô cùng. Hai người liền ở ven đường đắp đất làm hương* quỳ bái thiên địa, kết thành huynh đệ. Hai người cùng báo tuổi, Ly ba mươi tư tuổi, Sở Thanh Phong hai mươi lăm tuổi.

- Đại ca! – Sở Thanh Phong vui vẻ kéo tay Ly.

- Nhị đệ! – Ly mỉm cười nắm tay hắn – Nhị đệ, tướng mạo đệ thật đẹp!

- Đại ca! – Sở Thanh Phong hơi xấu hổ đỏ mặt – Đại ca, huynh cũng vậy a, Thanh Phong chưa bao giờ gặp người có đôi mắt tinh thuần như huynh! – Nhất thời say mê nhìn vào mắt Ly, tán thưởng không thôi.

- Ta chỉ nguyện là một kẻ mù! – Ly vẻ mặt buồn bã.

Sở Thanh Phong thấy hắn thần sắc u buồn, biết hẳn ắt có tâm sự. Không tiện hỏi nhiều, hai người trở về Thanh Phong quán, Sở Thanh Phong an bài cho Ly ở tại một tiểu viện trong hậu viện.

Sở Thanh Phong cảm thấy được vị đại ca này trong lòng hình như sầu khổ vô cùng, tâm liền sáng tỏ, đại ca nhất định là vì tình sở khổ*. Nói rõ cũng không được, đành khi không có việc thì ở bên hắn, làm cho hắn không có thời gian suy nghĩ về người trong lòng.

.
. .

Hôm đó, hai người như thường lệ cùng đánh cờ, bỗng nhiên một tiểu tư chạy đến hậu viên, hỏi:

- Quán chủ, vừa rồi có một vị công tử chỉ đích danh muốn tìm người, người đã gặp chưa?

Sở Thanh Phong không hiểu ra sao, đáp lại:

- Không có a, trong vườn chỉ có ta và đại ca, đâu thấy ai khác?

- A, kỳ lạ! – Tên tiểu tư gãi đầu – Mới vừa rồi còn ở đây, tiểu nhân còn nói vị công tử kia phong thái hiên ngang, chắc chắn là vương công quý tộc, nhiều ít gì cũng sẽ cho một chút bạc, nháy mắt đã không thấy đâu!

- Cái tên tham tiền nhà ngươi! Còn không ra tiền viện coi thử! – Sở Thanh Phong cười mắng, chợt nhớ tới thiếu niên nửa năm trước xông vào vào phòng mình, có chút kỳ vọng hỏi han:

- Vị công tử kia bộ dạng khoảng bao nhiêu tuổi?

- So với quán chủ cũng ngang bằng, nhìn qua khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi!

- Không phải hắn! – Sở Thanh Phong lắc đầu.

Người nọ chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, trong lòng trào dâng nỗi thất vọng. Còn nhớ nửa năm trước, thiếu niên kia trên trán có hỏa diễm ẩn kín, cười cười xông vào phòng mình, buộc mình đưa cục hoan cho hắn. Hắn... hắn thực vô cùng anh tuấn a. Nhớ tới thiếu niên kia, Sở Thanh Phong mặt mũi không khỏi đỏ lên, chính mình bị sao vậy? Sao có thể vì một thiếu niên mới gặp một lần mà động tâm? Thế nhưng nửa năm qua, dáng người xinh đẹp của thiếu niên kia thường hiện ra trong giấc mộng của mình! Nghĩ rằng kiếp này có thể sẽ không được gặp lại hắn, Sở Thanh Phong hít một hơi, trong lòng một nỗi buồn vô cớ!

- Công tử kia nhìn qua uy nghiêm vô cùng, tiểu nhân không dám nhìn thẳng vào hắn! – Tên tiểu tư nhớ tới ánh mắt dọa người của người nọ, lòng vẫn còn sợ hãi.

Tâm tư Ly dao động, chẳng lẽ là hắn? Chợt lắc đầu: “Không, không thể nào. Hắn làm sao lại tới nơi này? Không, tuyệt đối không có khả năng!”

Hai người ngồi trên thạch đăng* giữa vườn, không nói một lời. Tên tiểu tư thấy hai người chìm trong suy nghĩ, không dám quấy rầy, lặng lẽ rời đi!

* phiêu tiểu quan: XXOO tiểu quan

* không rõ ý lắm, một phần tự đoán và nói tránh đi chút xíu ‘_’

* huyết động: lỗ máu, là dấu vết khi bị bắn vào trán ~

*tiểu gia hỏa: thành bé

* nguyên bản hơi thô, ta mạn phép nói tránh cho lịch sự ‘_’

* viễn ly: rời xa

* cử thủ chi lao: thuận tay cứu giúp, không cần bận tâm

* nhấn kiến như cố: mới gặp mà như đã quen

* toát thổ vi hương: ta không chắc lắm, ta đoán là không có hương nên đắp một cái mô đất nhỏ để quỳ bái ‘_’ Ai hiểu ý câu này xin nói với ta xD~~

* vi tình sở khổ: đau khổ vì tình

* thạch đăng: ghế đá

6. 5

Translator: QT đại hiệp

Editor: Tiểu Thiên Thiên

Nguồn: tieuthienthien.

Liễm Âm nước mắt chảy dài ngồi bên long sàng nhìn đại ca mình, đương kim hoàng thượng Hiên Viên Liễm Trần, không thể tin vào mắt mình, đại ca sao mới vài ngày ngắn ngủi bệnh tình lại trở nguy kịch?

Liễm Trần thấy y vẻ đau khổ, yêu thương mà kéo lấy tay y, nhẹ an ủi:

- Nhị đệ, trầm sợ sẽ không qua khỏi, sau khi trầm ra đi, đệ phải hảo hảo phụ trợ thái tử. Thái tử hấn trời sinh tính nhút nhát, ai, kỳ thật Lưu nhi thích hợp ngồi trên ngôi vị hoàn đế hơn, nhưng mà... Trầm sợ a! Sợ sẽ khiến cho tinh phong huyết vũ...

- Đại ca, huynh chớ nói vậy, bệnh của huynh không chừng có thể trị được. Ta đã viết thư cho Diễm nhi, Diễm nhi hai ngày nữa sẽ tới! Nói không chừng đệ ấy sẽ có biện pháp! – Liễm Âm lau nước mắt nói.

- Diễm nhi, trầm thực có lỗi với đệ ấy! Thực xin lỗi y!

Liễm Trần nhớ tới những việc mình từng làm đối với tiểu đệ, trong lòng hối hận khôn xiết. Nếu lúc trước hấn thấy rõ tình cảm, sao lại có thể làm tổn thương Thiên ca ca của Diễm nhi, làm cho Diễm nhi oán hận hấn. Lại còn làm đau lòng Ly, đến nỗi Ly bây giờ đã di tình biệt luyến. Một dòng lệ chảy xuống, khẽ nói:

- Ly, ta thực có lỗi với ngươi, thực xin lỗi ngươi!

Liễm Âm ngạc nhiên, cảm thấy kì quái, đại ca nói có lỗi với Diễm nhi, vẫn còn tình cảm bên trong, vì sao lại xin lỗi Ly?

Thấy Liễm Âm khó hiểu, Liễm Trần nghiêm khuôn mặt nhợt nhạt, nói:

- Nhị đệ, cuộc đời này trầm yêu nhất chính là Ly, là trầm làm đau hấn... hấn... hấn bỏ trầm mà đi!

- Đại ca! – Liễm Âm nắm chặt tay Liễm Trần, vội vàng nói – Đệ thay huynh tìm hấn trở về, được không?

- Không! Không cần! Hấn đã có ái nhân! – Nhớ tới lúc trước, những gì đã thấy ở Thanh Phong quán, nước mắt Liễm Trần không ngừng rơi – Trẫm đã để mất hấn, mất hấn rồi... – Hai mắt trống rỗng nhìn băng quơ, thất thần thì thào – Trẫm cũng chẳng sống được bao lâu, không nên lại quấy rầy hấn, hãy để hấn cùng ái nhân hảo hảo bên nhau!

- Đại ca! – Liễm Âm không kiềm được khóc nức nở. Nói để vương vô tình, ấy vậy mà tình thâm tự hải, lòng thâm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm Ly về. Đại ca tựa hồ đã buông xuôi, ít nhất để cho huynh ấy ra đi trong lòng ái nhân, cũng coi như một điều an ủi.

Liễm Âm lệ tuôn rơi rời khỏi Bàn Long điện, gọi ảnh vệ Kiệt hỏi một phen, biết được Ly hiện nay đang ở Thanh Phong quán, vội vã hướng Thanh Phong quán mà đi.

.

.

.

Đến Thanh Phong quán, Liễm Âm túm ngay tên tiểu tư nghênh khách trước cửa hỏi:

- Ly ở đâu?

Tên tiểu tư sợ sệt nhìn người này có vẻ tao nhã nhưng hai mắt hừng hực, mặt mũi hầm hầm, liền chỉ vào hậu viên, run rẩy nói:

- Viên... Viên công tử ở hậu viên chơi cờ cùng quán chủ!

Liễm Âm đẩy tên tiểu tư ra, vọt chạy về phía hậu viên. Đến nơi, thấp thoáng thấy Ly đang cùng một nam tử vóc dáng mảnh khảnh chơi cờ, hai người thỉnh thoảng lại cười khẽ, Liễm Âm bỗng nhiên bộc phát nộ hỏa: " Đại ca của ta sắp ra đi, tên hỗn đản ngươi còn ở nơi này cùng người ta điều tiểu? "

Xông lên mấy bước, lớn tiếng:

- Ly, tên hỗn đản nhà ngươi!

Ly ngẩng đầu, thấy Âm vương gia, liền quỳ xuống hành lễ. Liễm Âm nắm lấy y phục hấn, mắng:

- Tên hỗn đản này, đại ca của ta sắp có chuyện, ngươi còn cùng người ta ở đây huynh huynh đệ đệ?

- Trần... Trần... hấn... hấn có chuyện gì? – Ly cảm thấy như bị ngũ lôi oanh đỉnh*, thân thể hoảng loạn, sợ hãi hỏi.

Liễm Âm tức thì mắt đỏ hoe, một dòng lệ tuôn rơi:

- Đại ca... Huynh ấy gặp đại nạn, sợ rằng mấy ngày nữa chuyện không hay!

Ly từ miệng phun một ngụm máu tươi, thần sắc đau thương chỉ vào Liễm Âm:

- Không... Ngươi gạt ta, Trần hấn... hấn không có việc gì cả! Ngươi gạt ta! – Nói hết câu bỗng ngắt xịu.

- Đại ca! – Bị chuyện trước mắt làm rối rắm đầu óc, Sở Thanh Phong ngẩng người bên cạnh, thấy Ly ngắt đi, nhào tới ôm lấy hấn, thấy Liễm Âm vẫn không nhúc nhích, giận dữ trách – Ngươi là tử nhân a, còn không gọi đại phu sao?

Liễm Âm lúc này mới để ý đến hấn, đưa mắt nhìn, lại ngây ngẩn cả người. Nhìn chằm chằm người trước mặt, khuôn mặt rõ ràng cùng Khanh nhi giống hệt, Khanh nhi? Nàng là Khanh nhi của ta sao? Miệng bất giác gọi:

- Khanh nhi... Khanh nhi của ta!

Sở Thanh Phong thấy nam tử xa lạ này gọi mình là " Thanh nhi của ta", nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, trách:

- Phôi tử hạ lưu từ đâu tới, ai là Thanh nhi của ngươi, mau cút cho ta!

Thấy khuôn mặt kia mang vẻ tức giận, Khanh nhi của mình sao lại đối đãi với mình như vậy, lại nói người này thanh âm trầm thấp, rõ ràng là nam tử. Hắn... không phải là Khanh nhi của ta, Liễm Âm thất vọng nghĩ, mặt đỏ bừng:

- Ta... ta nhận lầm người! Thực xin lỗi! – Nói rồi vội rời đi gọi đại phu.

Lát sau, đại phu đi theo Liễm Âm vào một căn phòng nhỏ trong hậu viên. Ly sắc mặt nhợt nhạt nằm trên giường, đại phu dùng ngón châm nhẹ trát lên huyệt đạo, Ly chăm chăm tỉnh, ôm chăm lấy cánh tay Liễm Âm, khẩn thiết hỏi:

- Vương gia! Trần... hắn... hắn rốt cuộc bị làm sao?

- Đại ca từ ngày đến Thanh Phong quán này gặp người, trở về liền bị thổ huyết, nhất bệnh bất khởi! – Liễm Âm hỏi Kiệt mới biết Liễm Trần tới gặp Ly rồi sau đó bị bệnh, trong lòng nghĩ nhất định vì hắn mới bệnh như vậy, cho nên đối với hắn tràn ngập oán hận.

- Hắn... hắn đến gặp ta? – Ly nghi ngờ hỏi lại.

- Đại ca đối với người nhất vãng tình thâm. Người... người lại vô tình như thế! – Liễm Âm tức giận gạt tay Ly ra.

- Hắn... hắn đối với ta nhất vãng tình thâm? – Ly cảm thấy vô cùng hoang đường.

Thấy Ly không tin tình cảm của Liễm Trần, Liễm Âm càng thêm tức giận:

- Đại ca mắt bị mù mới thích người. Huynh ấy yêu người như thế, người lại tổn thương huynh ấy. Người... người...

Ly như thất hồn lạc phách, rơi vào suy tư!

Sở Thanh Phong bên cạnh im lặng nhìn Liễm Âm trách vấn Ly, khó chịu mắng:

- Đại ca ta thế nào? Hắn trước giờ rầu rĩ ủ ê, trà phạn bất tư*, ta sớm đoán hắn nhất định là nhớ tới người trong lòng. Đại ca chí tình chí nghĩa như vậy, bị người nói thành người vô tình vô nghĩa. Đại ca của người đến đây lúc nào? Đại ca của ta chưa gặp hắn, như thế nào làm tổn thương hắn được? Người là kẻ hỗn nhân, bất phân phải trái, hờn chút lại trách móc, người có biết đại ca ta trong lòng cũng đau như người?

Liễm Âm ngẩn ngơ nhìn người này nổi giận mà khuôn mặt đỏ bừng, miệng mắng người đầy khí thế, thầm nghĩ: "Hắn đến cùng không phải là Khanh nhi, Khanh nhi có bao giờ mạnh miệng như hắn đâu?". Vừa bị hắn mắng cho không dám mở miệng, trong lòng buồn phiền lại dâng.

Ly xúc phạm đứng dậy muốn đi, Sở Thanh Phong vội ngăn y lại:

- Đại ca, huynh vừa mới thổ huyết, nên nghỉ ngơi chút đi!

- Không, nhị đệ! Ta phải đi gặp Trần ngay bây giờ! – Ly vờ thê lương – Nếu Trần mất, ta cũng không thiết sống một mình! Nhị đệ, duyên huynh đệ của chúng ta đã hết! – Nói xong chấp tay, xoay người rời đi.

- Đại ca! – Sở Thanh Phong buồn bã nước mắt chảy dài. Tuy rằng quen biết Ly không lâu nhưng hai người đã kết thâm tình, trong lòng hiểu, lần này Ly rời đi, nếu người trong lòng y mất đi, sợ rằng kiếp này không có duyên gặp lại y! Nhất thời trong lòng khổ sở bi ai không thôi.

Liễm Âm thấy hắn cúi đầu khóc, đường cổ trắng gầy lộ ra, bờ vai mảnh khảnh không ngừng run rẩy, lòng vô thức tê tái, không kim được dịu dàng ôm lấy hắn, vỗ về lưng hắn, ôn nhu ai ủi:

- Đừng khóc!

Cái ôm vô cùng ấm áp, tựa như cái ôm của phụ thân. Sở Thanh Phong được hắn ôm vào lòng, cảm thấy vòng tay ấm làm cho người ta an tâm, gục trên bờ vai rộng rãi rồi không ngừng khóc nức nở, giống như ủy khuất kềm nén chịu đựng nhiều năm đều khóc hết, khóc cho đủ!

Liễm Âm thấy hắn càng khóc càng tuôn trào, nhất thời luống cuống không biết làm sao cho phải, chính là miệng không ngừng ôn nhu xoa dịu:

- Đừng khóc!

Đôi bàn tay to lớn gắt gao ôm lấy thân thể gầy yếu kia, vỗ về không ngớt. Lại xoa lên cái eo nhỏ nhắn, nghĩ: "Sao lại gầy như vậy?". Trong lòng dâng lên một trận đau lòng khó hiểu.

Sở Thanh Phong khóc một hồi lâu, đột nhiên phác giác chính mình ở trong lòng một người xa lạ khóc như vậy, nhất thời xấu hổ không thôi, chầm chậm ngẩng đầu, nhìn Liễm Âm.

Lệ nhan lê hoa dải vũ lộ ra, đôi con ngươi mờ mờ lệ thủy chợt hiện lên mị quang diễm đạm đáng yêu, môi anh đào xinh xắn nửa hé mở, tựa như vừa khóc vừa kể. Liễm Âm thấy lòng nhất động, người trước mắt tựa hồ cùng Khanh nhi là một, không kìm được cúi đầu, nhẹ hôn lên bờ môi anh đào nhàn nhạt bày ra, lòng thâm mặc niệm: "Khanh nhi, Khanh nhi của ta, cuối cùng cũng có thể hôn người!"

Sở Thanh Phong cảm thấy môi mình bị một trận cảm giác dễ chịu vừa ấm vừa trong trẻo bao lấy, hương vị của y ấm vô cùng, rất an tâm. Môi đang tê dại ngọt ngào lại bị trí não xao động muốn đẩy ra, không kềm được kêu khẽ một tiếng:

- Người!

Liễm Âm nhân lúc hần hé miệng, đem cái lưỡi linh hoạt cùng hơi thở vị đàn hương khéo léo tham nhập, quấy nhiễu cái lưỡi e lệ kia. Hương vị thơm ngọt, cảm giác mềm mềm làm người y run lên: "Thơm quá, rất ngọt, không phải Khanh nhi, mùi vị này không phải Khanh nhi!"

Liễm Âm trong lòng chấn động, ý thức được mình hôn một nam nhân xa lạ, thật vô cùng hoang đường. Thế nhưng môi lại không nỡ buông cái miệng xinh xắn ngọt ngào kia ra, tham luyến khuôn miệng thơm tho, dứt khoát ôm chặt lấy nhân nhi* đã bị mình hôn đến yếu ớt, hơn nữa còn thâm nhập vào mút mát chất lỏng ngọt ngào kia.

Sở Thanh Phong cảm thấy hần như bị hút hết khí lực trong người, nhu nhược yếu đuối giữa cái ôm áp áp của Liễm Âm, trong đầu một mảnh trống rỗng ngây ngây dại dại. Đôi môi đang lúc cảm thụ vị tê dại mê đắm, lòng nhận nhận mở ra: "Rất thích, rất thích cảm giác như vậy, cái ôm thật ấm áp, nụ hôn thật ngọt ngào!"

Hần thơm vô cùng, ngọt vô cùng! Liễm Âm lòng không ngừng ca thán, sinh lòng yêu thương mà ôm lấy nhân nhi gầy ốm trong lòng, không kềm được liếm lộng mút mát phiền môi anh đào mềm mại. Một bàn tay nhẹ trượt vào áo hần, chạm vào da thịt mềm nhẵn, giữa xúc cảm trơn mềm làm cho hạ thể đã sớm nhạy cảm đứng thẳng càng thêm căng thẳng.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Sở Thanh Phong chợt thấy trước ngực dậy lên cảm giác mát lạnh, đầu óc lập tức tỉnh táo rõ ràng, cả kinh, thấy Liễm Âm đang say mê hôn ra. Cúi đầu nhìn, áo mình đã bị y xô lệch từ khi nào, bàn tay háo sắc của y trước ngực mình làm loạn, liền vừa thẹn vừa giận: "Hần... hần sao dám đối với ta thế này? Chẳng lẽ vì ta là người của quan quán, nên mới coi thường ta?"

Lòng lại vừa xấu hổ buồn bực lẫn khó chịu, "Bốp", một cái tát mạng giáng vào mặt Liễm Âm. Liễm Âm đương kích tình bỗng hồi tỉnh, nhìn người trước mắt bày ra khuôn mặt diễm hồng, trừng mắt nhìn mình, y phục hần bị mình vô tình làm xộc xệch, lộ ra khuôn ngực trắng trẻo.

Liễm Âm sững sờ nhìn chằm chằm da thịt bạch nõn kia. Ta... ta bị làm sao vậy? Sao lại đối hần làm ra chuyện không đúng đắn? Vỗ vỗ mặt đến phát đau, sắc mặt y thoáng cái đã đỏ như lửa đốt, lắp bắp:

- Ta... ta... thực xin lỗi...

Không đợi y nói hết, "Bốp", lại một cái tát giáng vào mặt y. Sở Thanh Phong chỉ vào Liễm Âm đang nghẹn mặt, tức giận mắng:

- Mau rút cho ta, chớ tưởng rằng chúng ta người trong quan quán thì có thể tùy tiện coi thường! Thanh Phong quán ta đây, không chào đón kẻ hạ lưu bại hoại như người, mau rút!

Liễm Âm trước giờ chưa từng chịu qua ô nhục như vậy. Trước khi bị hần tặng một cái tát đã tự biết là không hay ho rồi. Ai bảo mình cột nhà người ta, thế nhưng mình cũng đã xin lỗi rồi, hần sao còn đánh người? Đã vậy còn mắng mình là hạ lưu bại hoại! Xoa xoa gương mặt bị đau, một trận tức giận trào dâng. Đường đường là một vương gia, chỉ đơn giản có mặt cái hôn lại bị người ta giáng cho hai cái tát, bị truyền ra ngoài chẳng phải chết người hay sao? Khuôn mặt u ám đang muốn trào nộ khí, nhưng nhìn nét mặt kia cùng

Khanh nhi thập phần tương tự, trong lòng dao động, nói cái gì cũng không nói, âm trầm nhìn thoáng qua Sở Thanh Phong, liền quay đầu đi.

Sở Thanh Phong nhìn bóng dáng y đi xa, xoa xoa môi mình, cảm giác ngọt ngào trong miệng tựa hồ còn lưu lại. Mặt không khỏi nóng lên, lắc lắc đầu, thầm hận chính mình vừa rồi trầm luân, hối hận không ngớt! Bỗng nhớ tới đại ca vừa nãy gọi tên đăng đồ tử* là “vương gia”, trong lòng có chút bất an lo lắng. Vừa rồi y rời đi, sắc mặt âm trầm, nếu y đích thực là cái gì vương gia, có hay không sẽ có ý trả thù? Trong lòng lại hối hận, mình vừa rồi thật không nên đánh y, đuổi y đi cũng được, vạn nhất lao thập tử* vương gia này đến làm khó dễ, biết làm sao bây giờ? Mình chịu ủy khuất một chút, bồi cho y cũng không việc gì. Chính là thế gian còn có biết bao nhiêu người, ngàn vạn lần chớ nên dính líu đến đám vương tộc quan lại!

*ngũ lôi oanh đỉnh: gần giống sét đánh ngang tai

* trà phạn bát tư: cơm nước không lo

*nhân nhi: người *gọi đáng yêu :”>*

*đăng đồ tử: đẹp trai háo sắc ==))

*lao thập tử: tên phiên phức|||

Liêm Âm văn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

7. 6

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Liêm âm vừa cúi đầu vừa xoa mặt ra khỏi Thanh Phong quán, phó dịch đi theo vội chạy ra đón, đột nhiên thoáng nhìn thấy một vết đỏ trên mặt hắn, thầm nghĩ: Sao trên mặt Vương gia lại có vết đỏ hình dấu tay thế kia? Chẳng lẽ bị người đánh? Không thể đi! Ai dám đánh Lục Vương gia của chúng ta a? Lục vương gia của ta thân là người có quyền thế nhất đương triều! Dậm chân một cái là khiến cả vua và dân chúng chấn động, ai có lá gan to như vậy để cho hắn ăn một tát chứ? Nhưng mà trên mặt kia đúng là bị người ta tát a? Trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chạy nhanh đến giúp Liêm Âm lên kiệu, miệng quát: “Hồi phủ!”

Liêm Âm ngồi ở trong kiệu, nhẹ nhàng xoa xoa vết tích trên mặt, đầu ngón tay chạm nhẹ vào da thịt cũng có chút đau, khẽ nhíu mày: xuống tay thực hung hãn, đánh nặng như vậy, hắn sợ là hận mình đến chết ! Trong lòng một trận phiền muộn, yên lặng không nói gì.

Về đến phủ, ba chân bốn cẳng vào thư phòng, đi đến đối diện bức tường treo tranh họa Khanh nhi, ngẩn ngơ nhìn người trong tranh, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng khẽ nói: “Khanh nhi, Khanh nhi, có phải là nàng không? Là nàng trên trời vì thương xót ta, lại để cho ta thấy nàng sao?” Rồi lại lắc đầu: “Không, hắn không phải nàng, không, không phải!” Nói xong, lão đảo lui hai bước, xoay người bước đến trước cửa sổ, ngơ ngác nhìn ngoài khung cửa, nhìn sắc trời tối dần mà ngẩn người.

“Vương gia!” Một tiếng gọi khẽ, Liêm Âm quay đầu lại, lại thấy Vân – ảnh vệ của mình đang cầm một hộp thuốc cao, không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng: “Vân, có việc gì không?”

“Vương gia, vết thương trên mặt ngài tốt nhất vẫn nên bôi được, bằng không ngày mai lâm triều sẽ thành trò cười!” Vân vẻ mặt chế nhạo mà cười, nói: “Nghĩ thấy Lục vương gia của chúng ta ta chỉ hôn mỹ nhân một chút, liền ăn hai cái tát nhớ đời của mỹ nhân, nếu truyền ra, Thanh danh một đời Vương gia đều sẽ bị hủy!”

“Người!” Liễm Âm nhìn thấy cái vẻ mặt đắc ý kia, oán hận xoay người đi không thềm nói, trong lòng thầm hận chính mình lúc trước vì cái gì tuyển hẳn làm ảnh vệ cơ chứ!

“Ngài đừng có lườm ta, tất cả những gì ta nói đều là thật!”, nhớ tới ở sau vườn Thanh Phong quán, lúc đó hẳn tránh ở góc tường theo dõi tình hình, Vân che miệng, nhin cười nói: “Ta nói Vương gia, ngài nếu là muốn tiểu quan nhân kia, ta tối nay có thể đem hẳn đến giường cho người, thế nào? Chỉ cần ngài nói một câu!”

“Tối địa ngục đi!” Liễm Âm tức giận đâm hẳn một cái nói: “Người không cần bận bịu, ta với hẳn không phải là cái người đang nghĩ!”

“Chẳng phải ngài muốn vui vẻ a? Chúng ta đều là nam nhân, ngài nghĩ cái gì, ta đều hiểu được!” Vân cố nén cười, nghiêm trang nói.

“Phải không? Ta đây nói cho Mai Hương, người muốn vui vẻ!” Liễm Âm trêu tức nhìn Vân, Vân sắc mặt quả nhiên biến đổi, vẻ mặt đau khổ nói: “Vương gia, ngài chớ nói bận bịu với Mai Hương, ta đã ba mươi, thật vất vả tìm được nữ nhân nguyện ý gả cho ta, ngài thương xót ta đi, ngàn vạn lần không cần phá hoại thanh danh của ta a!”

“Người còn có thanh danh? Thanh danh của người vốn không có! Lãng Đàng Vân!” Liễm Âm tức giận khinh bỉ nói.

Thấy Liễm Âm gọi cả tên hiệu của mình ra, Vân vội vã nói: “Vương gia, từ lúc có Mai Hương, ta đã cải tà quy chính, tái không đi qua mấy chỗ làng chơi, ngài cũng không thể vu khống ta!”

Thấy hẳn vội vã, Liễm Âm khẽ cười nói: “Nhanh đi tìm Mai Hương của người nói một tiếng đi, bằng không tìm không thấy người, còn không phát hỏa !”

Vân vừa nghĩ tới hôm nay đi không có báo trước cho Mai Hương, sợ tới mức vội la lên “Nguy rồi!” Liền quay lưng chạy đi.

Ánh trăng tựa như dòng nước, tĩnh tĩnh mà lan tràn trên song cửa sổ. Xuyên qua một làn trường lụa mỏng manh, Liễm Âm giữa đám sương mù lại nhìn thấy một bóng người như tiên như mị từ ngoài cửa sổ phiêu nhiên nhi lai <bồng bênh lướt qua>, nhẹ nhàng dừng ở trước giường.

Liễm Âm nghi hoặc vén trướng mạn, bộ dáng trước mặt rõ ràng là Khanh nhi, nhất thời kích động nói: “Khanh nhi, là người!” Đang muốn đứng dậy ôm nàng. Một trận khói nhẹ thổi qua, hình bóng trước mặt lại là Sở Thanh Phong.

Liễm Âm ngồi ở trên giường, động cũng không dám động. Lại thấy Sở Thanh Phong dùng ánh mắt đầy ẩn tình hàm ý nhìn hẳn , vừa ngượng ngùng vừa chút sợ hãi vén trướng mạn, đẩy hẳn ngã trên giường, chạm rãi cởi xiêm y trên người mình, để lộ làn da ngọc ngà, sau đó vừa ôn nhu vừa e thẹn mở rộng hai chân ngồi lên người hẳn, một đôi ngọc thủ <cánh tay ngọc -> ý nói tay đẹp như ngọc> cách một tầng trung y mỏng chạm vào ngực hẳn

Liễm âm chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, vừa hoảng sợ lại vừa kích động, vừa nghi hoặc: hẳn... hẳn như thế nào đến đây? Hẳn như thế nào đột nhiên lại đối đãi như vậy?

Còn đang nghi hoặc, hoảng hốt lại thấy người ngồi trên mình chính là Khanh nhi, u oán nhìn mình, Liễm Âm cả kinh, thầm nghĩ Khanh nhi nhất định là oán giận mình trong lòng nghĩ đến người khác, vội la lên: “Khanh nhi, ta, ta chỉ là”

“Người chỉ là cái gì?” Khanh nhi thanh âm đột nhiên trở nên trầm thấp , Liễm Âm định thần nhìn, rõ ràng là Sở Thanh Phong đang ngồi trên người mình, chỉ thấy hẳn nắm tiểu khóa anh quả của mình, không ngừng triển lộng triển lộng , khóe miệng lộ ra một tia cười yếu ớt: “Vương gia, người chỉ là cái gì? Người chẳng phải muốn thượng ta sao? Được rồi! Hiện tại ta liền thỏa mãn người!” Nói xong, Sở Thanh Phong liền hạ Liễm Âm đích tiết khổ...

Liễm Âm đỏ mặt vội la lên: “Không, ta không phải, ta không có!”

Sở Thanh Phong niêm ngoạn <ngắm> cự vật đã sớm đứng thẳng của hẳn, đôi mắt đẹp bạch liễu tha nhất nhân < mắt xanh... ý nói sớm đã thấu rõ>, cười khẩy nói: “Hừ! Người không nghĩ thượng ta?” Nhẹ công

kích cự vật đang run rẩy kịch liệt, mắt khê chớp, khoe miệng tràn ra một tia mỉa cười, chế nhạo nói: “Khẩu thị tâm phi ! Chỗ này chính là đã muốn từ lâu rồi!”

Ngọc thủ trắng nõn chạm vào vật đang đứng thẳng nóng như lửa, thượng hạ phủ lộng vài cái, Liễm Âm chỉ cảm thấy một trận khô nóng từ hạ thể đi đến đại não, hỗn độn không biết đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy ngọc thủ bao vây lấy hạ thể thật thoải mái làm cho người ta say mê! Đột nhiên Liễm Âm muốn tiến vào thật sâu, khao khát mật động mê người phía trên.

Sở Thanh Phong thấy hần vẻ mặt động tình khó nhịn, đặc ý cười khê , cúi người, liếm nhẹ vành tai hần, Liễm Âm cả người run lên, không tự chủ được đỉnh động hạ thể. Sở Thanh Phong cười càng đặc ý, ghé vào lỗ tai hần khinh ngữ nói: “Vương gia, đừng nóng vội, ta liền hầu hạ ngài!”

Nói xong, nâng phần hông, đem mật động đối cự vật chậm rãi ngồi xuống. Liễm Âm chỉ cảm thấy hạ thể bị một cảm giác sáng khoái chưa từng có bao vây, cự vật nhất thời hưng phấn đứng thẳng càng lớn.

Sở Thanh Phong tà tà cười nói: “Còn nói không cần sao ?” Nói xong liền nhẹ đưa eo cao thấp bộ lộng , Liễm Âm cảm thấy thoải mái mà giống như đã thăng thiên. Bên tai truyền đến tiếng nói mỉa hoặc của Sở Thanh Phong: “Vương gia, người muốn ta không?”

Liễm Âm ngậm miệng, im lặng không lên tiếng, Sở Thanh Phong ngừng đưa eo. Liễm Âm chỉ cảm thấy dục vọng trường như muốn nổ tung khó chịu hướng về phía trước đứng thẳng .

Sở Thanh Phong lại dè hần, không cho hần động, cười tà nói: “Muốn không? Nói người muốn ta, ta liền thỏa mãn người!” Nói xong nhẹ nhàng kẹp chặt mật động phía sau. Một trận cảm giác khó tả từ hạ thể truyền đến, Liễm Âm chỉ cảm thấy thoải mái cực kỳ, còn muốn nhiều hơn nữa, thân thể khê run rẩy. Sở Thanh Phong lại dừng lại, miệng trêu đùa: “Nói mau a, nói người muốn ta, nói ta liền thỏa mãn người nga!”

“Muốn, ta muốn, ta muốn người!” Liễm Âm chỉ cảm thấy bị dục vọng tra tấn đến vỡ tung, không ngừng nói

“Ha ha ha!” Sở Thanh Phong một trận cuồng tiếu, eo lại dong đưa nhanh hơn, hai tay còn không ngừng niêm lộng anh quả của hần, hạ thể truyền đến một cảm giác sáng khoái cực độ, Liễm Âm chỉ cảm thấy trong đầu bạch quang chớp lóe, phun ra tất cả tình cảm mãnh liệt.

“A!” Liễm Âm từ từ tự trong mộng bừng tỉnh, hướng nhìn tiết khổ, lại ướt đầm một mảnh, nhất thời trên mặt một trận đỏ ửng: ta, ta làm như thế nào... giấc mộng? Trong lòng nhất thời xấu hổ không thôi.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đột nhiên, hình ảnh Sở Thanh Phong hấp dẫn mị nhân, phong thái yêu kiều trong mộng lại không ngừng hiện ra trước mắt, cự thể vừa mới tiết tỉnh lại ngẩng đầu. Mặt lập tức càng đỏ, mắng thầm: Liễm Âm, người làm cái gì vậy? Sao dám không biết xấu hổ mà mộng như vậy? Hần đối ta chán ghét cực kỳ, làm thế nào như trong mộng cùng ta hoan hảo? Hần nếu là biết ta ở trong mộng như thế đối với hần, sợ là lập tức giận điên lên! Tưởng tượng đến vẻ mặt giận dữ của Sở Thanh Phong, trong lòng Liễm Âm vừa là xấu hổ vừa thẹn.

Sửng sốt một lúc lâu, tay đột nhiên sờ thấy một túi gấm nhỏ, cả kinh, đem túi gấm đặt ở lòng bàn tay, vỗ về mặt trên thêu một đôi uyên ương, sắc mặt một mảnh trắng bệch, xấu hổ nói: “Khanh nhi, ta, ta thực xin lỗi người!” Trong lòng thầm hận chính mình trong mộng lại cùng với người mới quen biết làm chuyện mây mưa, này chẳng phải đã phụ lòng Khanh nhi? Tình mình đối Khanh nhi chẳng lẽ lại lương bạc như vậy? Khó trách Khanh nhi đã mất bốn năm, cũng chưa từng xuất hiện trong mộng, khó khăn lắm hôm này mộng, chính là lại đột nhiên biến thành Sở Thanh Phong, nhất thời chăm chú nhìn túi gấm Khanh nhi lưu lại cho mình ngây ngẩn, lại là khổ sở, lại là hối hận, lại là phiền muộn.

Hồi lâu nâng niu túi gấm, thất thần: “Khanh nhi, người... người chính là hận ta ? Ta... ta về sau sẽ không nghĩ đến người nữa, người chớ giận ta!” Lời vừa thốt ra, trong lòng Liễm Âm một trận buồn bã, tựa như mất mát điều gì, ngây ngốc tựa vào thành giường, nhất dạ vô miên <suốt đêm không ngủ>.|||

Liễm Âm vấn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

8. 7

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Hai ngày sau, trong Bàn Long điện, Liễm Âm nhìn thấy Liễm Trần vẫn mê man, sắc mặt xanh xao, thở dài, nhìn Ly thần sắc u sầu nói: “Ly, thật không nghĩ tới hoàng thượng bị hạ độc lại chính là do hoàng hậu, ai!”

“Đều do ta, ta nếu là vẫn bảo vệ hần, hần cũng sẽ không trúng độc của tiện nhân kia!” Ly hối hận tự trách mình.

“Quên đi, đều là quá khứ, hiện tại đại ca cơ thể cũng không có gì đáng ngại, hoàng hậu tự sát, quốc cữu cũng bị Diễm nhi xử trí ! Đại ca được chính Diễm nhi điều trị, hần là sẽ hồi phục rất nhanh thôi, người đừng lo lắng quá, nếu là bị thương thân mình, đại ca lại thêm đau lòng !” Liễm Âm an ủi nói.

“Ân, may mắn có Diễm Vương gia! Bằng không.” Ly nghĩ đến nếu là không có Liễm Diễm đứng lúc đuổi tới cứu Liễm Trần, bây giờ trước mặt mình, có thể là một cái xác không hồn, nhất thời không rét mà run. Sững sốt sau một lúc lâu, đột nhiên nghĩ đến chính mình từ Thanh Phong quán rời đi, đã nói với Sở Thanh Phong những lời này nọ kia, vội chạy nhanh đến phía Liễm Âm đang chuẩn bị rời đi, kéo lại nói “Vương gia, thần cầu người giúp một việc khẩn!”

“Ly, người không cần khách khí, hiện tại chúng ta có thể xem như người một nhà, người liền gọi ta Liễm Âm cũng được! Có chuyện gì cứ việc nói đi!” Liễm Âm oán trách nói.

Ly nhớ tới ngày ấy Liễm Diễm trêu đùa coi mình như hoàng tẩu của hần , nhất thời trên mặt đỏ ửng, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Liễm Âm, ta nghĩ mời ngài đi xem đi Thanh Phong quán, ngày ấy ta ly khai, đã nhìn Thanh Phong mà nói nếu Trần mất, ta cũng không sống, hiện giờ Trần được cứu rồi, ta sợ Thanh Phong hần lo lắng, làm phiền ngài giúp ta thông báo hần một tiếng, ta không sao, cho hần yên tâm!”

Liễm Âm sững sốt, hai ngày trước hần vừa quyết tâm sẽ không nghĩ đến Sở Thanh Phong kia, không thể tưởng được Ly lại cầu mình gặp hần, nhất thời do dự, trầm mặc không nói.

Ly thấy hần mặt chút biến sắc giọng nói: “Liễm Âm, dù không rảnh có thể sai người báo tin cho Thanh Phong cũng được”

“Không!” Liễm Âm không hề nghĩ ngợi liền nói “Ta đi”

Nói xong sững sốt, ngẩn ngơ, cắn chặt môi.

“Nhị đệ ta yêu hoa, đặc biệt thích hoa lan, Liễm Âm, nghe nói Lan viên của ngài có rất nhiều loại lan quý báu, có thể nào cho Thanh Phong đi thăm một chút?” Ly hỏi.

“Hần cũng yêu hoa lan?” Liễm Âm trong lòng vừa động, Khanh nhi cực yêu hoa lan, Lan viên kia chính là mình cùng Khanh nhi dựng lên. Sở Thanh Phong này cũng yêu thích hoa lan? Trong lòng hình bóng hai người không khỏi hòa lẫn vào nhau, ý nghĩ muốn gặp Sở Thanh Phong dị thường mãnh liệt.

“Đúng vậy, Thanh Phong yêu lan đến si, lần trước vì đi đến ngoại ô kinh thành heo hút thưởng lan, thiếu chút nữa bị cường đạo giết tiền cướp sắc! May mắn ta gặp được , bằng không. . .”

Nghĩ đến cảnh tượng Sở Thanh Phong bị bọn cường đạo đặt ở trên người chà đạp, Liễm Âm chỉ cảm thấy một trận lửa giận ở trong lồng ngực dấy lên, thầm nghĩ: hần, hần như thế nào như vậy không lo lắng, tùy tiện tiện liền đơn thân chạy đến nơi hoang vu dã ngoại, hần dung mạo như vậy, đó là người bình thường thấy cũng muốn động lòng đến ba phần, huống chi đây là cùng hung cực ác cường đạo, không được, ta phải nhanh phái người bảo hộ hần.

“Ly, cảm ơn người !” Liễm Âm trầm giọng nói: “Ta có việc đi trước , đại ca tỉnh nói cho hần ta đã tới !” Nói xong cau mày liền rời đi.

Ly nhìn thấy bóng dáng Liễm Âm đi xa dần có chút khó hiểu, thầm nghĩ: cảm ơn ta? Đi? Hần đáp ứng giúp ta đưa tin cho Thanh Phong, ta còn chưa cảm ơn hần, hần động trước cảm ơn ta? Kỳ quái nga! Bất

quá Ly cũng không muốn soi xét tiểu tiết, ngồi ở bên giường toàn tâm toàn ý thâm tình nhìn bảo bối Liễm Trần của mình, như thể lúc đó chỉ còn lại hai người, chỉ có bọn họ hai người.

Liễm âm vội vã trở lại trong phủ, gọi Vân, trầm giọng nói: “Vân, người phái hai ảnh vệ ngày đêm thủ Thanh Phong quán, bảo vệ Thanh Phong.”

“Yêu *, Vương gia, ngài muốn làm cái gì chứ, bảo vệ tiểu quan kia a? Ngài không phải nghĩ muốn thưởng hấn sao? Thủ hấn gì chứ? Vả lại người ta cũng không hiểu được tình ý của ngài

nga!” Vân mặt cười vẻ trêu trọc nói

Liễm âm mặt đỏ lên, mắng: “Người này đúng là kẻ thích gây huyên náo, quẩn nhiễu như vậy gì chứ? Tóm lại phân phó người của người làm theo là được! Hay là người muốn ta nói cho Mai Hương người trước kia cùng với kẻ đệ nhất Hương các....”

Vân một phen che Liễm Âm đích miệng, khẩn trương nhìn xung quanh bốn phía một bên, mới vẻ mặt đau khổ cầu nói: “Vương gia, ngàn vạn lần chớ nói cho Mai Hương a, cầu ngài, chúng ta huynh đệ nhiều năm, như thế nào cũng phải coi trọng nghĩa khí chứ! Ta ngay lập tức phái hai đệ nhất thân thủ ảnh vệ, lo cho người tình nhỏ của người *, được chưa?”

“Chớ lắm nhảm, cái gì người tình nhỏ với không người tình*!” Liễm âm cả mặt đỏ bừng, mắng.

“Hảo hảo, tiểu quan nhân kia không phải tiểu tâm can nhân *của ngài*!”

“Không được gọi hấn tiểu quan nhân, hấn gọi Sở Thanh Phong!” Liễm âm chỉ cảm thấy ba chữ tiểu quan nhân đặc biệt chói tai, trong lòng cực không muốn Sở Thanh Phong và ba chữ này có chút nào liên quan.

“Hảo hảo, Sở Thanh Phong, Sở công tử, được rồi chứ!” Vân chỉ mong Liễm Âm đừng ở trước mặt Mai hương, kể cho nàng cái chuyện quá khứ không hay ho mà hồng chuyện.

“Ân, người báo Mai Hương làm một chén canh liên ngẫu ** Khanh nhi thích nhất, ta muốn đi Lan viện!”

“Vương gia, người lại đi Lan viện ?” Vân có chút lo lắng nhìn hấn, thầm nghĩ Vương gia này hai năm nay vì trợ giúp hoàng đế đoạt trịch, rất ít đi Lan viện, trong phủ đều rất vui vẻ. Bởi vì Vương gia hễ vừa đến lan viện, liền tâm tình tích tụ, sau khi trở về cơm nước không nghĩ tới, gây yếu không thôi, trong phủ từ trên xuống dưới nhìn thấy đều đau lòng.

Hôm nay Liễm Âm đột nhiên lại muốn đi lan viện, Vân trong lòng tuy có dị nghị, cũng không tiện nhiều lời, liền đến phòng bếp sắp xếp đầu bếp vương phủ, chính là Mai Hương vợ mình làm canh liên ngẫu.

Liễm âm mang theo thực hạp***, đi vào sân Lan viện, dưới tán cây phong lớn là phần mộ, đem củ sen canh đặt ở trước mộ phần, đứng lặng lẩm bẩm nói: “Khanh nhi, đây là ngẫu liên do Mai Hương đích thân làm, nàng thích ăn nhất, nhanh ăn đi!”

“Khanh nhi, tha thứ cho ta bao lâu không đến thăm nàng, nàng có oán ta?” Nói xong, một giọt thanh lệ đã theo đuôi mắt rơi xuống.

Đột nhiên một trận gió nhẹ phát quá, mấy cánh hoa hồng nhạt nhẹ theo gió phiêu khởi, vẫn vương bên người Liễm Âm, xoay tròn lượn lờ, một mùi hương nhàn nhạt theo vào tận lồng ngực, Liễm Âm nhắm mắt hưởng thụ hương hoa tươi mát này, cảm giác bi thương sầu khổ lúc này chợt biến mất như tan theo mây khói.

Chợt mở to mắt, phần mộ của Khanh nhi chung quanh nở muôn hồng nghìn tía nhiều loại hoa, Liễm Âm khóe miệng lộ ra một tia cười yếu ớt, “Khanh nhi, nàng xem, chung quanh Hoa nhi đều nở, thật đẹp! Xinh đẹp như chính nàng vậy.” Trong đầu đột nhiên lại dần hiện ra khuôn mặt Sở Thanh Phong, trong miệng bất giác lẩm bẩm : “Hấn cũng là đẹp như vậy”. Nói xong sững sốt, ngơ ngác nhìn thấy phần mộ trước mặt. Bỗng nhất thời khiếp sợ, lão đảo lui lại mấy bước, quay ngoắt mình, chân chạy như điên ra mộ viên.

Chạy ra khỏi vườn, Liễm Âm vượt ngục mắng: Liễm Âm, người sao có thể trước mộ Khanh nhi mà nghĩ đến người kia? Nhất thời trong lòng hối hận không thôi. Định thần, gọi hoa tượng*, sai hấn chọn một chậu hoa lan quý, tự mình mang đi.

hoa tượng chỉ chốc lát sau liền bê đến một chậu hoa lan, Liễm Âm hài lòng gật đầu, đây là Lĩnh Nam quốc lần trước tiên cống tới hồ điệp lan, Hiên Viên quốc căn bản không có loại hoa này. Không biết người nọ nhìn có thích hay không?

~~~~ vạ sự khởi đầu nan a~~~~|||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

9. 8

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Hôm sau, Liễm Âm đang cầm hoa lan ngồi ở trong kiệu, vừa đi một lát, đột nhiên quát: “Đi Diễm vương phủ!”

Tôi tớ thầm nghĩ, ô kìa, vừa rồi Vương gia không phải muốn tới Thanh Phong Quán sao? Sao lại muốn đi Diễm vương phủ ? Trong lòng mặc dù kỳ quái, nhưng không dám nhiều lời, liền lệnh kiệu phu đem cỗ kiệu khiêng đến Diễm vương phủ.

Liễm Âm cầm hoa lan bước vào đại sảnh, gặp Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên hai người đang uống trà nói chuyện phiếm, lại liếc qua Liễm Diễm, cả người một cây đổ rục, nhin không được che miệng cười nói: “Diễm nhi, sao lại mặc như tân lang quan nhân thế kia!”

“Nhị ca, đẹp không!” Liễm Diễm khắp khối xoay vòng vòng khoe một chút, kiêu hãnh mà nói: “Thiên ca ca thích nhất ta mặc y phục màu đỏ, hẳn nói ta mặc đồ màu đỏ là nhìn đẹp nhất!” *vợ hát chồng khen hay a~~~~*

Ứng Nhược Thiên vẽ mặt đích hắc tuyến, xấu hổ nhìn Liễm Âm cười cười, Liễm Âm cũng nhìn lại hắn mà mỉm cười

“Nhị ca, đã ăn sáng chưa?” Liễm Diễm túm túm hỏi han.

“Đã ăn rồi!” Liễm Âm thầm nghĩ: này mặt trời đã lên cao, như các người thì đến tối mới thèm dậy! Tiểu Diễm nhi này vẽ mặt đích thần thanh khí sảng, phỏng chừng tối hôm qua Ứng Nhược Thiên bị giày vò muốn khóc *

Ứng Nhược Thiên thấy hắn vẽ mặt dò xét mình, biết hắn trong lòng nghĩ cái gì, mặt lập tức đỏ, xấu hổ cúi đầu xuống uống trà, làm bộ như không phát hiện.

“Nhị ca, huynh có chuyện gì ?”

“Diễm nhi, Nhị ca muốn nhờ người cùng ta đến một nơi thăm bằng hữu!” Liễm Âm có chút ngập ngừng nói.

“Thăm ai a?”

“Thanh Phong quán đích Sở Thanh Phong!” Liễm Âm nhỏ giọng nói. Vừa rồi vốn định một mình đem hoa lan đi gặp hắn, chính là đi được một đoạn vẫn là quay đầu lại , sợ hắn thấy mình, giống ngày hôm đó lại tức giận, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tìm bọn Diễm nhi bồi mình đi, nhiều người, có lẽ hắn cũng không khiến mình mất mặt mà ngay lập tức đuổi đi, đi thôi! Trong lòng nhớ tới vẻ mặt giận dữ của Sở Thanh Phong, lại là mong mỏi, lại là lo lắng, lại nhận ra gặp lại hắn chính là thực có lỗi với Khanh Nhi, nhất thời tự sợ hãi, đứng ngẩn người không nói.

Thấy vẻ mặt si ngốc của Liễm Âm như vậy, Ứng Nhược Thiên trong lòng đã nhận ra, vị Vương gia này e là đối với Sở quán chủ kia có chút ý tứ, trong lòng không khỏi cười thầm. Không thể tưởng được chính mình trong lúc vô tình như vậy mà lại giúp Liễm Âm bảo vệ được sự trong sạch của ái nhân, không biết Liễm

Âm này sau này sẽ như thế nào cảm kích mình đây? Chỉ có điều, Sở Thanh Phong có thích Liễm Âm hay không cũng không biết!

Liễm Diễm vừa nghe đi gặp Sở Thanh phong, trong đầu lập tức nhớ tới cái cảnh chính mình nửa năm trước xông vào ngọa thất của hắn, một trận hi cười *cười ha ha =.=* nói: “Hảo nha hảo nha, ta đang muốn đi xem lão bằng hữu!” *hiếu là bằng hữu cũ, nhưng với tính cách của Diễm nhi thì gọi Thanh Phong là lão thật ý chứ*

“Diễm! Diễm nhi!” Ứng Nhược Thiên cùng liễm âm không hẹn mà cùng hỏi han: “Người như thế nào quen hẳn đích?”

“Hi hi! Ta đã biết hắn từ nửa năm trước!”

“Đã biết từ nửa năm trước?” Liễm Âm kỳ quái nói. Trong lòng thấy nổi lên một trận ghen tuông không hiểu nổi.

“Ta nửa năm trước đến Thanh Phong quán tìm đồ thì quen hẳn nha!” Liễm Diễm cười nói.

“Tìm cái gì a?” Liễm Âm tò mò hỏi.

“Bí mật!” Liễm Diễm thần bí nói.

“Diễm, người đi tìm cái gì ?” Ứng Nhược Thiên nói, thanh âm lạnh lùng *là ghen =3=*, trên mặt nhất phiến băng lãnh. Liễm Diễm giống như cảm giác được một cỗ toan khí *khí ghen á!!*, lẩm bẩm nói: “Thiên ca ca, người tức giận?” Ứng Nhược Thiên lãnh nghiêm mặt không thèm đếm xỉa hắn.

“Thiên ca ca, người ghé tai lại đây, ta chỉ nói cho một mình người thôi, cũng không thể để cho người khác biết!” Nói rồi Liễm Diễm hướng Ứng nhược Thiên nói.....

“Thiên ca ca, người ghé tai lại đây, ta chỉ nói cho một mình người thôi, cũng không thể để cho người khác biết!” Nói rồi Liễm Diễm hướng Ứng Nhược Thiên thì thầm, rằng mình đi đến Thanh Phong quán tìm một loại mị dược để ứng phó với đại ca, kết quả liên xông vào phòng Sở Thanh Phong, sau chính Sở Thanh Phong đã cho hắn Cúc hoan *là 1 loại xuân dược ấy :>*, hắn lấy đem cho đại ca dùng *thực ra là ép phải dùng =3=* kết quả là đường đường một thiên tử lại hầu hạ dưới thân thị vệ của mình *sửng thấy mờ còn...>:~)* đây chính là bí mật động trời, nếu khiến cho ngoại nhân biết, đại ca khẳng định sẽ phát điên.

Liễm Diễm lại thâm sâu tình địa nhỏ giọng nói: “Thiên ca ca, ta chỉ yêu có một mình người , người yên tâm, ta người nào cũng không cần, chỉ cần một mình người!” Nói xong lại nhịn không được, liễm nhẹ vành tai Ứng Nhược Thiên. Ứng Nhược Thiên vội né đi, cả mặt đỏ bừng.

Liễm Âm chỉ ngây ngốc địa nhìn thấy hai người này diễm ngôn mật ngữ *lời ngon tiếng ngọt*, nồng tình mật ý , mắt cũng không biết nhìn chỗ nào, vô cùng xấu hổ ! Ho nhẹ một tiếng nói: “Diễm nhi, chúng ta có thể đi được chưa?”

“Diễm, chúng ta đi thôi, vừa lúc ta cũng chuẩn bị đi xem phân xā *cơ sở làm ăn* ở kinh thành!” Ứng Nhược Thiên đứng lên, Liễm Diễm cũng đứng dậy đi theo ra ngoài. Liễm Âm chỉ vào liễm diễm cả người đỏ rực nói: “Diễm nhi, người, người sẽ mặc như thế này sao?”

“Như thế nào nữa? Sao lại không thể? Ta ở trong cốc đều mặc như vậy cả!” Liễm Diễm vẻ mặt kỳ quái nói.

“Coi như là ta chưa nói, đi thôi!” Liễm Âm đem hoa lan quay đi, tỏ vẻ khinh thường

“Nhị ca, chúng ta liền mau đi thôi!”

Liễm Âm cùng Ứng Nhược Thiên gật gật đầu. Ba người cùng nhau đi, làm cho trên đường mọi người đều nhìn chằm chằm ! Trời ơi, kia ngân y như tuyết đích tiểu mỹ nhân đẹp quá a, như ngọc như băng lạnh lùng , nhất phái bề ngỗ *nhìn đời bằng nửa con mắt* thiên hạ đây ngọa khí. Kia người mặc hồng y, như từ Hỏa thân cao lớn từ trên trời giáng xuống , tuần dật bất phàm, trên trán đích hỏa diễm ấn ký, trên chiếc trán tỏa ra mị quang rực rỡ! Kia tổ y đích công tử, tuần nhā phiêu dật, khí chất tôn quý tự nhiên biểu lộ.

Liễm Âm thấy người qua đường đều lộ vẻ mặt ngây ngốc, thầm nghĩ: vợ chồng tiểu đệ này, sợ là đi đến chỗ nào, thì tựa như tất cả đều đổ dồn ánh mắt mà nhìn. Tựa như người nọ cũng là mục tiêu dòm ngó của kẻ khác. Trong đầu lại hiện ra dung nhan tuyệt mỹ của Sở Thanh Phong.

Đến cửa Thanh Phong quán, gã sai vặt gặp ba người khí vũ hiên ngang, chạy nhanh lại, Liễm Diễm cười tủm tỉm nói: “Kêu Sở Thanh Phong ra đi!”

Gã sai vặt không dám chậm trễ, chạy nhanh thông báo, chỉ chốc lát sau, một thân áo trắng đích Sở Thanh Phong chậm rãi đi vào đại sảnh, Liễm Âm chạy nhanh bê hoa lan trong tay đón người, lo lắng không yên nói: “Sở, Sở công tử, đây là tặng cho người!”

Sở Thanh Phong vừa thấy hắc hắc, mặt đã đỏ bừng, nhớ tới chuyện ngày ấy hắc hôn mình, không khỏi giận dữ, cũng không quan tâm hắc hắc là Vương gia, đang muốn phát hỏa đến độ muốn đuổi hắc hắc đi, lại thấy trong tay hắc hắc bê một chậu hoa lan nhỏ chưa từng thấy qua, nhất thời lời lẽ tức giận tan thành mây khói, ánh mắt nhìn chăm chăm Hoa nhi xinh đẹp kia, cẩn thận ôm lấy chậu hoa như ôm bảo bối, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn, hoa lan thật đẹp, rất giống một con bướm nhỏ!”

Liễm Âm thấy hắc hắc lộ ra lúm đồng tiền, chỉ cảm thấy trước mắt chính là mỹ nhân như hút hồn, ngây ngốc ngóng nhìn hắc hắc, trong miệng lẩm bẩm: “Nó được gọi là Lan Hồ điệp!”

“Lan hồ điệp! Hoa nhi tên thật đẹp!” Sở Thanh Phong mãi mê nhìn ngắm Hoa nhi, luyến tiếc bỏ lại. Cũng không để ý đến ánh nhìn phóng tứ của Liễm Âm với hắc hắc, nếu là thấy hắc hắc nhìn mình như vậy, sợ là lại muốn giận!

Liễm Âm ngóng nhìn hắc hắc, hận không thể biến thành Hoa nhi, thầm nghĩ: nếu là làm cho hắc hắc như vậy chuyên chú nhìn mình, thật là hạnh phúc a!

Một tiếng ho nhẹ, khiến hai người bừng tỉnh, Sở Thanh Phong ngẩng đầu vừa thấy, đột nhiên nhìn đến kia kẻ cả người hồng ửng như lửa, sừng sốt, chạy nhanh buông Hoa nhi trong tay, bước đến, kinh hãi mà ngượng ngùng nói: “Người, sao người lại tới đây?”

Liễm Âm lòng chùng lại: chẳng lẽ hắc hắc, hắc thích tiểu đệ? Một cảm giác trống rỗng dâng lên, trong lòng đột nhiên khó chịu cực điểm. Cố tỏ vẻ tươi cười nói: “Sở công tử, đây chính là tiểu đệ Liễm Diễm của ta!”

“Nhi ca ta bảo chúng ta bồi hắc hắc đến gặp người!” Liễm Diễm cười nói.

Sở Thanh Phong liếc nhìn Liễm Âm bên cạnh, thầm nghĩ: này đang đồ tể, chính mình đến, sợ ta cáu với hắc hắc, liền đem đệ đệ đi cùng, nhiều người, ta sẽ không đuổi hắc hắc! Thật sự là hảo hảo hảo! Bất quá không nghĩ tới đệ đệ hắc hắc lại là người ta ngày nhớ đêm mong, thật sự hảo hảo hảo!

Sở Thanh Phong trong lòng một trận vui mừng, ngượng ngùng nhìn Liễm Diễm, cũng chính là người thiếu niên mình vừa gặp đã thương. Thầm nghĩ: nửa năm không gặp hắc hắc, bộ dáng hắc hắc càng anh tuấn nga! Trong lòng nhất thời càng thêm cảm mến Liễm Diễm.

Liễm Diễm ôm chầm lấy Ứng Nhược Thiên đang đứng bên cạnh giới thiệu: “Sở Thanh Phong, đây là Thiên ca ca của ta, cũng chính là người ta yêu nhất!”

Sở Thanh Phong cả người run lên, như một tiếng sấm bên tai, nhìn người đang đứng bên cạnh hắc hắc mà ngăn người, trong lòng một trận tự biết xấu hổ: Ái nhân của hắc hắc quả nhiên là tuyệt thế vô song (thực ra chỗ này nguyên gốc là tối xuất sắc, nhưng vì nghe rất chướng nên mạn phép sửa lại). Nghĩ lại ta đây đệ nhất công tử chốn kinh thành, đem so với hắc hắc, quả chẳng khác nào rơm rác, dung mạo như vậy, sợ là trên đời không ai sánh nổi, khí thế như vậy, sợ là đế vương cũng không bì được hắc hắc.

Trong lòng chỉ thấy buồn bã, hai mươi lăm năm qua lần đầu tiên động tâm, thế nhưng người ta đã có người trong lòng!

Ngây ngốc đứng một chỗ, cũng không biết nói cái gì cho phải. Đã thấy Liễm Diễm nhẹ nhàng nâng mặt ái nhân, hai người một trận ngọt ngào hôn nồng nhiệt.

Sở Thanh Phong càng cảm thấy thương tâm khổ sở, thầm nghĩ: hắc hắc đã có vợ, ta vừa rồi còn tự mình đa tình! Thật sự là tự rước lấy nhục, làm cho bọn họ chê cười! Nhất thời vừa thẹn vừa giận, để lộ nét mặt trắng bệch, thất thần nhìn thấy hai người ôm hôn, tâm đã nát!

Liễm Âm thấy hấn ngơ ngác nhìn Liễm Diễm cùng Ứng Nhược Thiên ôm hôn, nét mặt cực kì tái nhợt, trong mắt hình như có nước, người run rẩy, tâm, có chút đau, kéo kéo góc áo hấn nhẹ giọng nói: “Sở công tử, có thể cho ta xem hoa viên của người? Ta cũng rất thích hoa lan!”

Sở Thanh Phong quay lại..., gạt lệ trong mắt, miễn cưỡng cười nói: “Tốt, chúng ta đi ngắm Hoa nhi!” Nói xong ôm chậu Lan Hồ điệp vội vàng đi khỏi phòng, vừa quay đi thì nước mắt đã vội rơi xuống. Liễm Âm theo sau thở dài, ai! Sớm biết vậy đã không bảo Diễm nhi bởi mình đến đây! Đã khiến hấn đau lòng rồi !

Hai người đi đến sau viện tới hoa viên nhỏ, Sở Thanh Phong đột nhiên dừng lại cước bộ, nổi giận dùng dùng nhìn chăm chăm Liễm Âm. Liễm Âm bị hấn nhìn đến sợ, thầm nghĩ: đi? Ta không trêu chọc hấn đi, sao lại mất hứng ?

Chỉ thấy Sở Thanh Phong hung hăng dồn Liễm Âm. Liễm Âm bị hấn làm cho lui về phía sau hai bước, lẩm bẩm: “Sở công tử! Người, người làm sao vậy?”

“Hừ! Ta làm sao vậy?” Sở Thanh Phong mi dửng thẳng, đôi mắt đẹp nổi giận dùng dùng địa trừng mắt nhìn hấn, một bàn tay bưng chậu hoa, một bàn tay chỉ vào hấn mắng: “Người hỗn đản này, ngày hôm trước bị ta đánh, hôm nay cố ý đem tiểu đệ của người cùng ái nhân đến làm nhục ta, người vừa lòng chưa?”

Nói xong, trong mắt ngấn lệ, cả giận nói “Ta biết, ta là cái tiểu quan nhân, không xứng với tiểu đệ của người, nhưng là ta cũng không phải là kẻ người có thể tùy tiện khinh bỉ! Người chớ nghĩ đến người là cái đồ chó má Vương gia, tặng bồn hoa quái gì, liền có thể bước vào làm khách của ta, nói cho người biết, ta Sở Thanh Phong căn bản không bằng người, hạ lưu bại hoại! Không biết xấu hổ gì đó! Ta dù có chết cũng không cho người đạt được mục đích!”

Nói xong, liền cầm trong tay dích chậu hoa hướng mặt đất đập mạnh, nhất thời vỡ tan tành, Hoa nhi cành gãy, cánh hoa rơi rụng.

Liễm Âm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vẻ mặt giận dữ, bị kẻ này tự dưng chỉ trích cảm thấy oan uổng không thôi. Trong lòng vừa tức vừa vội, giờ phút này lại thấy hấn đến Hoa nhi mình tặng cho cũng đập vỡ, còn mắng mình hạ lưu, không biết xấu hổ, căn bản hạ lưu không hơn chính mình, chỉ cảm thấy một trận tức giận cùng nhục nhã khó có thể ức chế, tức giận đến mức người phát run.

Sừng sờ một chỗ, nửa ngày nói không ra lời, lãnh nghiêm mặt thầm nghĩ: trong mắt hấn ta đúng là không ra gì như vậy, thôi! Làm gì ở chỗ này tự rước lấy nhục! Xoay người rời đi, tới viên cửa, quay đầu lạnh lùng nói: “Sở công tử, ta không biết người cảm mến tiểu đệ của ta, cũng không có muốn dẫn hấn đến làm nhục tấm lòng của người, càng không nghĩ sẽ làm cái gì nhập mô chi tân của người.”

Liễm âm lãnh nghiêm mặt một chút, lãnh ngạo nói: “Hôm nay bồn vương này đến, là do đại ca của người, Ly nhờ ta chuyển lời tới người một tiếng, bảo hấn không có việc gì, xin người yên tâm! Nếu Sở công tử chán ghét bồn vương như vậy, bồn vương cũng không phải kẻ tiểu nhân không biết sỉ, chúng ta như vậy thì không nên gượng ép, vĩnh viễn không gặp lại!” Nói xong, giận dữ phất tay áo rời đi.

Sở Thanh Phong mở miệng, muốn nói lại thôi, ngơ ngác nhìn bóng hấn đi xa dần, nhìn Hoa nhi trên mặt đất sừng sờ, đột nhiên ngồi xuống, nhặt lại Hoa nhi, thật cẩn thận nâng những rẽ chưa gãy, lớn tiếng kêu đồng nhân mang chậu hoa đem đổi vào bồn mới. Si ngốc nhìn những cành hoa bị gãy trong bồn khe nói: “Thực xin lỗi!”|||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

10. 9

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Liễm âm nổi giận đùng đùng hỏi đáo vương phủ, Vân ra đón, vẻ mặt gian tà nói: “Yêu! Vương gia, hôm nay gặp mỹ nhân, như thế nào lại có vẻ mất hứng a?” Nói xong nhìn chằm chằm mặt Liễm Âm một lượt từ trái qua phải, chế nhạo nói: “A? Vương gia, mỹ nhân không đánh người a, trên mặt cũng không thấy dấu tay!” Nói xong miệng cười khanh khách.

Liễm Âm nghiêm mặt không phản ứng, sau một lúc lâu mới cất giọng lạnh lùng: “Về sau trước mặt ta chớ nhắc tới hần!”

Về mặt Vân chợt nghiêm túc, lo lắng hỏi : “Vương gia, xảy ra chuyện gì? Sở công tử mạo phạm người ?”

Liễm Âm nhớ tới Sở Thanh Phong đối với mình thật sự chán ghét, thầm nghĩ: hần đâu chỉ là mạo phạm ta, đem ta mắng như tát nước không nói, đối ta vô cùng khinh thường đã đành, lại còn nghi ngờ ta đem Diễm Nhi đến làm nhục hần. Ở hần trong mắt hần, ta cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân dơ bẩn không thể chịu nổi. Ta cần gì phải mặt mày hồ hởi tiếp kẻ lạnh lùng?

Nghĩ một hồi, Liễm Âm miễn cưỡng khoát tay nói “Về sau chớ nhắc đến hần!”

“Vậy có phải rút ảnh vệ ở đó về?” Vân lưỡng lự hỏi.

Liễm Âm ngây người một chút, mãi sau mới nhẹ giọng nói: “Không cần!”

Nói xong xoay người liền vội rời đi, vừa đi vừa nghĩ ngợi: ta, ta đây là làm sao vậy? Hần đối đãi ta như vậy , ta còn sai ảnh vệ bảo hộ hần làm gì? Biết đâu người kia nhận ra tình cảm của ta... Liễm Âm, người cần gì phải thay hần lo nghĩ như vậy?

Đình chỉ cước bộ, xoay người muốn gọi Vân lại, định nói hần rút ảnh vệ, nhưng trong đầu lại hiện ra cảnh tượng Sở Thanh Phong bị người ta đặt dưới thân mà khóc, lại dừng lại, oán hận dậm chân nhẹ một cái, thầm mắng: Liễm Âm, người thật đáng khinh!

Đêm khuya yên tĩnh, ở vườn sau Thanh Phong quán, Sở Thanh Phong đứng bên cây hoa nhỏ trong phòng, tay cầm nến, ngẩng nhìn Hồ Điệp lan cảnh bị gãy gốc bị đứt, thở dài nói khẽ : “Ta biết trách lầm hần, ta thậm thích Diễm vương gia cũng chưa nói cho ai, hần lại như thế nào biết, còn cố ý dẫn người đến hạ nhục ta? Ta chỉ là lúc ấy giận dữ, lấy hần trút giận, giờ hần nhất định giận ta lắm!” Nói xong sở Thanh Phong nhẹ nhàng vỗ về Hồ Điệp Lan xinh đẹp, nhẹ giọng nói: “Lan nhi, tha thứ cho ta!”

Hôm sau, Liễm Âm đem hai con mắt đại thâm quầng tiến cung thăm Liễm Trần, Liễm Trần vẻ mặt lo lắng, hỏi han: “Nhị đệ, đêm qua ngủ không ngon?”

Liễm Âm cười khổ một chút, thầm nghĩ: đêm qua Sở Thanh Phong kia lại tra tấn mình trong mộng, ai! Đây là làm sao vậy? Vì cái gì chưa bao giờ mơ thấy Khanh Nhi, chỉ mộng thấy Sở Thanh Phong , hàng đêm cùng hần gặp gỡ trong mộng. Nghĩ đến mộng đêm qua, Liễm Âm đỏ mặt một trận, trong lòng thậm hận chính mình, kia Sở Thanh Phong đã rõ ràng tỏ vẻ chán ghét mình, bản thân vì cái gì còn luôn mơ thấy hần, ở trong mộng cùng hần triền miên?

Thấy vẻ mặt thất thần, sa vào trầm tư của Liễm Âm, Liễm Trần thầm nghĩ: Nhị đệ không phải là trong lòng có người nào đó? Cũng tốt, vương phi của hần đã mất bốn năm, cũng không chịu tái nạp phi, hiện giờ lẻ loi một mình, lại không có con nối dõi. Nếu thực coi trọng cô nương nhà nào, kia chẳng phải thật tốt quá, liền mở miệng hỏi: “Nhị đệ, người trong lòng có người nào rồi sao?”

Liễm Âm sững sốt, lắp bắp trong miệng: “Người trong lòng... người trong lòng...!” Liễm Âm trong đầu lập tức nhớ đến khuôn mặt Sở Thanh Phong, đỏ mặt, có chút xấu hổ nghĩ thầm: cho dù ta thích hần, hần lại ghét ta vô cùng! Liễm âm, người chớ tự mình đa tình, tư tưởng này nọ.

Liễm Trần cùng Ly nhìn nhau liếc mắt một cái, không hẹn mà cùng gật đầu, thầm nghĩ: Liễm Âm rơi vào lưới tình !

Liễm âm vừa ngẩng đầu, thấy vẻ mặt hai người tươi cười như thấu rõ tất cả, nhất thời mặt đỏ cả lên, lắp bắp nói: “Đại... đại ca, ta... ta không có người trong mộng! Thực không có!”

Thấy Liễm Âm không muốn thừa nhận, Liễm Trần cũng không tiện hỏi lại, mỉm cười nói: “Không có thì không có vậy, ngày nào đó đại ca cho người chọn một cô nương tốt, người cũng đã hai mươi bốn , đến bây giờ còn không có con nối dõi, cũng nên lo lắng đi.”

“Không, đại ca! Ta còn chưa muốn cưới!” Liễm Âm một mạch từ chối ý tốt của Liễm Trần.

Liễm Trần thở dài, nhẹ cầm tay hắn: “Nhị đệ, đại ca là không muốn nhìn người một mình lẻ loi đơn chiếc, Khanh nhi đã mất nhiều năm như vậy người vẫn không tái hôn, cũng coi như đã không làm nàng thất vọng! Ta nghĩ, nàng ở cửu tuyền cũng là không muốn thấy người tuổi già cô đơn suốt kiếp như vậy!”

“Đại ca, hảo ý của người ta xin lĩnh!” Liễm Âm cảm động ôm đầu Liễm Trần, cảm thấy được từ khi Liễm Trần bệnh tỉnh lại, tựa hồ lại tìm thấy tình cảm huynh đệ trước kia, hắn không còn là hoàng đế lãnh khốc, hắn lại là đại ca ân cần của mình.

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Liễm Trần, Liễm Âm nhất thời có chút không đành phụ lòng hắn, liền nhẹ giọng nói: “Như vậy đi, đại ca, nếu ta coi trọng cô nương nhà ai, nhất định nhờ người, được không?”

Liễm Trần gật đầu, thầm mong Liễm Âm có thể sớm tìm được một cô nương tốt. Hai người lại nói sang chuyện quốc sự này nọ. Nói xong, Ly bưng trà tới, ba người cùng nhau uống trà tán gẫu.

“Đúng rồi, Liễm Âm, nhị đệ Thanh Phong của ta thế nào?” Ly hỏi.

“Hắn... hắn tốt lắm!” Liễm âm sững sốt, lắp bắp.

“Thanh Phong?” Liễm Trần sắc mặt có chút không tốt, tưởng tượng đến nam tử xinh đẹp kia, trong lòng liền chua như giấm.

“Trần!” Ly bạch liễu tha nhất nhân <xem chú thích chương 6> sau đó nhẹ nhàng ôm thân thể gầy yếu của hắn nói: “Thanh Phong là huynh đệ kết nghĩa của ta, ta ở ngoài cung, chính là hắn thu lưu ta, bằng không ta đã gặp cảnh màn trời chiếu đất!”

Chỉ nghĩ đến việc Ly ăn uống ngủ ở cái nơi hoang vu, Liễm Trần nhất thời đau lòng không thôi, đối Sở Thanh Phong cũng nảy sinh một chút cảm kích, hơn nữa Ly sớm nói rằng chỉ yêu mình, đối với Sở Thanh Phong kia chỉ là tình cảm huynh đệ, trong lòng liền dễ chịu rất nhiều, ôm lấy Ly một trận ôn nhu vuốt ve, mỉm cười nói: “Ngày nào đó thỉnh hắn tiến cung, ta hảo hảo cảm ơn hắn!”

“Ân, hảo!” Rời khỏi lòng Liễm Trần, Ly gật đầu cười nói: “Nhị đệ của ta đặc biệt thích hoa lan, ngự hoa viên kỳ hoa dị thảo phong phú, hắn nhất định thích.”

“Thích hoa lan a! Chuyện nhỏ, Nhị đệ, người không phải là có lan viên sao? Ngày khác ta cùng Ly đưa Sở Thanh Phong đến ngắm một chút!” Liễm Trần nhớ tới lan viên của Liễm Âm, hứng trí bừng bừng đề nghị.

“Đúng vậy, nghe nói lan viên của Lục vương gia hoa lan đa dạng, Thanh Phong nhất định sẽ thích!” Ly cười nói.

Liễm Âm mặt tối sầm lại, hôm qua mới nói với người kia vĩnh viễn không gặp, hiện tại đại ca cùng Ly lại muốn mời người nọ đến vườn của mình. Trời ạ, người nọ nếu biết đó là vườn của ta, không chừng lại nghĩ thêm cái gì về ta...

Chính là nhìn thấy vẻ mặt hưng trí bừng bừng của Liễm Trần cùng Ly, lại ngượng ngùng, chỉ cười yếu ớt nói: “Hảo a, đại ca, bất quá người hiện tại thân thể yếu như vậy, cũng không thích hợp đi, vườn kia lại ở ngoại ô, đường xá xa xôi. Chờ người thân thể tốt lên hẵng đi!” Thầm nghĩ: chờ người thân thể tốt rồi, thể nào cũng quên, tốt nhất là quên, ta không bao giờ muốn gặp người nọ nữa!

Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua, Sở Thanh Phong cảm thấy trong lòng như có vướng mắc, nửa tháng, trong lòng nói chung rất lo sợ, rồi lại không rõ nguyên do, tính tình đều khó đi rất nhiều. Nhìn thấy tiểu đồng bị mình mắng đến hai mắt đầm lệ, nhất thời tâm sinh hối hận, xoa nhẹ đầu tiểu đồng, ôn nhu nói: “Đồng nhi, đừng khóc!”

Tiểu đồng ủy khuất nhìn người trước mặt, cong môi thầm nghĩ: không biết công tử gần đây làm sao vậy, như ăn nhầm thuốc nổ, tính tình nóng nảy muốn chết! Bất quá... Cũng không để ý đến hắn, hừ một tiếng buồn bực quay đi.

Sở Thanh Phong bật cười nhìn tiểu tử đang hậm hực quay đi, lắc đầu, lâm vào trầm tư.

Trăng đã lên cao, đêm yên tĩnh.

“Hạ lưu bại hoại! Không biết xấu hổ ! Ta Sở Thanh Phong căn bản không như ngươi!”

Liễm Âm tự trong mộng bừng tỉnh, bên tai vọng lại tiếng quở trách khó nghe..

Liễm Âm oán hận đánh vỡ mép giường, đem chăn trùm lên.... tiếp tục ngủ. Lăn qua lộn lại một hồi vẫn không ngủ được, Liễm Âm phủ thêm một lớp ngoại bào đơn giản, đi đến tiểu viên ngoài phòng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng cong cong tựa làn mi, lẩm bẩm nói:

“Khanh nhi, vì sao mơ thấy đều là hắc, vì sao ngươi cũng không muốn nhập mộng của ta? Hắc như thế hận ta, ghét ta, vì sao ta lại phải như thế muốn hắc, nhớ hắc? Khanh nhi, ta nên làm cái gì bây giờ?” Thất thần nhìn ánh trăng, rõ ràng là vầng trăng cong cong, đột nhiên hóa thành lông mày lá liễu của Sở Thanh Phong, Liễm Âm cúi đầu, sao lại nghĩ tới hắc a!

Thở dài một hơi, nói: “Tình này không thể đoạn, không nhìn nhưng lại vẫn để trong lòng! Sở Thanh Phong a, Sở Thanh Phong! Ngươi... ngươi thật sự là âm hồn không tiêu tan!”|||

Liễm Âm vẫn tỉnh

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

11. 10

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Hôm sau, sáng sớm hồi phủ, vừa bước vào cửa đã thấy tôi tớ ra nghênh đón “Vương gia, Linh nhi tiểu thư lại tới!”

Liễm Âm nhíu mày trầm nghĩ: “Linh nhi lại tới nữa sao?” Linh nhi là tiểu muội nhỏ tuổi nhất của Khanh nhi, năm nay vừa tròn mười chín tuổi, còn là khuê nữ, đối với Liễm Âm có tình cảm đã lâu, một lòng muốn cùng hắc tái giá, từ sau khi Khanh nhi qua đời, hằng năm đều tới bái tế tử tử, lưu lại vương phủ vài ngày, đối với Liễm Âm cực kì niềm nở, chính là Liễm Âm đối với nàng không có cảm giác, không những vậy, còn có chút phiền chán.

Cau mày thoáng thả bước vào sảnh, Linh nhi vui sướng tiếp đón, thẹn thùng nhẹ giọng nói: “Tỷ phu, ngài đã về rồi”. Quay đầu, lập tức đối với hạ nhân khác hắc, khẽ quát: “Ngươi như thế nào không có mắt a? Nhanh dâng trà cho vương gia”

Liễm Âm mặt mày càng khó coi, Linh Nhi và Khanh Nhi tuy nói là hai tỷ muội cùng một dòng máu, nhưng là hai người tính cách vô cùng khác biệt, Khanh Nhi ôn nhu điềm tĩnh, đối đãi với hạ nhân hòa ái dễ gần, Linh nhi tính cách ngang ngược, đối với hạ nhân hay quở mắng nặng nề.

Lần gần nhất vị tiểu thư này đến, trong phủ gà chó không yên, bọn hạ nhân ai oán không thôi khiến Liễm Âm tiến thoái lưỡng nan, muốn đuổi nàng đi, lại nghĩ đến Khanh nhi, lại không nỡ. Không đuổi nàng đi, bọn hạ nhân đều oán than rầm rì.

Liễm Âm im lặng không lên tiếng mà uống trà, Linh nhi ánh mắt đầy tình ý hướng hắc chăm chú nhìn, liễm âm bị nàng ta nhìn cả người cũng không dễ chịu, ho nhẹ một tiếng nói: “Linh nhi, ngươi thật là có tâm a, hằng năm lại từ Giang Nam xa như vậy tới bái tế tử tử ngươi, như vậy đi, năm nay ngươi ở lại Lan viên! Lan viên là khu vườn tử tử ngươi thích nhất, lại là nơi phần mộ, cũng tiện cho ngươi tế bái!”

“Tỷ phu, ngươi có ở Lan viên không?” Linh nhi hỏi đầy kỳ vọng.

“Bỏ vương quốc sự bận rộn, ở lại Lan viên không tiện! Chỉ có thể bớt chút thời gian ghé qua !” Liễm Âm nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói.

“Cái gì? Tỷ phu, người làm cho ta một thân một mình ở lại Lan viên a? Ta sẽ sợ đó!” Linh nhi nói đáng vẻ rất tội nghiệp.

“Như thế nào lại là một thân một mình? Lan viên cũng có một vài hạ nhân, không phải người cũng mang theo đến bốn nha đầu sao?” Liễn Âm dừng một chút, lại nói: “Nói sau cùng Linh nhi không phải ở cùng Khanh nhi tỷ tỷ người yêu quý nhất sao? Sợ cái gì?”

“Chính là. . . . .”

“Người đâu, đem hành lý của Linh nhi tiểu thư đến Lan viên!” Liễn Âm không đợi nàng mở miệng, liền nhanh chóng phân phó hạ nhân đem hành lý của nàng chuyển qua Lan viên. Bọn hạ nhân vừa nghe, cao hứng không kịp, thầm nghĩ: này ôn thân tiểu thư, đi sớm ngày nào tốt ngày đó. Đám người động tác nhanh chóng đem hành lý vừa dỡ xuống lại đem lên xe, vù vù lạp lạp, tiếng xe ngựa phóng tới, một hạ nhân thúc giục: Linh nhi tiểu thư, mời lên xe”

Linh nhi tức giận đến nước mắt đều phải rơi xuống , hạ giọng nói: “Tỷ phu!”

Liễn Âm mỉm cười : “Linh nhi nhanh lên xe đi, bốn vương có rảnh sẽ đi thăm người!”

Linh nhi dậm chân, hậm hực lên xe ngựa, rời đi.

Sáng sớm tinh mơ, ánh nắng ấm áp chiếu tới sân sau Thanh Phong quán, sở Thanh Phong biếng nhác nằm bên thạch bàn trong viên, nhìn chăm chú vào hồ điệp lan trên bàn mà ngẩn người, tiểu đồng bên cạnh tỏ vẻ khinh khỉnh, thầm nghĩ: công tử cũng không biết làm sao vậy, lần trước tính tình cực đại, xem ai cũng không thuận mắt, sợ tới mức trong quán chả ai dám tới gần hắn. Trận lần này thật ra tâm tình cũng tốt lắm, cũng không phát hỏa , chính là ngây ngẩn, suốt ngày nhìn chăm chăm đóa hoa này đến ngáy mặt, nguyên một ngày nằm sấp vậy, cũng không biết cái hoa kia có gì đẹp nữa, thật là, ta nhìn lại, cũng không thấy gì đặc biệt, cho dù là hoa lạ quý hiếm, nhìn chăm chăm đến nửa tháng cũng là quá đủ rồi!

“Nhị đệ!” Một tiếng khinh gọi đánh thức Sở Thanh Phong còn đang mải mê suy nghĩ, vừa nhấc đầu, đã thấy Ly mặt mày tươi cười đứng trước mặt hắn.

“Đại ca!” Sở Thanh Phong đứng bật dậy, vẻ mặt kinh hãi ôm cổ Ly mà nói: “Sao người lại tới đây? Thân thể có khỏe?”

Một trận hừ nhẹ, Sở Thanh Phong lúc này mới chú ý tới bên cạnh Ly còn có một người. Chỉ thấy người nọ anh tuấn cao ngất, cả người lộ ra uy nghiêm khí phách, hé ra vẻ mặt âm trầm , ánh mắt lạnh khốc nhìn mình đang ôm cổ Ly.

Ly tránh ra một chút, đỏ mặt, kéo người bên cạnh lại giới thiệu: ” Thanh Phong, đây là Trần, là... là... ái nhân của ta!” Nói xong, mặt càng đỏ hơn!

Thanh Phong thầm nghĩ: thì ra hắn chính là ái nhân của đại ca, đương kim Hoàng Thượng a, xem ra là một bình dấm chua cực đại rồi,chẳng qua ôm cổ đại ca ta, ánh mắt của hắn lại như muốn ta đem ăn sống ! Ha hả, thú vị!

“Hoàng Thượng!” Thanh Phong định quỳ xuống hành lễ, Liễn Trần khoát tay, ý bảo không cần .

Ly cũng giữ chặt hắn nói: “Thanh Phong, ta cùng Trần cải trang xuất cung,, chính là muốn nhìn người một chút, không cần giữ lễ tiết!”

Thanh Phong liền đứng lên , phân phó tiểu đồng phụng trà dâng điểm tâm, ba người ngồi vào chỗ của mình, Liễn Trần mở miệng nói: “Sở công tử, trăm đến là cảm ơn người đã chiếu cố Ly hai tháng” nói xong chấp tay.

Sở Thanh Phong có chút khiếp sợ, đương kim thiên tử thế nhưng hướng mình chấp tay tạ ơn, xem ra hoàng đế này đối với đại ca ta không phải tình ý thông thường. Trong lòng vừa cảm động, vừa vui mừng.

Ly có chút áy náy khẽ nói: “Thanh Phong, thực xin lỗi, ta không phải họ Viên, ta vốn không có họ, sau Trần ban thưởng họ Hiên Viên, ta. . . . .”

“Đại ca, người họ gì không sao cả , mặc kệ người họ Viên hoặc là Hiên Viên, người đều là đại ca của ta” sở Thanh Phong ngắt lời Ly chân thành nói.

Ly cảm động ôm Sở Thanh Phong,: “Thanh Phong, người không trách ta lừa người, thật tốt quá!”

Khụ! Chỉ thấy Liễm Trần nghiêm mặt trừng mắt nhìn hai người ôm nhau, họ nhẹ không thôi, Ly buông tay chạy nhanh đến, lo lắng vỗ về Liễm Trần nói: “Trần, thân thể không thoải mái?”

Sở Thanh Phong miệng cố nén cười, thầm nghĩ: hắn không phải thân thể không thoải mái, là trong lòng đầy dấm chua!

Liễm Trần hả lòng hả dạ xoa đầu Ly nói: “Ta không sao! Không cần lo lắng!”

Tiểu đồng phụng đến nước chè xanh, ba người uống trà trò chuyện cả ngày, Ly đột nhiên chú ý tới đóa hoa trên bàn, ngạc nhiên nói: “Di? Đây là hoa nhĩ gì vậy, như thế nào lớn lên giống con bướm nhỏ vậy, thật là đẹp mắt!”

“Đây là Hồ Điệp Lan, là đặc sản Lĩnh Nam quốc, trong nước không có!” Sở Thanh Phong si nhìn Hồ Điệp lan, nghĩ đến ngày ấy người nọ cầm Hoa nhĩ, trong lòng thở dài.

“Chỉ cần là hoa lan, chỗ nhĩ đệ ta đều có! Như thế nào có thể không có đâu?” Liễm Trần có chút không phục nói.

Sở Thanh Phong thầm nghĩ: Thì đây chính là hoa của đệ đệ người đó.

Ly bỗng nhiên có hưng trí, hưng phấn mà nói: Thanh Phong, chúng ta hôm nay phải đi Lan viên của Liễm Âm xem thế nào?”

Sở Thanh Phong sững sờ.

“Tốt! Tốt! Nói nhiều không bằng hành động, lần trước không phải Liễm Âm cũng đồng ý sao, muốn đi xem Lan viên của hắn không? Vừa lúc ta muốn đi lại một chút, ở trong cung buồn chán đã hơn tháng rồi !” Liễm Trần cũng hào hứng.

Sở Thanh Phong bị đẩy vào tình thế khó xử, cảnh tượng một tháng trước tức giận đuổi Liễm Âm còn ngay trước mắt. Hắn vô cùng phẫn nộ đã thề rằng “Vĩnh viễn không gặp lại” , bây giờ sao có thể không biết xấu hổ đến xem Lan viên nhà hắn? Chính là nghĩ đến Lan viên có biết bao hoa lan khoe sắc đẹp như tranh vẽ, lại phi thường muốn đi, nhất thời do dự.

“Nhưng mà Liễm Âm không ở kinh thành, chúng ta đến Lan viên của hắn, có phải hay không rất đường đột ?” Ly có chút do dự .

“Không việc gì! Làm đại ca đến nhà của đệ đệ thăm vườn, có cái gì đường đột chứ!” Liễm Trần chẳng hề để ý nói.

Sở Thanh Phong tâm khê động, hắn đi vắng? Thật tốt quá, vậy thì đi thôi. Vì thế mỉm cười nói: “Đại ca, vậy chúng ta đã đi được chưa?”

“Đi thôi! Ly!” Liễm Trần lời kéo ly, sở Thanh Phong theo sau, ba người hai xe ngựa, hướng phía Lan viên ở ngoại ô kinh thành.

“Xuân nhi, người đã hỏi thăm rõ ràng ? Tỷ phu có phải đi vắng ? Như thế nào đã xuất môn hơn mười ngày , còn chưa trở về a?” Linh nhi ngồi tại phòng khách trong Lan viên, ủ rũ hỏi Xuân nhi.

“Tiểu thư, xuân nhi đã hỏi qua! Nghe nói Vương gia đi Lạc Hoa trấn, hình như là Diễm Vương gia xảy ra chuyện, Vương gia lo lắng, liền đi. Bất quá nghe đại ca khản môn <là bảo vệ đó> của Vương phủ nói, Vương gia báo tin, đã về được mấy ngày!”

“Ân! Đi xuống đi!” Linh nhi không kiên nhẫn phát tay, thầm nghĩ: đến đây được hơn mười ngày , trừ ngày tới đây gặp được tỷ phu, còn lại căn bản không thấy bóng dáng hắn. Tỷ phu đem mình bỏ mặc ở cái vườn rách nát này .

Cả vườn chỗ nào cũng là hoa lan đáng ghét, vừa thấy mấy bông hoa đó, lại nghĩ tới tỷ phu đối với ma quỷ tỷ tỷ vô cùng quyến luyến, trong lòng liền ghen tị không thôi, hận không thể thay thế vị trí của tỷ tỷ. Nếu có thể gả cho tỷ phu, thật là tốt biết bao a, tỷ phu dưới một người trên vạn người, là Lục vương gia vô cùng quyền thế, quyền lực tất nhiên là không cần phải nói. Hơn nữa tỷ phu chung tình cực kì, gả cho hắn, cũng không phải tranh giành tình cảm với nữ nhân khác, có thể độc hưởng tôn quý cùng quyến rũ.

Chính miên man suy nghĩ, đột nhiên Xuân nhi vội vàng chạy vào nói: “Tiểu thư, có người đến vườn ngắm hoa!”

“Người nào a? Ngạc nhiên đó!” Linh nhi không tin nói.

“Không rõ lắm, bắt quá có một người, rất giống Khanh nhi tiểu thư!”

Xuân nhi vừa dứt lời, đã thấy Linh nhi chạy như bay ra ngoài. Xuân nhi lẩm bẩm: “Ai, ta đã nói xong đâu! Giống, bắt quá là nam nhân!”

(Còn tiếp)

————|||

Liêm Âm văn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

12. 11

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Sở Thanh Phong nhìn một vườn toàn Hoa nhi, kinh hãi không thôi, nhìn trái nhìn phải, ánh mắt luyến tiếc không nỡ rời đi. Ly mỉm cười lắc đầu, thầm nghĩ: Thanh Phong thật sự là yêu hoa thành si, thấy Hoa nhi, đến đường đi cũng không thèm để ý!

Liêm Trần kéo Ly, hai người dạo bước trong vườn, hương hoa thoang thoang, Thanh Phong thì đứng ngây ngốc nhìn Hoa nhi. Ba người đang cao hứng thưởng hoa, đột nhiên một tiếng quát lạnh lạnh: “Các người là ai? Chạy đến Lan viên này làm cái gì?” Ba người ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang mở to đôi mắt hạnh nhân trợn trừng nhìn họ. Nàng kia vừa thấy dung nhan Sở Thanh Phong, đột nhiên lộ vẻ mặt kinh ngạc, chỉ vào hắn nói: “Người, người!” Đột nhiên đến trước mặt hắn, tả khán hữu khán, đi một vòng ra đằng sau, đột nhiên thò tay sờ ngực hắn.

Sở Thanh Phong sợ tới mức lui về phía sau hai bước, thầm nghĩ: một nữ tử bộ dạng xinh đẹp, như thế nào lại mê gái a (-.-|||)? <lão gia a, ta nhớ chỗ này bản gốc là “háo sắc” mà, người xem lại xem chỗ này là j đó, ta cũng k nhớ mà k phải háo sắc đâu nàng >Sắc mặt trầm xuống, lãnh nghiêm mặt nói: “Tiểu thư, thỉnh tự trọng!”

Linh nhi nhất thời bưng tỉnh, xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, vừa rồi thấy Sở Thanh Phong, còn tưởng là tỷ tỷ tái sinh, chính là người này đáng người cao gầy, ngực lại bằng phẳng, như là nam tử. Nhịn không được nghĩ muốn tận tay sờ một chút. Vừa rồi người này mở miệng, thanh âm trầm thấp, rõ ràng là nam nhân. Lúc này mới đột nhiên ý thức được mình còn là một khuê nữ, sờ một đại nam nhân, thật sự là mất thể thống.

Thấy Sở Thanh Phong thỉnh nàng tự trọng, Linh nhi nhất thời thẹn quá thành giận, thầm nghĩ: người nếu không phải bộ dạng ma quỷ kia, ta có sờ người sao? Nhất thời đối hắn thống hận không thôi, hận không thể xé nát dung nhan làm cho mình ghen tỵ.

“Người là ai? Ai cho người tới đây? Vườn này là của tỷ phu ta, Lục vương gia, không phải để người ngoài tùy tiện ngắm cảnh muốn vào là vào!” Linh nhi vênh váo tự đắc nói. Một bên là phó dịch hầu hạ trong phủ, chạy nhanh kéo lấy ống tay áo Linh nhi, ý bảo nàng không nên nói nữa.

Linh nhi thấy tên hạ nhân lớn mật dám chạm vào y phục của mình, cục tức vừa rồi còn chưa tiêu, lúc này liền phát tiết nói lớn: “Lớn mật, kẻ hạ tiện người, dám chạm vào bốn tiểu thư!” Nói xong, ba! Một cái tát trời đánh giáng vào mặt phò dịch.

Người kia vẻ mặt ủy khuất nhìn nàng, thầm nghĩ: làm ơn mắc oán, đến gần hoa chính là đương kim hoàng thượng, ta sợ người chửi cái miệng đả tặc tội Hoàng Thượng thôi, người giữ chứng, đánh lão tử, cho người chết! Chính là con đàn bà này nếu thực sự đả tặc tội Hoàng thượng, vạn nhất Hoàng Thượng giận chó đánh mèo, Vương gia chúng ta nguy mất! Cái con ranh này! “Linh nhi!” Một tiếng gầm lên, mọi người không hèn mà cùng nhìn phía viên môn, chỉ thấy Liễm Âm vẻ mặt tức giận đi vào vườn. “Tỷ phu!” Linh nhi nhất thời vẻ mặt đau khổ, nhỏ vài giọt nước mắt nói: “Tỷ phu, người đó không hiểu trên dưới xông vào vườn, ta hỏi một tiếng, hắn liền mắng ta không tự trọng!” Nói xong, chỉ vào Sở Thanh Phong, khóc sụt sùi nói: “Phò dịch của ngài còn kéo tay áo ta, giúp người ngoài khi dễ ta!”

“Câm miệng!” Liễm Âm phẫn nộ quát, Linh nhi bị hắn dọa, cũng không dám nói thêm nửa lời, Sở Thanh Phong mặt đều đỏ mặt, thầm nghĩ: nữ nhân này thật sự là mở to mắt nói dối a!

Liễm Trần nghiêm mặt, tỏ vẻ không kiên nhẫn, thầm nghĩ: vất vả lắm mới cùng Ly đi dạo, thế nhưng lại đụng phong nữ nhân < hiểu là người điên nha >, thật là uế khí!

Liễm Âm đưa mắt nhìn Sở Thanh Phong trước mặt, thầm nghĩ: hắn như thế nào càng gầy? Mới một tháng đã hao gầy nhiều như vậy! Trong lòng một trận đau lòng, lập tức lại tự giễu nói: Liễm Âm, người ta gầy hay không gầy liên quan gì đến người? Cần người quan tâm sao? Chợt thấy hắn nhìn về phía chính mình, vội tránh ánh mắt.

Hắn, hắn như thế nào gầy vậy? Sở Thanh Phong thầm nghĩ: là quốc sự phiền hà? là làm sao vậy? (=7=) Thấy Liễm Âm quay đi ... Không nhìn mình, trong lòng đột nhiên đau xót, thầm nghĩ: hắn còn giận ta, không muốn gặp ta, đúng rồi, lần trước không phải nói vĩnh viễn không gặp sao? Chính mình hôm nay mặt dày mày dạn đến đây, thật sự là mất m! Liễm Trần cùng Ly liếc nhìn nhau, hai người thầm nghĩ: chẳng lẽ làm cho Liễm Âm rơi vào vòng tình chính là Sở Thanh Phong? Xem vẻ mặt của Liễm Âm vừa muốn yêu lại không dám yêu, xem ra đúng rồi!

Linh nhi sợ hãi nhìn hai người, ánh mắt tỷ phu nhìn nam tử này khiến bản thân sợ hãi. Tỷ phu chưa bao giờ dùng ánh mắt này nhìn mình, đó là ánh mắt tràn ngập yêu thương. Chẳng lẽ tỷ phu yêu nam tử này? Linh nhi lập tức bổ nhào vào lòng ngực Liễm Âm, hai tay gắt gao ôm hắn, khóc rống nói: “Tỷ phu, người nên vì ta làm chủ a!” Liễm Âm bị nàng ta ôm cứng, ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới nghĩ đến đây nàng ra, Linh nhi lại càng ôm chặt hơn.. Sở Thanh Phong thấy hai người ôm nhau, đột nhiên cảm thấy được cả người không thoải mái, lòng có điểm đau, trong lòng có chút chua chát. Thầm nghĩ nhanh tránh khỏi đây, chân lại giống như bị dính lại, sưng sờ nhìn hai người, một bước cũng không rời.

“Linh nhi, mau buông ra, nếu không buông ra, sẽ đưa người quay về Giang Nam !” Liễm Âm thấp giọng phẫn nộ quát. Linh nhi hậm hực buông ra. Liễm Âm vừa ngẩng đầu, đã thấy Sở Thanh Phong vẻ mặt ủy khuất sưng sờ ở trước mặt, trong lòng tê rần, tiến đến, đứng ở trước mặt hắn, nhẹ giọng hỏi: “Sở công tử, có khỏe không?” Sở Thanh Phong lúc này thấy dễ chịu hơn, nở một nụ cười yếu ớt, khẽ nói: “Cảm ơn, rất khỏe!” Đột nhiên ấp a ấp úng nói: “Vương gia, cái kia, lần trước. . . . . Thực xin lỗi!” Liễm Âm biết hắn vì chuyện lần trước giải thích, trong lòng vui sướng không thôi, mỉm cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì!” Hai người đối diện cười.

“Đại ca, hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi đến lan viên?” Liễm Âm vội quay sang hỏi vị Hoàng đế đứng đó đến nửa ngày.

Đại ca? Linh nhi cả kinh, chẳng lẽ người nọ là hoàng đế? Thiên a, ta đây vừa rồi. . . . . Nhất thời sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đứng một bên, không dám mở miệng. “Nhị đệ, còn tưởng rằng người mấy ngày nữa mới quay về, người cũng thật là, trở về liền hỏi phủ nghĩ ngơi nha!” Liễm Trần vẻ mặt oán trách.

“Diễm nhi bên kia không có việc gì, ta trở về sớm, cũng tốt, giúp đỡ đại ca xử lý quốc sự!” Liễm Âm thầm nghĩ: chính mình vừa xuống xe ngựa, chợt nghe tới tố báo lại, hoàng đế đại ca đến Lan viên, sợ Linh nhi kia không hiểu chuyện chọc hắn, vạn nhất mất mạng nhỏ thì thực có lỗi với Khanh nhi ! Sợ tới mức ngay

cả cửa phủ cũng chưa vào, liền thẳng đến lan viên . Chính là không nghĩ tới Sở Thanh Phong cũng đến đây, trong lòng tất nhiên là vui mừng cực kỳ.

“Diễm nhi bên kia không có việc gì , bọn bảo bảo có sao không?” Liễm Trần hỏi. “Đại ca, không có việc gì, ba bảo bảo đều đã biết nói !” Nghĩ đến ba bảo bảo vây quanh kêu thúc thúc, bộ dáng đáng yêu, Liễm Âm cười rạng rỡ ! “Thực tốt a!” Liễm Trần cùng Ly đều vui vẻ không thôi, Liễm Âm đột nhiên nhớ tới cái gì, lo lắng nhìn thoáng qua Sở Thanh Phong, thấy hắn trên mặt không hề tỏ vẻ khổ sở, tâm tròng xuống.

“Liễm Âm, hôm nay Nhị đệ ta đến ngắm hoa, ngươi cũng không thể bỏ mặc a! Mang Thanh Phong hảo hảo ngắm cảnh một phen!” Ly mỉm cười nói, trong lòng có ý tác hợp hai người. Liễm Âm mặt có chút ửng đỏ, nhìn thoáng qua Sở Thanh Phong: “Sở công tử, mời theo ta , trong vườn ta còn một ôn thất, bên trong dường như không ít loại hoa lan hiếm.”

“Thật tốt quá!” Sở Thanh Phong một phen kéo tay Liễm Âm, vội vàng nói: “Vây ta đi thôi!” Khuôn mặt Liễm Âm càng đỏ hơn! Chỉ cảm thấy bàn tay non mềm kia chạm vào tay mình, quả thực đã nắm giữ tâm của mình, tim đập loạn..

Linh nhi vừa rồi còn sững sờ ở một bên không dám lên tiếng, lúc này thấy này hai người tâm đầu ý hợp , hận không thể tiến đến tách hai người ra. Reo lên: “Tỷ phu, ta cũng phải đi ngắm Hoa nhi, này Hoa nhi, chính là tỷ phu dành riêng cho tỷ tỷ!” Sở Thanh Phong một lòng một dạ muốn xem hoa, cũng không để ý lời của nàng, hai người cùng hướng ôn thất , Linh nhi chạy nhanh theo phía sau.

Liễm Trần cùng Ly đối diện cười, thầm nghĩ: xem ra tình thế thực phức tạp!|||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

13. 12

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Vừa đến ôn thất, Sở Thanh Phong liền bỏ tay Liễm Âm ra, lập tức chạy đến trước một bồn hoa, vừa ngắm nghía, vừa lại gần ngửi , trên mặt lộ ra má lúm đồng tiền như một đứa trẻ.

Liễm Âm lại như bị ngốc, nhìn thấy lúm đồng tiền của hắn, trong lòng bàn tay tựa hồ còn lưu lại ấm áp . Linh nhi thấy ánh mắt Liễm Âm hướng về Sở Thanh Phong, trong lòng đối hắn hận ý càng sâu, cố ý tiến đến trước mặt Sở Thanh Phong, chỉ vào bồn hoa trước mặt hắn nói: ” Hoa nhi này chính là tỷ phu khổ công trồng cho tỷ tỷ ta, ai nha, tỷ phu thật sự là quá yêu tỷ tỷ! Đáng tiếc tỷ tỷ chết sớm a!”

Sở Thanh Phong đột nhiên lại thấy một cảm giác không thoải mái, thật kỳ quái , Linh nhi đột nhiên như là phát hiện cái gì, chỉ vào Sở Thanh Phong nói: “Ai nha, bộ dạng ngươi thực sự giống tỷ tỷ ta nha! Vừa rồi đã thấy giống, bây giờ càng nhìn càng giống!”

Sở Thanh Phong lại càng không dễ chịu, xoa ngực, sắc mặt có điểm tái nhợt, Liễm Âm chạy tới đỡ hắn, lo lắng hỏi: “Sở công tử, ngươi làm sao vậy?” “Ta, ta cảm thấy ngực rất khó chịu!” Sở Thanh Phong khẽ nói. “Có thể là ôn thất ngọt ngào, mau ra hít thở không khí đi!” Liễm Âm đỡ Sở Thanh Phong đi ra, Sở Thanh Phong lưu luyến nhìn Hoa nhi.

Liễm Âm biết hắn nhớ thương Hoa nhi, liền mỉm cười nói: “Sở công tử, ngươi nếu thích chúng, có thể tùy ý đến xem!” Sở Thanh Phong kinh hỉ cảm tay hắn nói: “Thật vậy sao? Thật cảm ơn ngươi !” Mặt Liễm Âm lại có chút đỏ, mỉm cười gật gật đầu.

Hai người ra khỏi ôn thất, cùng Liễm Trần và Ly cùng nhau ngồi trong vườn, ăn điểm tâm, trò chuyện rất vui vẻ. Đang lúc phấn khởi, Ly đột nhiên đề nghị Sở Thanh Phong gảy một bản đàn, Sở Thanh Phong cũng không chối từ. Liễm Âm đem tới một cây đàn, khẽ chạm dây đàn, một âm thanh du dương vang lên,

cúi đầu ngâm xương: “Dã hữu mạn thảo, linh lộ tương tương. Hữu mĩ nhất nhân, uyển như thanh dương. Thông đạt tương ngộ, dữ tử hài tang .”

Tiếng đàn tuyệt đẹp, tiếng ca lại tuyệt diệu, ba người như si như túy, hạ nhân trong lan viên cũng tránh một góc lắng nghe, chỉ cảm thấy thanh âm này tựa như thiên籁 lại chi âm. Đàn xong, mọi người mới như bừng tỉnh giấc mộng. Liễm Âm nhìn Sở Thanh Phong gầy dần, vẻ yêu thương tràn ngập trong ánh mắt. Sở Thanh Phong ngẩng đầu, thấy ánh mắt ái mộ của hắn, đột nhiên có chút ý xấu hổ, mặt bỗng chốc đỏ ửng! Liễm Âm ngượng ngùng cúi đầu, không dám lại nhìn hắn. <thấy 2 anh này đều có tố chất “thụ” như nhau>

Bất tri bất giác hoàng hôn buông xuống, mọi người ngồi ở phòng khách dùng bữa. Ăn xong, Liễm Trần cùng Ly cáo từ hồi cung, Sở Thanh Phong cũng định rời đi, Ly cười nói: “Nhị đệ, đêm nay người ở Lan viên đi, người không phải nói ngày mai còn muốn xem hoa sao ? Đi đi lại lại như vậy cũng mệt, không bằng người ở luôn đây !”

“Không biết như vậy có phiền vương gia?” Sở Thanh Phong có chút do dự nói. “Không phiền, không phiền! Cầu còn không được!” Liễm Âm nhanh chóng đáp, nói xong mặt lại đỏ, trong lòng mắng thầm, Liễm Âm, cái gì cầu còn không được a? Thật là, người nọ nói không chừng sẽ cho ta có ý đồ! (_ ”_!!!)

Ly cười khúc khích, Sở Thanh Phong cũng có chút thẹn thùng: “Vậy đêm nay đành quấy rầy Vương gia !”

Liễm Âm mừng rỡ sai tôi tớ dọn dẹp phòng khách, nghênh đón khách quý.

Tiến Liễm Trần và Ly, Liễm Âm ôn nhu đối Sở Thanh Phong nói: “Sở công tử, nghe nói lệnh tôn là đại nho nổi tiếng Sở Hoài Châu, bổn vương luôn ngưỡng mộ Sở tiên sinh, có giữ mấy bức thi họa của Sở tiên sinh, công tử liệu có muốn giám thưởng một chút.”

Thấy Liễm Âm coi trọng phụ thân mình như vậy , Sở Thanh Phong có chút xúc động, gật đầu, theo hắn đi vào thư phòng, trong thư phòng có không ít tranh chữ đề lạc khoản Sở Hoài Châu.

Sở Thanh Phong cẩn thận xem xét , đứng trước một bức Đông tuyết ngạo mai đồ, nhẹ chạm vào lạc khoản tranh, nước mắt chảy xuống. Còn nhớ bức tranh này là do mình mài mực, nung điều màu, hiện giờ tranh như trước, cha mẹ cũng không còn ở nhân thế ! Thấy hắn thương tâm, Liễm Âm nhất thời có chút hối hận, nhẹ nhàng đi đến, cũng không dám ôm hắn, còn nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, Sở công tử, ta, ta không nên cho người xem thứ này!”

Sở Thanh Phong bỏ nhào vào lòng hắn, khóc nức nở, Liễm Âm gơ hai tay, mặc hắn ôm, cũng không dám ôm lấy hắn, sợ đường đột .

Sở Thanh Phong khóc một lát, thấy bộ dáng hắn vừa muốn ôm mình, lại vừa có vẻ xấu hổ không dám, nhất thời thấy buồn cười, bật cười khúc khích, thầm nghĩ: người này thật đúng là thành thật , lần trước bị ta mắng, liền không dám đến gần ta ! Nhất thời lại có chút tiếc nuối, còn nhớ rõ cảm giác ấm áp lần đó bị hắn ôm vào trong ngực. Nhớ lại một hồi, nhưng lần này kẻ ngốc kia lại không có hứng thú (nhầm rồi anh Phong, là phi thường hứng thú mà không dám làm đó _ ”_|||), mình sao lại không biết xấu hổ đi ôm hắn?

Hai người đang ngại ngùng đối diện nhau, đột nhiên Linh nhi bưng một chén canh liên ngẫu đi vào, khẽ khàng nói: “Tỷ phu, ta vì ngài làm một chén canh liên ngẫu, người mau nhân lúc nóng uống đi!” Sở Thanh Phong thấy bộ dáng nũng nịu của Linh nhi như vậy, cảm giác không được tự nhiên , đơn giản quay lưng lại không nhìn nàng, chăm chú nhìn bức tranh trên tường.

Liễm Âm thấy hắn mặt mũi như vậy, liền hảo ý đưa bát canh đến trước mặt hắn: “Sở công tử, người ăn đi, ta không quen ăn ngọt !”

“Tỷ phu, đây là ta làm cho người ăn , dựa vào cái gì cho hắn ăn a?” Linh nhi cuống quýt đến nỗi mặt mũi đều đỏ, canh liên ngẫu này là chính tay ta làm đó!

Sở Thanh Phong vốn không muốn ăn, thấy Linh nhi sinh khí như vậy, tâm tình đột nhiên tốt dị thường, tiếp nhận bát, uống vài ngụm liền hết, đem bát không hướng về phía Linh nhi, khiêu khích nói: “Hương vị không như vẻ ngoài, so với đầu bếp trong quán ta còn kém hơn!”

Linh nhi sững sờ nhìn vào cái bát không, lại nhìn Sở Thanh Phong, chạy một mạch khỏi thư phòng. Sở Thanh Phong thư sướng cười lớn, Liễm Âm thấy hấn giống đứa nhỏ cùng Linh nhi đấu khí, đã thấy thú vị cực kỳ, giờ phút này thấy hấn cười vui như vậy, càng cảm thấy cao hứng. Đột nhiên, Sở Thanh Phong biến sắc, chỉ vào Liễm Âm mắng: “Hỗn đản, ngươi hạ được!”

Liễm Âm cả kinh, kinh ngạc nhìn chằm chằm Sở Thanh Phong, lẩm bẩm: “Cái gì?”

Sở Thanh Phong đột nhiên khuôn mặt đỏ hồng khác thường, phần nộ chằm chằm nhìn Liễm Âm mắng: “Ngươi, thì ra ngươi để ta ở lại không có ý đồ tốt, ngươi, ngươi hạ xuân được hại ta!”

Liễm Âm chỉ thấy trăm ngàn lời cũng khó thanh minh, vừa vội vừa tức, Sở Thanh Phong lao ra khỏi phòng, Liễm Âm chạy nhanh giữ chặt hấn lại.

Sở Thanh Phong vốn đang dục hỏa đốt người, bây giờ bị hấn giữ chặt, hai người va chạm da thịt, càng cảm thấy người như lửa đốt, trong miệng bắt giác rên khẽ. Vừa thẹn vừa vội mắng: “Hỗn đản, mau để ta về!”

Liễm Âm thấy mặt hấn đỏ như vậy, một đôi mị nhãn vì sắc dục càng thêm linh thủy động lòng người <ý nói xinh đẹp như kiêu trái cây mộng nước teppi> , như vậy làm sao có thể để một mình hấn đi về, sợ là chưa đến giữa đường, đã bị bắt đi! Liễm Âm kéo lấy hấn, vội la lên: “Ngươi như vậy đi ra ngoài, sẽ rất nguy hiểm!” Nói xong, lớn tiếng kêu: “Vân, ngươi mau lặn ra đây cho ta!”

Vân tựa quỹ hồn từ góc tối phi ra, mặt mày tươi tỉnh: “Vương gia, có chuyện gì sao?” “Vân, ngươi mau xem hấn, có cách nào giải được?” Liễm Âm gấp gáp hỏi. Vân có đọc y thư, đôi lúc cũng chế biến hoàn xá.

Vân vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Thanh Phong đỏ bừng, hai mắt mơ mơ màng màng, liền biết hấn trúng xuân dược, thầm nghĩ: Vương gia thích tiểu tử này, vừa lúc tiểu tử này trúng xuân dược, không bằng để vương gia thưởng hấn, giải được ta chỉ dùng trong lúc nguy cấp thôi!

Làm vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Vương gia, Sở công tử trúng xuân dược, trừ giao hoan, không có biện pháp khác! Nói xong, nhún vai, tỏ vẻ mình cũng vô phương giúp. Sở thanh Phong hung hăng trừng mắt nhìn Liễm Âm, nhưng mà ánh mắt kia lại vì bị kích thích, cái trừng đầy giận dữ lại hóa ra phong tình, Liễm Âm không khỏi mềm lòng. Trấn tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi: “Sở công tử, ngươi chịu được không?”

Sở Thanh Phong cắn chặt môi dưới, trong cơ thể từng đợt dục vọng mãnh liệt khiến hấn sắp nổi điên ! Liễm Âm thấy hấn cắn môi dưới đến máu tươi đầm đìa, chỉ cảm thấy đau lòng cực kỳ, nhất thời cuống muốn chết!

Vân đứng một bên, chậm rãi giải thích: “Vương gia, trúng xuân dược có muốn cũng không thể chịu được a, nhần ít thì về sau sẽ không bao giờ có thể giao hoan nữa, nhịn nhiều không chừng toi mạng a!” Vân đe dọa. Lời vừa dứt: “Đúng rồi, Vương gia, nếu không chúng ta tìm cho Sở công tử một kỹ nữ, giúp hấn giảm nhiệt?”

Liễm Âm sững sốt, trong lòng mặc dù không muốn Sở Thanh Phong cùng nữ nhân khác hoan hảo, nhưng mà nếu là không như vậy, vạn nhất có điều gì bất trắc, hấn sẽ phải hối hận cả đời , khó khăn gặt đầu: “Được rồi!” Vân ngây ngẩn cả người, hối hận đề nghị vừa rồi.

Nhưng Sở Thanh Phong lại nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không! Ta không cần! Ta chịu đựng là được! Kỹ nữ cũng là người, ta không muốn vì phát tiết mà chà đạp các nàng!”

Liễm Âm sững sốt, biết hấn nghĩ đến thân phận mình, sau một lúc lâu, như là quyết định cái gì, một phen ôm lấy Sở Thanh Phong, hướng phòng mình mà đi. Vân vì gian kế thành công mà cười gian, thuận tay ném cho Liễm Âm một hạp thuốc cao!|||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

14. 13

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Liêm Âm ôm Sở Thanh Phong, cũng không thèm để ý hấn một mực giãy giụa, dầm đá cùng nhục mạ, lập tức tiến vào phòng, đem hấn nằm trên giường. Sở Thanh Phong thần trí đã hơi mơ màng, miệng vẫn không ngừng mắng: “Hỗn đản, hạ lưu, không biết xấu hổ!”

Liêm Âm mặc hấn mắng, cũng không lên tiếng, vươn tay đến cổ áo hấn, Sở Thanh Phong một bên tức giận mắng, một bên tránh né, không cho hấn tới gần mình.

Liêm Âm hơi nhú mày, đưa tay điểm huyết hấn. Kẻ vừa rồi liều mạng giãy giụa, ngay lập tức đã thành Mộc Đầu Nhân, nằm bất động ở trên giường không thể động đậy, miệng vẫn không thôi mắng “Hỗn đản, mau giải huyết cho ta, thả ta ra!”

Kẻ kia vẫn ôn nhu cởi quần áo của hấn, Sở Thanh Phong nhận thấy hôm nay chắc chắn sẽ bị tên vương gia vô sỉ này ô nhục, lệ từ khóe mắt bất giác rơi xuống <ah~~ Ta đau lòng quá đi TTATT>

.

Liêm Âm thở dài, nhưng tay vẫn không dừng lại, rất nhanh đã lột sạch y phục trên người Thanh Phong. Da dẻ như tuyết ngọc, nhỏ gầy nhưng không như thân thể nữ nhân yếu ớt hiện ra ở trước mắt, máu tựa hồ ngay lập tức đều dồn về hạ thể, Liêm Âm chỉ còn cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Tay run rẩy vỗ về đùi ngọc trắng nõn =,=|||, chỉ cảm thấy một cảm giác mềm mại khó tả, điện lưu toàn thân toát loạn, trong đầu trống rỗng, cả người nóng như thể bị liệt hỏa thiêu đốt.

Sở Thanh Phong bị hấn đụng chạm vào thân thể đến phát run, khuất nhục nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn hấn, vừa khóc vừa nói: “Ta hận ngươi, hỗn đản, đồ không biết xấu hổ!”

Liêm Âm cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào còn đang tức giận giương lên mắng, mút nhẹ. Sở Thanh Phong vội la lên: “Cút. . . . . Ngô. . . . .” đã bị Liêm Âm chặn lại, nhân cơ hội đem lưỡi xâm nhập vào trong miệng, hút chất lỏng ngọt ngào như mật.

Sở Thanh Phong trong đầu một mảnh hỗn độn, cả người giống như đang bị lửa thiêu, nóng đến mức thần trí không tỉnh táo, chỉ cảm thấy nụ hôn này vẫn còn chưa đủ, muốn nhiều hơn nữa, lưu luyến đầu lưỡi ngọt ngào tươi mát, không ngừng mút vào chất lỏng thanh tân, trong miệng không kìm được tràn ra một tiếng ngâm khẽ.

Chậm rãi chấm dứt trận hôn cuồng nhiệt, môi Liêm Âm hướng về phía chiếc cổ mảnh nhỏ, ngậm hầu kết đang thở hổn hển, tinh tế liếm lộng một phen, dời về phía xương quai xanh khêu gợi, tại chỗ lõm mà cắn liếm, người nằm dưới thân thở gấp không thôi, trong miệng không chịu được rên khẽ từng trận! =//u//=(Do it do it!!!)

Miệng ôn nhu ngậm một khóa anh quả nộn hồng, nhẹ nhàng liếm quanh, lưỡi nghịch ngợm trên tiểu quả, mà chủ nhân của tiểu quả, theo kích thích của đầu lưỡi, không nhịn được phát ra tiếng kêu nho nhỏ: “A. . . . . Ân. . . . .”

Liếm lộng xong, cái lưỡi mới thỏa mãn trượt đi, đến một nơi mềm mại, nhẹ nhàng mà dùng răng vén đám rậm rạp, đầu lưỡi tại đám “cây cỏ” mà liếm lộng”, chỉ bạc ngấm dần vào đám cây cỏ mềm mại.

Nhẹ nhàng xoa kia ngọc hành trắng nõn đã đứng thẳng tắp, cao thấp vỗ về, từ đôi mắt của chủ nhân ngọc hành kia chảy xuống một giọt lệ, trong miệng khó có thể ức chế thở gấp, thỉnh thoảng phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Ngọc hành trắng nõn bị dục vọng biến thành sắc đỏ, lệ châu không ngừng từ lỗ nhỏ của ngọc hành mà chảy xuống. Đột nhiên, Sở Thanh Phong cảm thấy hạ thể bị một loại cảm giác ướt át, ẩm áp bao vây, từng đợt khoái cảm từ hạ thể truyền đến, nhịn không được mở mắt ra, thấy Liêm Âm cúi đầu, miệng ngậm ngọc hành của mình ra sức nuốt vào nhả ra.

Nhất thời càng thêm xấu hổ và giận dữ, nước mắt lại ứa ra, vốn định chửi ầm lên, chính là hạ thể sáng khoái đến mức khoái cảm tận cùng, làm cho lời mắng của hấn đứt quãng, thanh âm lại đầy gợi cảm, như là vẽ vằn: “Hỗn đản. . . . . Ân. . . . . A. . . . . Không biết xấu hổ. . . . . Ta. . . . . A. . . . .”

Liễm Âm lại cảm thấy thanh âm này gọi cảm muốn chết, kích động đến mức máu trong người như sôi lên, càng ra sức nút. Sở Thanh Phong cả người nóng muốn nổ tung, một tiếng gầm nhẹ, trong miệng Liễm Âm bắn ra dục vọng mãnh liệt.

Liễm Âm bị sặc, ho nhẹ không thôi, Sở Thanh Phong vừa then vừa giận, từ từ nhắm hai mắt, không dám nhìn hấn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Sở công tử, chịu được không?” Liễm Âm nhẹ nhàng hỏi. Sở Thanh Phong cũng không để ý tới, mắt vẫn nhắm, lệ vẫn rơi.

Liễm Âm thở dài, nhìn về phía hạ thể Sở Thanh Phong, thấy ngọc hành vừa mới phóng thích đã lại đứng thẳng.

Sừng sốt trong chốc lát, chậm rãi đem quần áo trên người mình trừ tận, lấy cao mà lúc này Vân ném cho, tay run rẩy mở lấy ra một ít, nhẹ nhàng hướng nơi tinh tế của mình mà xoa thuốc.

Sở Thanh Phong từ từ nhắm hai mắt, thầm nghĩ: cuối cùng cũng đến! =//u//=

Đợi sau một lúc lâu, cũng không cảm giác được Liễm Âm làm gì. Sở Thanh Phong đánh liều hé mắt nhìn về phía hấn, đã thấy Liễm Âm đỏ mặt, quỳ gối phía trên, một tay cố hết sức khai thác mật động của chính hấn.

Sở Thanh Phong lập tức ngậy ngấn cả người, nhìn chằm chằm Liễm Âm, run rẩy nói: “Người, người làm gì?”

“Sở công tử, ta không nghĩ ngươi sẽ nhượng ta, cũng không muốn ngươi chết!” Liễm Âm nhẹ giọng nói: “Lại càng không muốn ngươi hiểu lầm ta!” , nói xong, liền chậm rãi ngồi xuống phía ngọc hành thẳng tắp của Sở Thanh Phong, tuy rằng sau đỉnh có thuốc mỡ trơn, nhưng không khai thác cẩn thận. Hai người đồng thời nhướng mày, một tiếng thở nhẹ.

Sở Thanh Phong là vì tiến vào mật động, bị kẹp sinh đau, nhướng mày. Nhưng lúc sau, lại sáng khoái như thể sắp thăng thiên, rên khẽ! Liễm Âm cũng muốn rơi lệ nhíu mày thở nhẹ, cảm giác hai người hoàn toàn bất đồng.

Liễm Âm đỏ mặt ngồi trên người Sở Thanh Phong, Sở Thanh Phong cũng đỏ mặt, hai người bốn mắt nhìn nhau, rồi lại không biết nói cái gì cho phải, đều xấu hổ quay qua một bên, không dám lại nhìn đối phương.

Phía trên, Liễm Âm nhẹ nhàng vận vẹo đứng dậy, Sở Thanh Phong chỉ cảm thấy một loại sáng khoái chưa từng có ở hạ thể, thoải mái đến mức muốn điên cuồng hét lên.

Liễm Âm lại cảm thấy được trong cơ thể bị dồn nén đau đớn, chính là thấy vẻ mặt thỏa mãn của Sở Thanh Phong, lại không dám dừng lại, liền chịu đau, từ trên xuống dưới kích thích . Đột nhiên cự vật trường lên, Sở Thanh Phong gầm nhẹ, ở trong cơ thể hấn phun ra dục vọng.

Liễm Âm chỉ cảm thấy cả người một tia khí lực đều không có, hậu đình đau đến chết lặng ! Tê liệt ngã xuống người Sở Thanh Phong, thở hổn hển. Không ngờ mới một lát , cự vật trong cơ thể đã lại cứng lên, trong lòng mắng: “Linh nhi chết tiệt, hạ cái gì được mạnh như vậy? Ngày mai nhất định phải đem tiện nhân này đuổi về nà, vĩnh viễn không cho hồi kinh!”

Sở Thanh Phong đỏ mặt khẽ nói: “Người, người không sao chứ!”

Liễm Âm nằm trên người hấn, điểm nhẹ vài cái, giải huyết cho hấn, nhẹ giọng nói: “Sở công tử, ta, ta thật sự là không có khí lực, ngươi, tự mình đến đây đi!” Nói xong xuống khỏi người Sở Thanh Phong, nằm một bên.

Sở Thanh Phong nhất thời then thùng ngồi dậy, xấu hổ nói: “Người, người có đau không?” Liễm Âm nhắm mắt, không lên tiếng.

Sở Thanh Phong càng hổ then , lúc này trong đầu đã có chút rõ ràng, trong lòng biết xuân dược này chắc chắn không phải là do Liễm Âm hạ, vừa rồi còn chửi mắng hấn, mà hấn lại không lợi dụng lúc khó khăn, lại đối đãi với mình như vậy, vừa hối hận vừa then thùng.

Nhào vào người Liễm Âm , ôm lấy hắn nói: “Người, người giận ta ? Ta biết ta hiểu lầm người ! Người không nên tức giận , được không?” <=/u/= lờn mợn quá đi~~~>

Liễm Âm mở mắt , nhìn thấy người trước mắt bộ dạng như vậy, thở dài nhẹ giọng nói: “Sở công tử, ta không có giận người, người đến đây đi, nhanh giải độc, thân thể quan trọng hơn, mau chút đi!”

Thấy Liễm Âm, quan tâm đến thân thể của mình như vậy, Sở Thanh Phong cảm động vô cùng, nhất thời nhin không được ôm lấy hắn, ôn nhu đưa môi đến, hôn nam tử ôn nhu kia.

Được người mình mong nhớ ngày đêm hôn chân thành như vậy, Liễm Âm chỉ cảm thấy động tình không thôi, vươn hai tay ôm người kia, bàn tay lướt nhẹ trên lưng hắn.

“Người, vì cái gì phải làm như vậy?” Sở Thanh Phong vừa hôn vừa nhẹ giọng nói. Tuy rằng trong lòng ảm ảm đoán được, rồi lại hy vọng chính tai nghe thấy.

“Sở công tử!” Liễm Âm mới vừa mở miệng, liền bị Sở Thanh Phong chặn lại, liễm hôn một chút, sáng giọng: “Gọi ta Thanh Phong!” <oi quá ta~~~>

Mặt Liễm Âm lập tức đỏ, thầm nghĩ: hắn, hắn có thể nào đối với ta có chút ý tứ không? Không, hắn thích tiểu đệ, hắn chính là cảm thấy áy náy, hắn vậy rồi!

“Thanh Phong, ta, ta chỉ là không muốn người bị thương tổn!” Liễm Âm dừng một chút, nhẹ nói: “Nói cho cùng, người là trong phủ ta trúng độc, ta, ta có trách nhiệm..!” Thanh Phong, kỳ thật ta chỉ là thích người, ta không muốn người chịu ủy khuất. Liễm Âm trong lòng mặc niệm nói.

Sở Thanh phong sững sốt, vốn tưởng rằng hắn chắc chắn sẽ nói là vì thích chính mình mới như vậy, không nghĩ tới là trách nhiệm, nhất thời tự giễu nói: Sở Thanh Phong, người cho người là ai? Một tiểu quan thấp hèn mà thôi, người ta là Vương gia như thế nào lại thích người? Người nha, vĩnh viễn chỉ tự mình đa tình!

Lạnh mặt nhìn chằm chằm vào mắt Liễm Âm, lạnh lùng nói” Một khi đã như vậy, ta đây sẽ không khách khí”. Nói xong ngăn đầu Liễm Âm, đem cự vật đứng thẳng đã lâu đâm xuống, đưa vào mật động non mềm, điên cuồng trừu sáp.

Liễm Âm chỉ cảm thấy đau đớn không chịu được muốn hét lên, chày thịt cứng rắn kia tựa như lưỡi dao sắc bén đâm vào, mật động phía sau như bị đâm nát, thầm nghĩ: hắn hận ta, hắn vẫn là hận ta, ghét ta! TTATT

Nhất thời chỉ cảm thấy chán ngán thất vọng, tâm, cơ hồ đã chết, nhắm mắt không để ý đến vẻ mặt lãnh nghiêm của người kia, chỉ là mỗi khi nhìn hắn một chút lại thấy say mê một chút, nếu như người ta đối với mình không có tình yêu thì cần gì phải làm cho người ta chán ghét?

Liễm Âm cau mày, nhắm mắt, chịu đau, cực lực chịu hoan ái thô bạo. Sở Thanh Phong lúc này cũng đã bị xấu hổ buồn bực cùng tình dục bức bách không còn lý trí, mặc cho tình dục cùng tức giận thúc giục, hắn không ngừng đâm tới, Liễm Âm đau không chịu nổi mà ngất đi, một tia máu từ đầu chảy ra, rơi xuống áo ngủ bằng gấm.

Sau một hồi mãnh liệt, Sở Thanh Phong một tiếng gầm nhẹ, ở trong cơ thể Liễm Âm bạo phát dục vọng. Trong đầu nhất thời thanh minh rất nhiều, nhìn người nằm dưới thân, thấy mặt hắn một mảnh trắng xanh, trên trán mồ hôi đầm đìa, đã ngất từ lúc nào.

Trong lòng đau xót, chậm rãi rút ngọc hành ra, lại thấy trên ngọc hành có vết máu, cả kinh, đã thấy từ mật động thẳng xuống đuôi là tơ máu cùng bạch trọc hỗn độn. Nhất thời lại hối hận, lại là khổ sở.

Sững sốt trong chốc lát, xoay người xuống giường, phủ thêm áo choàng, đi ra gian ngoài, nhẹ giọng gọi tôi tớ, đặt bồn nước ấm, mang cả thuốc cầm máu.

Chỉ chốc lát sau, hạ nhân đã đem đèn nước ấm cùng được cao, Sở Thanh Phong tiếp nhận, nhẹ nhàng đi vào nội thất, đem bồn đặt bên giường, nhẹ nhàng vò khăn, vắt khô, lật áo ngủ bằng gấm, nhấc một chân Liễm Âm, dùng khăn nhẹ nhàng lau sạch mật động, đem uế vật cùng vết máu lau sạch sẽ.

Đột nhiên nhớ tới trong mật động cũng cần rửa sạch, liền thật cẩn thận đưa một ngón tay, tham tiến mật động bị phá nát, “Ân!” Một tiếng hừ nhẹ, Liễm Âm nhắm nghiền mắt, cau mày vì đau.

Sở Thanh Phong càng thêm cẩn thận, động tác thật nhẹ, nhẹ nhàng lau sạch vết máu, lấy được cao, nhẹ nhàng vẽ loạn ở vách trong. Ngón tay bị mật động trụ, bất giác nhớ tới cảm giác sảng khoái vừa rồi, hạ thể có chút nóng, đỏ mặt lên, âm thầm bình tĩnh lại, kìm nén dục vọng.

Lau rửa xong, Sở Thanh Phong đã mệt cực kì, nhìn thấy Liễm Âm mê man, sắc mặt tái nhợt, nhất thời lại yêu thương, đồng thời cũng thấy hối hận. Nghĩ đến hần hầu hạ dưới thân chỉ là vì trách nhiệm, thấy thật không cam tâm, trong lòng khổ sở không thôi. Chậm rãi nằm bên cạnh hắn, ôm lấy thân người to lớn của hắn, mặt áp vào lòng ngực, cảm thụ cảm giác ấm áp, một trận mệt mỏi kéo tới, ôm lấy Liễm Âm nặng nề ngủ. |||

Liễm Âm vẫn tỉnh

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

15. 14

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Sáng sớm hôm sau, Liễm Âm khoan thai thức dậy, kinh dị phát hiện, trong lòng ngực có một người, nhất thời nhớ tới sự tình đêm qua, mặt lập tức hồng cực kỳ, thật cẩn thận gỡ hai cánh tay đang ôm mình, nhẹ nhàng ngồi dậy, đột nhiên một trận đau từ hậu đình truyền đến, nhúu mày, vén áo ngủ bằng gấm, đã thấy hạ thân mặc tiết khổ sạch sẽ, giữa hai chân cũng không có cảm giác nhớp nháp, có lẽ là Sở Thanh Phong đã làm.

Nhất thời mặt càng đỏ hơn, thầm nghĩ: với tính cách kiêu kỳ của hắn lẽ nào lại làm vậy, có phải hay không hắn có điểm thích ta? Đau lòng vì ta? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng từng trận ngọt ngào. Đột nhiên trong đầu lại có thanh âm vang lên: Liễm Âm, người mơ mộng cái gì? Hắn rõ ràng đối với người chán ghét cực kỳ, như thế nào có thể thích người? Hắn làm như vậy, chính là cảm kích người, thương hại người! Nhất thời sắc mặt xám tro, tim đập loạn.

Sau một lúc lâu, thầm nghĩ: phải nhân lúc hắn chưa tỉnh nhanh đi thôi! Nếu là hắn tỉnh, thấy ta, nói không chừng lại nổi giận!

Đột nhiên rất sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Sở Thanh Phong, cố nén đau đớn ở hậu đình, mặc quần áo, từng bước thong thả đi ra khỏi phòng. Vừa ra ngoài, khẽ kêu: “Vân, mau lên ra đây!”

Chỉ thấy Vân vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài: “Vương gia ngốc của ta, không thành công lại để cho người ta đem ăn nga!”

Liễm Âm đỏ mặt lên, mắng: “Đồ lảm miệng, còn bày bạ, cẩn thận bốn vương đem Mai Hương gả cho người khác!”

“Ôi! Vương gia của ta, chủ tử của ta, tiểu nhân sai rồi được chưa nào!” Vân cuống quýt cúi đầu nhận tội.

“Vân, ngay lập tức phái hai người đưa Linh nhi tổng về Giang Nam, tiện thể báo tin cho nhạc phụ đại nhân, nói là Linh nhi tiểu thư đã lớn, nhanh chóng mà gả nàng đi, về sau vĩnh viễn không cho nhập kinh!” Liễm Âm lãnh nghiêm mặt nói.

“Vâng, Vương gia!” Vân vâng lời nói: “Vương gia, ngài dùng đồ ăn sáng hay là. . . . .”

“Hồi vương phủ!” Liễm Âm vội vàng nói. Sở Thanh Phong tỉnh lại, thấy xấu hổ.

“Vương gia, kia, Sở công tử. . . . .” Vân hỏi.

“Chờ hắn tỉnh, hắn muốn lưu lại liền lưu lại, không muốn lưu lại, sai người đưa hắn về cũng được!” Liễm Âm cau mày, không kiên nhẫn nói, một lòng thầm nghĩ nhanh rời đi nơi đau lòng này.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua song cửa, Sở Thanh Phong thỏa mãn nhíu mày, duỗi người, chân tay giang rộng, chỉ cảm thấy cả người thư sướng, cảm giác ngủ thật đầy giấc. Chạm rãi mở mắt ra, bỗng nhiên phát hiện không phải phòng mình, rồi lại nhớ tới việc đêm qua, nhất thời trên mặt một mảnh đỏ bừng, liếc một chút, bên cạnh một người cũng không có, hửn, rồi giường ? Nhớ tới đêm qua nằm ở trong lòng ngực hửn ấm áp an tâm, trong lòng có chút tiếc nuối.

Đang ngồi chờ dẫn trên giường, chỉ thấy một tiểu nha đầu nhẹ nhàng đi vào , đang bê chậu rửa mặt, rụt rè đứng ở trước giường, nhỏ giọng nói: “Sở công tử, ngài đã tỉnh? Trước tiên rửa mặt chải tóc đi!”

Sở Thanh Phong gật gật đầu, rời giường mặc quần áo, chạm rãi rửa mặt chải tóc, tâm tư lại không biết ở nơi nào. Rửa mặt xong, lại thấy tiểu nha đầu nhìn chăm chăm mình, Sở Thanh Phong cũng không phải chưa từng thấy ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, chính là ánh mắt của tiểu nha đầu này kì thực rất kì quặc, có chút xúc động, lại có chút chờ mong, thậm chí trong mắt còn có ứa lệ.

“Nhìn cái gì vậy?” Sở Thanh Phong lộ ra một tia cười yếu ớt, tế nhị đánh thức tiểu nha đầu kia.

Tiểu nha đầu vội vã cúi đầu rũ mắt, lắp bắp: “Thực xin lỗi, công tử, ta, ta không nhìn gì cả!” Nói xong, thanh âm đã nghẹn ngào.

Sở Thanh Phong càng kỳ quái , thầm nghĩ: nha đầu kia làm sao vậy? Được rồi mà, khóc cái gì? Liền ôn nhu hỏi han: “Làm sao vậy, ta cũng không trách người, khóc cái gì?”

Thấy âm thanh ôn nhu của Sở Thanh Phong, nha đầu kia càng khóc nức nở: “Công tử, ta chỉ là chợt nhớ đến Khanh nhi Vương phi. Ngài cùng nàng bộ dạng thật giống nhau!”

“Khanh nhi?” Sở Thanh Phong hồi tưởng lần đầu tiên gặp Liễm Âm, hửn cũng gọi ‘Khanh nhi’, nguyên lai hửn cũng không phải gọi ta “Thanh nhi” , trong lòng đột nhiên một trận chua xót.

“Khanh nhi Vương phi mất đã bốn năm !” Tiểu nha đầu khóc sụt sùi nói: “Con người nàng thực tốt , đối với chúng ta cũng tốt, chính là người tốt đều chết thật sớm! Vương gia đáng thương của chúng ta nhiều năm như vậy vẫn nhớ nàng, đến bây giờ cũng không nguyện thú thân nạp phi! Một đôi hữu tình nhân, âm dương cách biệt! Thật đáng thương nga” nói xong liền thổ dài.

Sở Thanh Phong nghe như sét đánh bên tai, ngây ngốc, mặt một mảnh tái nhợt, thầm nghĩ: nguyên lai hửn căn bản là chưa từng thích quá ta, hửn một lòng vương vấn Khanh nhi Vương phi, ta chỉ là thế phẩm trong lòng hửn, chính là thay cho Vương phi! Khó trách hửn dưới một người, trên vạn người, lại như thế nào chiều ý ta, nguyên lai chính là bởi vì ta lớn lên giống ái nhân của hửn.

Nhất thời trong lòng đau đớn, vội ngừng đầu, thầm nghĩ: ta vì sao lại khó chịu? Chẳng lẽ. . . .

Từ lúc nào nụ hôn nồng nhiệt của hửn cùng lòng ngực an tâm của hửn đã khắc sâu vào tâm trí ta? Từ khi nào bóng hình hửn đã lưu lại trong lòng ta? Ta thích hửn, ta thích hửn ôn nhu đôn hậu, nam nhân chung tình!

Sở Thanh Phong nhất thời trên mặt đỏ ửng, hận không thể ngay lập tức đi gặp Liễm Âm, hỏi hửn, đối với mình có thể có một tia tình ý? Nếu hửn đối với mình có tình, mình cũng không bận tâm phải làm thế thân, tin tưởng chẳng bao lâu, chính mình sẽ hoàn toàn thay thế Khanh nhi, trở thành người tối trọng yếu trong lòng hửn.

Sở Thanh Phong lòng tin tràn đầy ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi nha đầu: “Vương gia các người đâu?”

“Vương gia từ sáng sớm đã hồi phủ! Bất quá, Vương gia phân phó qua, Sở công tử nếu muốn ngắm hoa liền lưu lại ngắm hoa, nếu là muốn đi về, thì sẽ có xa mã đưa công tử về!”

Sở Thanh Phong sửng sốt, mặt lập tức trắng: hửn, hửn ngay cả gặp cũng không muốn gặp ta, nhất định là hối hận, ta chỉ là lớn lên giống vợ hửn, hửn căn bản không yêu ta, phải, đêm qua hửn không phải nói chính là trách nhiệm sao? Sở Thanh Phong, người, người thật ngu dốt, người chính là một tên tiểu quan thấp hèn, tuy rằng lớn lên giống vợ hửn, người hửn yêu là Khanh nhi, lại có thể nào yêu một kẻ chốn phong trần như người?

Nhất thời mất hết can đảm, vừa rồi còn mãn nguyện, giờ phút này đã như bị dội gáo nước lạnh, thất hồn lạc phách nói: “Ta phải đi về, ta phải đi về!”

“Vâng, công tử, ta phân phó, sai người đưa ngài về!”

Sở Thanh Phong ngẩn ngơ, như tượng gỗ ngồi ở xe ngựa, lại như tượng gỗ trở lại Thanh Phong quán. Tiểu đồng thấy bộ dáng hẩn, thầm nghĩ: đắc, công tử đi ra ngoài du ngoạn một ngày, càng ngơ ngẩn!

Tiểu đồng bưng tới đồ ăn, đem tới trước mặt Sở Thanh Phong đang đỡ si ngốc ngồi bên bàn, nhẹ giọng nói: “Công tử, ăn cơm !” Lại thấy Sở Thanh Phong vẫn như cũ ngây ngẩn ở đó, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu đồng thở dài, bưng bát, dùng thìa múc một thìa canh, đưa tới bên miệng Sở Thanh Phong, Sở Thanh Phong mím môi, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm hoa nhĩ trước mặt, linh hồn nhỏ bé giống như đi mất.

Tiểu đồng lắc lắc đầu, thầm nghĩ: hai ngày rồi , công tử chỉ ngây ngốc như vậy, ngồi chờ người ra, nhìn cái chậu hoa kia, lúc trước thì thôi, xem vẫn xem, còn biết ăn cơm ngủ, còn chấp nhận được, bây giờ thành một ngốc tử ! Cả ngày không ăn không uống nhìn chăm chăm chậu hoa, cứ tiếp tục như vậy, còn không chết đói?

Nhìn thấy khuôn mặt trắng xanh của Sở Thanh Phong, đôi mắt đen láy, tiểu đồng thở dài nói: “Công tử, người ăn chút gì đi a! Hoa nhĩ dù cho xem, cũng không thể nào cả ngày không ăn không uống ngồi xem a! Nếu là đói rồi bệnh, chết đói, Hoa nhĩ có đẹp cũng xem không được!”

“Xem không được?” Sở Thanh Phong hình như có chút thanh tỉnh, si ngốc nói.

“Đúng vậy! Nếu bị bệnh, đã chết, còn nhìn cái gì a?” Tiểu đồng liếc mắt xem thường.

“Không, ta không thể chết được, ta còn không có hỏi rõ ràng hẩn, ta không thể chết được !” Sở Thanh Phong giống như hoàn toàn thanh tỉnh, bưng bát cơm lên.

“Công tử, người chậm một chút !” Tiểu đồng bắt đắc dĩ nhìn Sở Thanh Phong cầm cúi ăn, thầm nghĩ, không ăn thì thôi, đến lúc ăn lại chẳng khác gì quỷ đói đầu thai, thật là, cũng không biết dạo này công tử làm sao vậy? Trong lòng thầm nghĩ, công tử có phải hay không đụng tới đồ gì không sạch sẽ, trúng tà rồi sao? Nhất thời hoảng sợ nhìn bốn phía, toàn thân nổi da gà!|||

Liêm Âm vấn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

16. 15

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Sáng sớm hôm sau, Sở Thanh Phong soi gương đồng, cau mày cởi áo choàng trắng như tuyết đang mặc trên người, lẩm bẩm: “Quá trắng , không hợp với áo bên trong !”

Lại lôi ra một áo choàng màu phấn hồng, mặc vào, dạo một vòng, hài lòng cười yếu ớt, đột nhiên mày lại nhíu lại, áo này hồng nhạt nhưng vẫn có chút đậm, chính là có thể hay không làm cho hẩn cảm thấy ta quá tùy tiện ? Nhất thời lại do dự.

Sau một lúc lâu lại cởi áo choàng hồng nhạt, lại mặc vào một chiếc màu xanh lam , nhìn trái nhìn phải, đôi mày cau lại, khẽ nói: “Quá cổ lỗ !”

Thở dài, một lần nữa lại mặc vào áo choàng màu tuyết trắng, vỗ mạnh vào mặt hai cái, trên mặt nhất thời đỏ một mảnh, vừa lòng nhìn vào bóng mình trong gương, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, hài lòng thầm nghĩ: Sở Thanh Phong như vậy, có ai lại không yêu?

Tiểu đồng đứng một bên lắc đầu, thầm nghĩ: công tử lại không biết trúng tà gì, soi qua ngắm lại đã hai canh giờ rồi, bây giờ lại nhìn gương cười ngây ngô như vậy, đúng là ma nhập rồi !

“Đồng nhĩ, nhanh đi chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi phủ Lục vương gia!” Sở Thanh Phong tâm tình vui sướng phân phó .

Ngồi trên xe ngựa, Sở Thanh Phong đột nhiên thấy bất an không thôi, vừa rồi còn tràn ngập tin tưởng, lúc này đột nhiên lại có chút sợ hãi. Thầm nghĩ: hắn... hắn thấy ta, liệu có vui mừng? Hắn, hắn còn giận ta không? Ta thấy hắn, lại nên như thế nào hỏi thăm hắn? Chẳng lẽ hỏi dứt khoát một câu hắn có hay không thích ta?

Lại đỏ mặt, thầm nghĩ: này, này sao có thể mở miệng được? Vạn nhất hắn... hắn căn bản không có nửa điểm yêu ta, kia... kia mất mặt chết được? Màu đỏ trên mặt tan biến, chỉ còn một mảnh tái nhợt.

Xốc lên màn xe, kêu quay xe ngựa lại, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên lại thở dài, đem màn xe hạ xuống, thầm nghĩ: Không, không thể trở về! Ta còn chưa hỏi hắn, làm sao biết hắn không thích ta? Ta không phải rất giống vợ hắn sao? Nếu dung mạo này có thể khiến hắn vui được một chút, ta liền ủy khuất làm thể thân của Khanh nhi, nằm rộng thảng dài, hắn... hắn chắc chắn sẽ yêu ta!

Nhất thời lại tin tưởng tràn đầy, ngồi vào chỗ của mình, quyết tâm đi đến, chỉ chốc lát sau, liền đứng trước cổng phủ Lục vương gia.

Tiểu đồng đi đến trước cổng, đối khán môn phó dịch thi lễ: “Vị đại ca, xin hỏi lục Vương gia có ở trong phủ không? Công tử nhà ta muốn đến thăm Vương gia!”

Phó dịch liếc mắt nhìn tiểu đồng, thầm nghĩ: cái gì a miêu a cầu, đều muốn đến bái kiến Vương gia của chúng ta! Ngạo mạn nói: “Công tử nhà ngươi là vị ấy a? Vương gia chúng ta không phải cứ muốn gặp là gặp được!”

“Tại hạ Sở Thanh Phong! Thỉnh báo lại một tiếng!” Sở Thanh Phong đã từ trong xe thông thả bước ra, lại thấy một tên hạ nhân coi thường người khác, nhất thời tức giận.

Khán môn phó dịch thầm nghĩ: ô kìa, thật to gan lớn mật. Vừa quay qua nhìn, lại sững sờ đứng một chỗ không nói nên lời, này... này không phải Khanh vương phi của chúng ta sao? Dụi mắt nhìn lại, xem thân hình lại không giống. Vốn đang vẽ mặt châm chọc, nhất thời biến thành vẻ tươi cười lấy lòng: “Vị công tử này, vương gia chúng ta hôm nay đến Lan viên, không ở trong phủ.”

Sở Thanh Phong cũng không đáp lời, xoay người liền lên xe ngựa, gọi tiểu đồng hướng Lan viên chạy tới.

Tôi tớ ngơ ngẩn nhìn theo hướng xe ngựa chạy, khẽ nói: “Thực sự giống Vương phi a!” Nghĩ thầm, vị công tử này khẩu khí lớn vậy, nhất định là vương công hậu duệ quý tộc, may mắn chưa nói bậy, vạn nhất đắc tội quý nhân, vậy thì nguy to!

Một mạch chạy đến Lan viên, Sở Thanh Phong xuống xe ngựa, liền cùng tiểu đồng tới trước cổng. Khán môn phó dịch của Lan viên vừa trông thấy hắn, lập tức tươi cười nói: “Công tử, ngài lại đây ngắm hoa? Vương gia nói, ngài muốn ngắm hoa, lúc nào cũng có thể đến, không cần thông báo, mời vào!” Nói xong khom người đưa hai người vào.

Sở Thanh Phong trên mặt tràn ra một tia cười yếu ớt, thầm nghĩ: xem ra trong lòng hắn vẫn là có ta. Nhất thời cảm thấy ngọt ngào không thôi. Đỏ mặt tiến vào địa môn Lan viên, tìm bỗng dưng đập thành thạch, mặt càng thêm đỏ, tiểu đồng đi bên cạnh nhìn chằm chằm Sở Thanh Phong không hiểu làm sao, thầm nghĩ: công tử phát sốt? Không giống a? Chính là mặt lại đỏ như vậy? Kích động? Không đến mức, xem cái Hoa nhi mà thôi, cần kích động như vậy sao?

Hai người chậm rãi đi đến cổng hoa viên, đang chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên truyền đến một tràng cười rộn rã.

“Âm ca ca, người xem bọn bảo bảo ăn dưa hấu bộ dáng thật đáng yêu nha!”

Sở Thanh Phong tâm run lên, kéo lấy tiểu đồng đang định tiến vào, hai người ẩn ở góc tường, nhìn vào trong.

Chỉ thấy một Hồng y thiếu nữ, tầm mười sáu mười bảy tuổi đang chỉ vào ba đứa trẻ ngồi trên bàn đá, bộ dạng giống nhau như đúc, ba tiểu bảo bảo đang gặm dưa hấu, cười đến gập người.

Liếm Âm cũng yêu thương nhìn ba bảo bảo, ôm lấy Hạo Nguyệt hôn một cái: “Tiểu bảo bối của ta đúng là đáng yêu nhất!”

Buông Hạo Nguyệt, chỉ vào cô gái mắng: “Ngọc nhi, đã đến tuổi thành thân rồi, còn cười to như vậy! Thật không đứng đắn chút nào!” Nói xong, sủng nịch cốc nhẹ cái trán Ngọc nhi.

Sở Thanh Phong sắc mặt trắng nhợt, thành thân? Nữ hài tử kia thành thân? Cùng ai thành thân? Chẳng lẽ là hần? Trong lòng nổi lên một trận như kim đâm thật đau đớn, cả khuôn mặt tái nhợt, nắm chặt cổ áo, khổ sở cực kỳ.

“Âm ca ca!” Ngọc Nhi lườm Liễm Âm, chu mỏ nói: “Người ta đâu có ?” Đột nhiên sắc mặt buồn bã, khẽ nói: “Âm ca ca, chẳng lẽ làm thê tử thì không được cười thoải mái sao? Ta sợ! Âm ca ca, ta rất sợ cuộc sống như vậy!” Nói xong, trong mắt ngập lệ.

Liễm Âm thở dài, ôm vai, xoa nhẹ đầu nàng, an ủi nói: “Ngọc nhi, không cần sợ, có Âm ca ca!”

Sở Thanh Phong mặt trắng như tuyết, cả người run rẩy, quay đầu chạy đi, tiểu đồng thấy hần đột nhiên rời đi, vẻ mặt không hiểu mô tê gì, cũng chạy theo ra ngoài.

Còn nhớ rõ hần từng ôm mình như vậy, chính là hiện giờ trong lòng hần lại là một nữ nhân. Hần... hần căn bản là không thích ta, hần cùng với nàng kia thành thân ! Nhìn hần thích mấy đứa nhỏ như vậy, nhất định muốn sinh một hài tử, mà ta, vĩnh viễn không có khả năng vì hần sinh hài tử. Sở Thanh Phong mặt mũi tái nhợt, một mạch chạy khỏi Lan viên. Thủ vệ thấy hần như vậy, nhất thời kỳ quái cực kỳ, muốn mở miệng chào hỏi, đã thấy Sở Thanh Phong chạy ào đi như cơn gió lên xe ngựa rời đi.

Trong Lan viên, Ngọc nhi nước mắt lăn nhào vào lòng Liễm Âm, khóc một hồi lâu, ngẩng đầu, ngượng ngừng lau nước mắt nói: “Âm ca ca, làm quần áo người bạn rồi !”

“Ngọc nhi, không có việc gì, ba ngày nữa, ngươi đã thành hôn, phải làm một tân nương vui vẻ, Trần công tử nhân phẩm không tồi, hơn nữa Trần gia nề nếp gia đình cũng không tệ, xuất giá sẽ không phải chịu khổ, sau này, có các biểu ca làm chỗ dựa, ai dám khi dễ Ngọc quận chúa của chúng ta?” Liễm Âm lại cười nói.

“Âm ca ca!” Ngọc nhi ngượng ngừng gắt giọng.

Liễm Âm mỉm cười nhìn Ngọc nhi, Ngọc nhi chính là tâm can bảo bối của cậu, lần này vì xuất giá tâm tình không tốt, cậu đau lòng, liền bảo mình đưa nàng đến Lan viên, vừa lúc Liễm Âm một nhà đã ở trong kinh thành, thuận tiện đem ba bảo bối của Ngọc nhi.

Hai người đùa bỡn bảo bảo, thỉnh thoảng lại cười một trận. Thẳng đến lúc chiều muộn, mới chuẩn bị hồi phủ.

Liễm Âm mới vừa đi ra cửa, gặp khán môn phó dịch bộ dáng muốn nói lại thôi, liền dừng lại cước bộ hỏi: “A Tứ, có chuyện gì sao?”

Thấy vương gia hỏi mình, A Tứ liền mở miệng nói: “Vương gia, buổi trưa, Sở công tử lần trước đi cùng Hoàng Thượng đến ngắm hoa đã tới.”

“Hần? Hần đã tới?” Liễm Âm vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy! Chính là vào vườn, không đến một nén hương đã đi về!”

Sắc mặt Liễm Âm chuyển trắng! Thầm nghĩ: hần, hần định là thấy ta, vì không muốn gặp ta, mà ngay cả hoa nhi thích nhất cũng không nhìn! Ra hần ghét ta đến vậy!

Nhất thời trong lòng vô cùng đau đớn.

Như người mất hồn lên xe ngựa, ảm đạm rời đi. |||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

17. 16

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Tiểu đồng đỡ Sở Thanh Phong về mặt tái nhợt xuống xe ngựa, thấy sắc mặt hần kém như vậy, lo lắng nói: “Công tử, người có khỏe không?”

Sở Thanh Phong mặt mũi trắng bệch, gượng cười khẽ nói: “Ta không sao!” Nói xong, vừa định tiến vào đại môn Thanh Phong quán ngay lập tức ngã xuống đất mà ngất đi.

“Công tử! Công tử! Người đâu mau tới đây!” Tiểu đồng gấp đến độ kêu to. Phó dịch trong quán ngay lập tức chạy ra, ba chân bốn cẳng đỡ người vào.

Tiểu đồng lau nước mắt nhìn Sở Thanh Phong nằm bất động trên giường, thì thào: “Công tử, người làm sao? Người đừng làm ta sợ nha! Đồng nhi sẽ không làm người sinh khí nữa!”

Một bên đại phu lim dim mắt, bắt mạch cho Sở Thanh Phong, sau một lúc lâu nói: “Sở công tử chính là tâm tình tích tụ, lão phu kê thuốc bổ cho hần, bắt quá, tâm bệnh phải cầu tâm được mới trị được!”

“Tâm bệnh?” Trần tiên sinh cùng mọi người đang vây quanh giường không hện mà cùng hỏi. Đại phu gật gật đầu.

“Đồng nhi, người cả ngày đi theo quán chủ, hần phải biết tâm tư hần làm sao?” Trần tiên sinh hỏi tiểu đồng.

“Công tử suốt ngày nhìn chăm chăm bông hoa lan cổ quái kia, từ khi được tặng Hoa nhi, công tử liền thay đổi!” Tiểu đồng khẽ nói.

“Hoa?” Trần tiên sinh nhớ tới Sở Thanh Phong có lần cho hần xem Lan hồ điệp quý hiếm, trong lòng đã có chút hiểu rõ, xem ra Sở Thanh Phong không phải vì Hoa nhi sinh bệnh, mà là vì người tặng hoa a, ai, lại có một kẻ vì tình sở đoản, lại nghĩ đến mình, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Hoan nhi, người... người đi theo người nọ, có được hạnh phúc không?

Ba ngày sau, Tả tướng phủ, nơi nơi dán chữ hỉ đỏ thắm, quý phủ mỗi người đều vui sướng, trong sân sau, Liễm Trần cùng Ly, cả nhà Liễm Diễm, Liễm Âm còn có Tả tướng ngồi vây quanh ở trước bàn, tất cả đều tươi cười vui vẻ. Tả tướng ôm bảo bảo cười sung sướng, không nhận được lại hôn Diệu Nhật trong lòng. Cười to sáng khoái.

“Ngoại công, hiện tại Ngọc nhi đã có nơi có chốn, người cũng có thể yên tâm!” Liễm Âm ôm Hạo Nguyệt, mỉm cười nói.

“Đúng vậy, hiện tại Ngọc nhi cũng xuất giá, không ai bồi lão nhân này nữa!”

“Ngoại công, có chúng ta bồi người a!” Liễm Diễm mỉm cười nói: “Còn có bọn bảo bảo bồi ngoại công a!”

Nhắc tới bọn bảo bảo, tả tướng lập tức không còn biểu tình khổ sở, vui vẻ hôn nhẹ bảo bảo trong lòng: “Ân, hiện tại có tiểu bảo bồi bồi lão nhân cũng được!”

Mọi người không khỏi cười, Ngọc nhi vốn là cháu gái mà tả tướng yêu quý nhất, hiện tại xuất giá, lão nhân gia ít nhiều có chút buồn bã, sợ hần tịch tịch, tất cả mọi người cùng hần tâm sự.

“Âm nhi, hiện tại đại ca người cùng đệ đệ đều đã có người làm bạn cả đời, người, cũng nên có nơi nương tựa đi! Ngoại công không muốn thấy người tuổi già cô đơn cả đời!” Tả tướng về mặt đau lòng nhìn Liễm Âm, thở dài một hơi.

Thấy ngoại công tóc đã bạc mà còn vì chuyện của mình mà lo lắng, Liễm Âm nhất thời cảm thấy vô cùng áy náy, thầm nghĩ: ta yêu Sở Thanh Phong đã là rất có lỗi với Khanh nhi, bây giờ còn làm cho ngoại công lo lắng. Thôi, dù sao Sở Thanh Phong cảm ghét ta đến vậy, ta một lòng nghĩ đến hần cũng vô dụng, không bằng thú một nữ tử vừa ý, sinh hài tử, để ngoại công bớt lo lắng. Ta tuy không yêu nàng, nhưng nhất định sẽ đối tốt với nàng, có lẽ năm rộng tháng dài, nói không chừng rồi sẽ yêu.

Quyết định như vậy liền đối với Liễm Trần nói: “Đại ca, ta định tái giá, thỉnh đại ca làm chủ cho ta!”

“Nhị đệ?” Liễm Trần cùng Ly kinh ngạc nhìn nhau một chút, hỏi: “Người thực sự muốn kết hôn?”

“Đúng vậy, đại ca!” Liễm Âm gật đầu khẳng định.

Liễm Trần mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng cảm thấy vui mừng, thầm nghĩ: Nhị đệ muốn thành gia, cũng là một điều tốt!

Tả tướng lại kích động kéo tay Liễm Âm nói: “Âm nhi, người, người rốt cục nghĩ thông suốt? Thật tốt quá!” Lại chuyển hướng Liễm Trần nói: “Trần nhi, người nhất định phải tìm nàng dâu tốt cho Âm nhi!”

Liễm Trần cười gật gật đầu.

“Đến đây, công tử, uống thuốc đi!” Tiểu đồng bưng tới một chén dược đi vào phòng Sở Thanh Phong. Sở Thanh Phong vẫn đứng bất động bên cửa sổ.

“Ai nha, công tử, người như thế nào lại đứng ở đây, sẽ trúng gió mất! Thân thể người vừa mới khỏe, vạn nhất bị lạnh làm sao bây giờ a?” Tiểu đồng nhanh chóng buông chén thuốc, đi qua kéo Sở Thanh Phong ngồi xuống giường, xoay người cầm chén thuốc đưa đến trước mặt hắn nói: “Uống nhanh đi, công tử!”

Sở Thanh Phong trầm mặc không nói, bưng chén thuốc uống một hơi cạn sạch, uống xong liền tựa ở bên giường, không nói một lời.

Tiểu đồng thở dài, thầm nghĩ: công tử từ lần trước phát bệnh, liền mất ăn mất ngủ, ngày nào cũng ngơ ngẩn, người càng ngày càng gầy, thân mình gầy đến mức như da bọc xương, trên mặt một mảnh tái nhợt, không còn đến nửa điểm của kinh thành đệ nhất danh quan, nhìn còn giống lao bệnh quỷ. Nếu còn như thế này, chỉ sợ bệnh không tiến triển tốt!

Nhẹ nhàng kéo góc áo Sở Thanh Phong nói: “Công tử, ngài đừng buồn bã ngồi trong phòng nữa, đi ra ngoài giải sầu đi!”

Sở Thanh Phong giương mắt nhìn tiểu đồng, thấy đứa nhỏ ánh mắt buồn bã nhìn mình, đột nhiên cảm thấy thực có lỗi, mình bị bệnh, đứa nhỏ này ngày ngày đêm đêm chiếu cố mình, cũng mệt mỏi, nhất thời không đành lòng từ chối, gật gật đầu, đứng lên đi ra ngoài.

Tiểu đồng vẻ mặt vui sướng theo sát, thầm nghĩ: cuối cùng cũng được đi dạo!

Hai người đi bộ một vòng trong hoa viên, Sở Thanh Phong nhớ ra mình đã mười ngày rồi không tới tiền viện xem xét, cũng không biết tiền viện làm ăn thế nào. Liền phân phó tiểu đồng đi nghỉ ngơi, tự mình đi một mạch đến tiền viện, lúc này đã sau giờ Ngọ, khách nhân cũng không quá nhiều, mấy nhóm khách nhân ngồi một bàn, vừa nghe đánh đàn, vừa uống trà nói chuyện phiếm.

“Các người nghe nói không, Lục Vương gia đã chọn nhị tiểu thư của Lý đại nhân!”

Sở Thanh Phong cước bộ chậm lại.

“Đúng vậy, nghe nói tháng sau sẽ tổ chức hỉ sự!”

“Lý nhị tiểu thư đúng là có phúc! Lục Vương gia chính là người có quyền thế nhất Hiên Viên quốc, là một nam tử cực kì chung tình!”

“Đúng vậy! Đáng tiếc ta không có khuê nữ như hoa như ngọc, ai! Bằng không chúng ta cũng dâng bức họa cho Âm vương gia chọn lựa, nói không chừng có thể được chọn, vậy là một bước lên tiên rồi!”

Sở Thanh Phong loạng choạng thân thể, đi đến trước bàn người kia, run rẩy hỏi: “Các người nói Lục Vương gia, chính là Hiên Viên Liễm Âm?”

Mọi người thấy hắn tái nhợt, vốn đã thập phần kinh ngạc, giờ phút này thấy hắn đã vậy còn quá lớn mật gọi thẳng tục danh của Lục Vương gia, càng cảm thấy kinh ngạc. Một người khách nhân cười nói: “Sở quán chủ, người bị bệnh nhiều ngày, bên ngoài vì chuyện Lục Vương gia tuyển phi đã náo loạn hết cả lên, hoàng thượng hạ chỉ, bất luận bần phú quý tiện, đều có thể tham tuyển, nhà nào cũng muốn dâng bức họa của con mình vào cung, hiện tại cuối cùng cũng chọn ra được Lý tiểu thư, bằng không còn không biết ồn ào đến bao giờ!”

Sở Thanh Phong thất thần lui lại mấy bước, bên miệng tràn ra một tia máu, xoay người nghiêng ngả lao đảo lao ra khỏi Thanh Phong quán, trong đầu một mảnh hỗn loạn: hắn... hắn không phải muốn cùng nữ tử lần trước thành thân? Kia, vậy chẳng phải lần trước ta hiểu lầm? Trong lòng nhất thời lại hối hận.

Hiện giờ hắn thực sự cùng Lý gia tiểu thư thành thân? Không, ta muốn đi hỏi hắn, hắn có thể có một chút thích ta? Ta muốn đi hỏi hắn.

Đi một mạch, giống như điên, thất tha thất thểu hướng phía phủ Lục Vương gia. Đột nhiên một chiếc mã xa cấp tốc từ đầu chạy đến, Sở Thanh Phong lại giống như không chút cảm thấy, trong đầu thầm nghĩ mau đi gặp Liễm Âm, chính miệng hỏi hắn một câu có yêu hay không.

Mọi người tất cả kinh hô, đều nhắm mắt lại không dám lại nhìn, khi xe ngựa điên cuồng lao tới gần Sở Thanh Phong mới phát giác, cũng đã không thể né tránh, trong lòng đột nhiên từ bỏ: nếu là đã chết, sẽ không phải nhìn hắn cùng nữ nhân khác thành thân! Nhắm hai mắt, chờ thời khắc đó tiến gần.||||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

18. 17

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ đi, giống như bị ôm lấy, chung quanh truyền đến một trận kinh hô, chỉ nghe thấy bên tai có người vội vàng nói: “Sở công tử, người sao rồi?”

Sở Thanh Phong chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy một gương mặt xa lạ, bên cạnh còn một người lo lắng nhìn mình. Sở Thanh Phong biết mình không bị đâm chết, trong lòng ngược lại chẳng có nửa điểm vui sướng, chỉ có đau đớn vô cùng. Nghĩ đến tháng sau, Lý gia tiểu thư kia sẽ được gả cho Liễm Âm, trong lòng đau xót, máu tươi từ trong miệng tràn ra, lẩm bẩm: “Vì sao không cho ta chết !” Nói xong liền ngất đi.

“Sở công tử! Sở công tử!” Hai người vội vã hô lên, thấy hắn không có phản ứng gì, liếc nhau, nhanh chóng ôm hắn đến hướng Vương phủ.

Hai người ôm Sở Thanh Phong, chạy một mạch tới vương phủ, kêu hạ nhân gọi Vân, hai người vừa thấy Vân, một người quỳ xuống bẩm báo: “Vân đại nhân, bọn thuộc hạ phụng mệnh bảo hộ Sở công tử, hôm nay Sở công tử đột nhiên chạy vội trên đường, thiếu chút nữa bị xe ngựa đâm phải, bọn thuộc hạ cứu hắn, hắn lại học máu không ngừng, bọn thuộc hạ không biết như thế nào cho phải, đành đưa hắn đến đây!”

Sắc mặt Vân trầm xuống, vội vã phân phó người đưa Sở Thanh Phong vào nằm nhuyễn tháp, bắt mạch cho hắn, nườm nượp, thầm nghĩ: này rõ ràng là tâm tình tích tụ, tâm mạch bị tổn hại, bệnh tình đã thập phần nghiêm trọng !

Liễm Âm vừa nhận được tin báo ngay lập tức sắc mặt tái nhợt chạy vào. Nhìn thấy người trên tháp gầy gò, sắc mặt xanh trắng, khóe miệng còn không ngừng tràn ra tơ máu, nhất thời không thể tin vào hai mắt mình, đây chính là Sở Thanh Phong công tử mỹ mạo vô song sao? Nhào về phía hắn, chạm nhẹ vào khuôn mặt gầy yếu kia: “Thanh Phong, người... người làm sao vậy?”

Sau một lúc lâu, Sở Thanh Phong chậm rãi mở hai mắt, thấy Liễm Âm trước mặt mình, nhất thời hoảng hốt, còn tưởng mình còn đang trong mộng, khẽ nói: “Âm, người có thể có nửa điểm thích ta? Âm, người là thích ta, đúng không?”

Thấy hắn ốm yếu như vậy, giờ phút này Liễm Âm cũng không còn muốn che dấu tình cảm của mình, cầm tay hắn thì thầm: “Thanh Phong, ta thích người, ta rất thích!”

“Ta cũng thích người, Âm, ta rất thích người, người đừng cùng người khác thành thân, ta không muốn nhìn người cùng người khác thành thân, ta chết đi thì tốt rồi!” Sở Thanh Phong thần trí mơ hồ, nói một cách vô thức, bên miệng thỉnh thoảng tràn ra một tia máu tươi, quay đầu, lại ngất đi!

“Thanh Phong!” Liễm Âm còn chưa kịp kinh hãi vì lời yêu thương của Sở Thanh Phong đã sợ tới mức hoảng hốt kêu lên, Vãn một bên nhanh chóng lấy ra ngân châm châm vào huyết đạo của Sở Thanh Phong, thuận tay hướng miệng hắn đưa vào một viên thuốc.

“Vân, hắn... hắn thế nào? Hắn không có việc gì chứ!” Liễm Âm run rẩy kéo góc áo Vân hỏi.

“Vương gia, Sở công tử tâm tư tích tụ bị thương tâm mạch, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chính là thân thể bị thương tổn rất nhiều!”

“Kia hắn vì sao vẫn học máu!” Liễm Âm khẩn trương hỏi.

“Vương gia, Sở công tử phun ra tụ huyết, không phải là chuyện xấu hoàn toàn, người không cần lo lắng!”

Liễm Âm lúc này mới thoáng yên tâm, si ngốc nhìn Sở Thanh Phong còn đang mê man, từ từ nhớ đến lời nói của hắn. Thầm nghĩ: hắn... hắn vừa rồi nói thích ta, Thanh Phong nói thích ta! Không còn nhớ tới những ngày tháng sầu muộn, trong lòng nhất thời ngọt ngào cực kỳ.

Nhẹ nhàng xoa hai gò má gầy yếu của hắn, trong lòng lại tê tái, tự trách: Thanh Phong gầy yếu như vậy nhất định là do nghe về việc thành thân của ta, tức giận sinh bệnh! Nhất thời hận chính mình vì sao phải thỉnh đại ca tuyển Vương phi cho hắn. Đột nhiên nhớ tới vừa rồi Sở Thanh Phong không muốn mình thành thân, lập tức vội vã, gọi Vân lại, phân phó vài câu hắn liền nhanh chóng hướng đến hoàng cung.

Sở Thanh Phong từ từ tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một căn phòng tao nhã tinh xảo, bên cạnh còn có một nam tử anh tuấn tà mị nhìn mình cười mà không nói, khẽ hỏi: “Đây là chỗ nào? Người là ai?”

“Sở công tử, đây là trong phủ đệ của người trong lòng người, ta tên là Vân!” Vân hi cười nói. <là vừa cười hi hi vừa nói ==!!!>

“Người trong lòng?” mặt Sở Thanh Phong đỏ dần lên.

“Đúng vậy, đây là quý phủ của Lục Vương gia! Lục vương gia của chúng ta không phải “Âm” trong lòng người sao?” Vân cười càng khả ố hơn.

Sở Thanh Phong mặt lại càng đỏ hơn, mình nói mớ lại để cho người khác nghe được, nhất thời vừa thẹn vừa giận. Tức giận đến không buồn nhìn hắn, hai mắt nhìn xung quanh.

“Đừng tìm, vương gia chúng ta hiện giờ không ở đây!”

Sở Thanh Phong sắc mặt buồn bã. <em dễ đoán quá mà>

“Vương gia chúng ta a, nghe người trong lòng hắn nói không muốn nhìn hắn cưới vợ, liền nhanh nhanh chóng chóng vào cung tìm Hoàng Thượng từ hôn!” Vân thông thả nói.

Sở Thanh Phong run lên: Cái gì? Chẳng lẽ những gì ta nghe thấy trong mộng đều là thật? Âm hắn... hắn thích ta? Hắn vì ta đi từ hôn? Sắc mặt vừa trở lại bình thường, lại hóa thành hai đóa hồng vân. <mây đỏ>

Vân che miệng xích tiếu <tớ nghĩ là cười đều >, Sở Thanh Phong ném cho hắn một cái nhìn khinh thường, thầm nghĩ: người này không phải loại đáng ghét bình thường! Dem mặt quay đi, không muốn nhìn cái kẻ đáng ghét này.

Lại nghe người phía sau cười nhạo: “Vương gia, người xem, người ta mỹ nhân căn bản không thích người, vừa rồi còn cùng ta trò chuyện với nhau thật vui, giờ phút này vừa thấy người tới, lập tức liền quay mặt đi!”

Sở Thanh Phong quỳnh lên, vội vã quay lại, đã thấy Vân vẽ mặt gian tà nhìn mình, phía sau làm gì có bóng dáng của Liễm Âm? Biết hắn đang đùa giỡn mình, nhất thời tức giận đến mức hai má đỏ bừng, quay người qua không thèm phản ứng lại hắn.

“Vương gia, người đi đi thôi, Sở công tử hiện tại không muốn gặp người, hắn hận người chết đi được!” Một lát sau, phía sau lại vang lên giọng nói đáng ghét của Vân, Sở Thanh Phong vẫn không nhúc nhích, mặc kệ hắn, thầm nghĩ, lại gạt người, gốc mới tin.

“Thanh Phong, người... người chó sinh khí, ta... ta đi trước!” Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm lấp bấp của Liễm Âm.

Sở Thanh Phong lập tức ngồi dậy, đã thấy Liễm Âm đã xoay người muốn đi, một phen giữ chặt góc áo của hắn, khẽ nói: “Âm, đừng đi, ta... ta không có giận người!”

Liễm Âm vẽ mặt kinh hãi xoay người, ngồi vào bên giường, ôm cổ sở Thanh Phong nói: “Thanh Phong, người không giận ta? Thật tốt quá!”

Sở Thanh Phong mặt nhăn mày nhíu như ông lão, chỉ vào Vân nói: “Ta tức là vì hắn!”

Liễm Âm biết Vân nhất định đem hắn ra giỡn, tức giận nói: “Vân, người nên cút đi đi!”

Vân còn muốn ở lại xem kịch vui, thấy Liễm Âm đuổi, xích cười nói: “Vương gia trọng sắc khinh bạn !” Nói xong, xoay người rời đi.

Kẻ đáng ghét vừa rời đi, Sở Thanh Phong liền lộ vẻ tươi cười, ngược nhìn Liễm Âm, rụt rè hỏi: “Âm, người thích ta thật sao?”

Liễm Âm nâng mặt hắn, hôn nhẹ một chút rồi nói: “Thanh Phong, ta thích người, từ lần đầu tiên ta đã thích người !”

Sở Thanh Phong nét mặt buồn bã: “Âm, bởi vì ta giống vợ của người, cho nên người mới thích ta sao?” Trong lòng mặc dù sớm biết, cũng cam tâm làm thể thân của Khanh nhi, nhưng vẫn hi vọng một chút người Liễm Âm yêu chính là mình, chứ không phải dưới cái bóng của Khanh nhi.

“Có lẽ lúc đầu nhìn thấy người, ta coi người là Khanh nhi, chính là lúc ta hôn người, ta biết người không phải Khanh nhi, đối với người ta vẫn thích cực kỳ. Thanh Phong, người ta yêu chính là người, là Sở Thanh Phong, không phải cái bóng của Khanh nhi, chính là người!” Liễm Âm thở dài nói, “Bất quá Khanh nhi vẫn còn trong lòng ta, ta vẫn yêu nàng, Thanh Phong, hy vọng người đừng vì thế mà buồn rầu!” Nói xong lo lắng nhìn Sở Thanh Phong.

Sở Thanh Phong tựa mình vào lồng ngực Liễm Âm, ôn nhu nói: “Âm, ta sao có thể tức giận? Ta sẽ chỉ vì sắp có một người trọng tình trọng nghĩa như thể làm ái nhân mà cao hứng thôi. Tuy rằng ta có chút ghen tị Khanh nhi muội muội từng có được người, nhưng tin tưởng những ngày tháng sau này, dù thế nào chúng ta cũng sẽ cùng nhau vượt qua.”

“Ân, ta vừa rồi đã đến trong cung tìm đại ca , thỉnh đại ca từ hôn, ta cùng người vĩnh viễn bên nhau đến đầu bạc răng long!”

Sở Thanh Phong xúc động hôn Liễm Âm, nước mắt từ mâu trung chảy xuống, có thể có một ái nhân như vậy, còn cầu gì hơn?

Đột nhiên nghĩ mình chung quy không thể vì Liễm Âm sinh một hài tử, mà Liễm Âm lại thích hài tử như vậy. Lại có chút sợ hãi: “Âm, chính là chúng ta nếu bên nhau, ta... ta không thể cho người một đứa con nối dõi!” Nhất thời thần sắc ảm đạm.

“Thanh Phong, con nối dõi với ta không sao cả, dù sao đại ca đã có vài người con trai , lại có Diễm nhi cũng có ba đứa con, cho dù ta không có con nối dõi, Hiên Viên gia cũng vẫn là có người kế thừa! Thanh Phong, ta yêu người, ta sẽ không vì cái gì con nối dõi mà từ bỏ tình yêu đối với người!” Liễm Âm kiên định thề ước.

“Âm, ta yêu người!” Sở Thanh Phong cảm động không nói lên lời, chỉ biết dùng nụ hôn để thể hiện tình cảm của mình. Hai người hôn nhau thật lâu, chỉ cảm thấy giờ phút này đó là thời khắc đẹp nhất của nhân sinh.|||

Liễm Âm vẫn tình

Tác giả: Âm Dạ Nguyệt

19. 18

Translator: QT đại hiệp

Editor: VQ – Vương lão gia

Nguồn: minqiu.

Sau giờ Ngọ, gió thổi hiu hiu, trời xanh mây trắng, tất cả tựa hồ đều tốt đẹp, Sở Thanh Phong nằm trên giường, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều dễ chịu vô cùng, trừ lúc này.

Nhìn Liễm Âm cẩn cẩn dục dục bưng tới một chén thuốc, hần nhần nhó van nài : “Âm, có thể hay không không cần uống nữa, ta khỏe rồi! Không cần bồi bổ nữa!”

Hảo hận a! Cái tên Vân đáng ghét kia cho cái gì đại bổ thang, khó uống gần chết, thật nghi ngờ hần ta có phải là mỗi bát đại bổ thang đều bốc thêm hai nắm hoàng liên không vậy, nếu không sao có thể đắng như vậy? Thế nhưng thấy Liễm Âm vẻ mặt chờ mong, Thanh Phong hai mắt nhắm tịt, một ngụm uống sạch, mím môi mà nuốt hết. Vừa uống xong liền được nuốt một viên từng tử đường vào miệng, mỉm cười mở mắt ra, chỉ thấy Liễm Âm vẻ mặt yêu thương chăm chú nhìn mình, lòng bàn tay còn có vài viên từng tử đường.

“Thanh Phong, ăn viên đường có tốt hơn không?” Liễm Âm yêu thương hỏi. Mỗi lần thấy Thanh Phong uống thuốc đều khổ sở như thế hần cũng đau lòng, thế nhưng không uống lại sợ thân thể Phong bất hảo.

Sở Thanh Phong trong lòng ngọt ngào vô cùng, ôm lấy Liễm Âm khẽ nói: “Ân, rất ngọt!” Nói xong, nhẹ nhàng hôn lên môi Liễm Âm, nhẹ nhàng đưa viên từng tử đường vào trong miệng của hần.

Liễm Âm chỉ cảm thấy vị ngọt trên đầu lưỡi, liếm lộng khắp khoang miệng, thỉnh thoảng trào dâng một trận khoái cảm, phản khách vi chủ một phen áp đảo Sở Thanh Phong, cuồng dã mút cái lưỡi mềm mại, không ngừng liếm lộng giữa hai hàm răng.

Sở Thanh Phong bị hần hôn đến tim đập dồn dập, hai má ửng hồng, hai mắt mê ly, không ngăn được tiếng rên rỉ vui sướng. Xả khai áo hần, Liễm Âm miệng ngậm hai viên từng tử đường, đặt lên hòm xương quai xanh kêu gọi, nhẹ nhàng liếm lộng, cắn mút. Đầu lưỡi linh hoạt đưa viên đường nho nhỏ lăn đến thùy quả trên ngực khiến chúng dính đầy chất lỏng ngọt ngào, Liễm Âm mới ngậm lấy hai viên đường, ngẩng đầu đưa đến miệng Sở Thanh Phong, nhẹ nhàng hôn, lại đi xuống hai tiểu quả mút nhẹ, thì thầm: “Thanh Phong, người thực ngọt!”

Sở Thanh Phong bị hần liếm đến nhũn cả người, không ngừng nói: “Âm. . . A. . . Thật thoải mái. . .” Nghe được tiếng ái nhân ngọt ngào đến thế, Liễm Âm cảm thấy cả người như bị thiêu đốt, xé y phục Sở Thanh Phong, một tay hướng tiết khố của hần, nhẹ nhàng xoa nắn dục vọng đã đứng thẳng từ lâu.

Sở Thanh Phong thân mình vận vẹo, vẻ mặt đỏ bừng khẽ nói: “Âm, ta muốn người!”

Liễm Âm dừng tay, có chút lo lắng : “Thanh Phong, người thân thể còn chưa tốt, ta sợ. . .”

Sở Thanh Phong cầm tay hần, sáng giọng: “Thân thể của ta sớm đã khỏe rồi, ta tự biết!” Nói xong mặc cỡ đồ mặc, đem y phục trên người cởi ra.

Liễm Âm đã động tình không ngớt, được ái nhân chủ động, hạ thể càng bành trướng. Sở Thanh Phong một tay cầm hạ thể hần khẽ cười nói: “Tiểu vương gia đã vội vã như vậy!”

Mặt Liễm Âm chuyển đỏ, xấu hổ ngừng lại, không dám nhúc nhích. Sở Thanh Phong thấy hần như vậy, càng yêu thương sâu đậm, một tay cởi quần áo, ghé vào lỗ tai hần thì thầm: “Âm, ta muốn người! Ta yêu người!”

Một câu thúc giục, Liễm Âm chỉ cảm thấy dục vọng như bị ép xuống, môi hôn lên da thịt non mềm của Sở Thanh Phong, bàn tay di chuyển, chạm vào dục vọng nóng bỏng của Sở Thanh Phong, vô thức hạ thể rung động...

Liễm Âm miệng ngậm ngọc trụ trắng nõn khả ái, nhẹ nhàng liếm, đầu lưỡi linh hoạt đùa giỡn tiểu khẩu khẽ mở không ngừng tiết dịch, chủ nhân ngọc trụ đã bị liếm khiến cho cả người mềm nhũn, hai má đỏ bừng, không chịu được van xin: “Âm. . . Ta muốn. . .”

Thấy hần vội vã như vậy, Liễm Âm cũng không đùa hần nữa, ngậm ngọc trụ trơn nhẵn, từ trên xuống dưới xuất nhập, người bên dưới không ngừng rên rỉ sung sướng, đột nhiên thân thể run lên, một tiếng thét kinh hãi, xuất ra trong miệng Liễm Âm tất cả nhiệt tình.

Cảm xúc mạnh mẽ qua đi, Sở Thanh Phong thở hắt hắt, chờ Liễm Âm, một lát đã thấy Liễm Âm ngậy ngốc nhìn hạ thể hắn.

“Âm, ta muốn người!” Sở Thanh Phong đỏ mặt nói. Thầm nghĩ, đồ ngốc này, chuyện này mà cũng muốn ta chủ động sao!

“Nga!” Liễm Âm đứng dậy lấy một hộp dược cao, dùng tay lấy một ít thuốc, liền cố gắng hướng hậu đình của mình.

Sở Thanh Phong thoáng chốc ngây dại, kéo lấy tay hắn mắng: “Ngốc tử, ngươi làm cái gì a?”

“Ta, ta sợ người đau, vì. . .” Liễm Âm thầm nghĩ, ký ức lần trước vẫn còn khắc sâu trong đầu hắn, Sở Thanh Phong thân thể yếu đuối, nhất định chịu không nổi.

Sở Thanh Phong thoáng chốc rơi lệ, ôm chặt hắn, khẽ nói: “Người tại sao lại đối với ta tốt như vậy? Âm, người là đồ ngốc!”

Liễm Âm vỗ về hắn, ôn nhu nói: “Thanh Phong, ta yêu người, vì vậy sẽ đối tốt với người, đừng khóc, ta sẽ yêu thương người!”

“Âm, cũng không chắc sẽ đau, người cẩn thận..... ta, ta sẽ không đau !” Sở Thanh Phong đỏ mặt nói. Xong nằm xuống, ngượng ngùng mở hai chân.

Liễm Âm phần chân lấy một ít dược cao, nhẹ nhàng tại động khẩu phần hồng vẽ loạn, vừa bôi vừa hỏi: “Thanh Phong, có đau không?”

Sở Thanh Phong thầm nghĩ: kẻ ngốc, chưa tiến vào, sao có thể đau được? Đỏ mặt lắc đầu.

Thấy ái nhân không đau, Liễm Âm quyết tâm, nhẹ nhàng tham nhập một ngón tay, rồi lập tức dừng lại, quan sát biểu tình Sở Thanh Phong, thấy hắn không có tỏ vẻ khó chịu, liền nhẹ nhàng thăm dò nội bích, chậm rãi khai thác, ngón tay nhẹ nhàng thâm nhập, đột nhiên Sở Thanh Phong ngâm khẽ, Liễm Âm vội vã dừng lại, đã thấy hắn bất mãn vận vận thân thể: “Âm, còn muốn...”

Liễm Âm chuyển động ngón tay, lại nghe thấy ái nhân không ngừng kêu khẽ, dục vọng vừa phát tiết lại chậm rãi đứng thẳng lên, hiểu rồi, thì ra là dễ chịu!

Được thể tấn công, ngón tay càng vẽ loạn, đùa giỡn khiến cho người dưới thân thở gấp liên tục, trong miệng ngâm khiêu không ngừng, trong nội bích cũng bắt đầu tiết ra dịch thể trơn dính.

Liễm Âm thuận thể tham nhập thêm một ngón tay, thấy Sở Thanh Phong không hề khó chịu, trái lại sáng khoái kêu to, tiếp tục đưa ba ngón tay vào, không ngừng trườn động, cọ sát điểm mẫn cảm bên trong. Bị đùa giỡn khiến cho Sở Thanh Phong toàn thân đỏ bừng, bị dục vọng dẫn dắt vô cùng: “Âm, nhanh lên một chút, ta chịu không nổi! Ta muốn!”

Liễm Âm cẩn cẩn dục dục đưa dục vọng vì chịu đựng đến mức muốn nổ tung, một chút đi vào mật động ướt át. Sở Thanh Phong cau mày, Liễm Âm nhanh chóng dừng lại, không dám nhúc nhích, đè nén dục vọng, ôn nhu nói: “Thanh Phong, đau sao?”

“Không sao, vừa rồi có chút khó chịu, thích ứng một chút thì tốt rồi!” Sở Thanh Phong dễ dàng.

Liễm Âm đem dục vọng đẩy vào sâu trong mật động, động cũng không dám động, rất sợ trần ái bảo bối có nửa điểm khó chịu. Hạ thể truyền đến từng đợt dục vọng làm cho hắn muốn hét thật to, ẩn nhẫn đến mức mồ hôi từng giọt rơi xuống.

Sở Thanh Phong thấy hắn nhẫn nhịn như vậy, trong lòng từ lâu cảm động vạn phần, gắt gao ôm hắn nói: “Âm, người trước hết cử động nhẹ thôi, ta quen dần là được !”

Liễm Âm nhẹ nhàng trườn động, chỉ cảm thấy một loại cảm giác sáng khoái chưa từng có chạy dọc khắp thân thể, hận không thể ngay lập tức nâng người ở dưới mình, một trận cuồng trườn mãnh liệt. Thế nhưng sợ ái nhân đau, liền cố chậm rãi động tác.

Sở Thanh Phong ban đầu có chút trướng đau nhức, khó chịu, một lát sau liền bị dục hỏa trong cơ thể thiêu đốt, vận vận không ngừng, hai mắt mơ màng giục: “Âm, nhanh lên một chút, ta muốn!”

Được ái nhân thúc giục như vậy, Liễm Âm nâng mông hấn lên, một trận sấp lộn như cấp phong bạo vũ, Sở Thanh Phong hai mắt phiên bạch <mắt trắng dã, cơ mà để thể nghe như SM> , trong miệng ngâm kêu, “Âm, người thật khỏe ... Chịu không nổi... Dễ chịu muốn chết...”

Thấy ái nhân thoải mái như vậy, Liễm Âm càng cảm thấy hưng phấn, một trận cuồng trêu mạnh mẽ, Sở Thanh Phong hét một tiếng chói tai, phóng xuất.

Liễm Âm được mật động một phen kẹp chặt, cũng phóng ra dục vọng.

Hai người ôm nhau, thở hổn hển, yêu thương nhẹ vỗ về da thịt mềm nhẵn của Sở Thanh Phong, ôn nhu hỏi: “Thanh Phong, có đau không?”

Sở Thanh Phong hai má đỏ hồng, ngượng ngùng nói: “Không đau, rất thoải mái!”

Liễm Âm ghé vào lỗ tai hấn, nhẹ giọng hỏi: “Một lần nữa được không?”

Sở Thanh Phong véo nhẹ hấn, xấu hổ mắng: “Sắc phôi, đáng ghét!”

Liễm Âm có chút thẹn thùng: “Vậy quên đi, thân thể người còn chưa tốt, không muốn cũng được!”

Nói xong liền muốn xoay người nằm xuống.

Sở Thanh Phong ôm chặt hấn, mắng: “Ngốc tử, người muốn là được!” Nói xong mặt đỏ một mảnh, không dám lại nhìn hấn.

Liễm Âm mặt mày vui vẻ, lập tức trêu động dục vọng còn nằm trong mật động, lại tiếp tục một trận tình cảm mãnh liệt.

(Hoàn)|||

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-am-van-tinh>